

HALK İÇİN

kurtuluş

SAYI: 21 15 Mart 1997 100.000 TL (KDV Dahil)

HAFTALIK SİYASİ GAZETE

Bir Ölür Bin Doğarız

Gazi Halkı Şehitleriyle Yürüyor Hesap Soruyor

12 Mart 1997
Gazi Katliamı'nın
2. Yıldönümü

İÇİNDEKİLER

Gazi Anması.....	3-4
16 Mart.....	4-5
Cuntacılar.....	6-7
Osmanlı'dan Bugüne	
Anayasalar.....	8-9
Demokratik Bir Anayasa İçin	
Mücadele Edelim.....	10-11
Newroz.....	12-13
Devletten Katillerine Güvence....	14
Oportünist Çalışma Tarzı.....	15-17
Reformizm.....	18
Söz'e Yakışan.....	27
Gençlik.....	20-21
Kürdistan'da Tek Yol Devrim....	22
Yoldaşlar Bizi Aşın.....	23
Gazi Anması.....	24-27
8 Mart.....	28-29
Sürekli Aydınlik İçin 1 Dakika	
Karanlık.....	30-32
Halk Sınıfı.....	33-35
insan Hakları.....	36
Cezaevleri.....	37
İşçi-Memur.....	38-39
Basın Emekçileri ve Anayasa....	40
Anayasa Röportajları.....	41
Kurtuluş'a Saldırıları.....	42
Bu Tarih Bizim.....	43
Al Gözüm Seyreyle.....	44
Isırgan.....	45
Kültür-Sanat.....	46
Yurtdışı.....	47

DEVİRİMCİ HALK
KURTULUŞ CEPHESİ

Basın Bürosu

Tarih: 5 Mart 1997

Açıklama: 52

**Kamuoyunu Yanlış ve
Yalanlarla Yanıltma Suçuna
Ortak Olan Radikal
Gazetesi'ne**

HULUSİ SAYIN VE İSMAİL SELEN ÖLÜMÜ DEFALARCA HAKETMİŞTİ

Radikal Gazetesi'nin 28 Şubat 1997 tarihli yayınında, Zihni ERDEM imzalı "Bitlis'in Ölümü İçin Şok İddia" başlıklı yazıda, Eşref BİTLİS ve Bahtiyar AYDIN'ın yanısıra DEVİRİMCİ SOL tarafından kontrgerillacılık suçları sabit görüldüğünden dolayı cezalandırılmış olan Hulusi SAYIN ve İsmail SELEN'in de jandarma içindeki iç hesaplaşma nedeniyle öldürüldüğü yazıyor. Bu yalandır. Dahası bilinçli bir çarpıtmadır. Bu çarpıtma bir yanı sıra halkın adaletinin uygulayıcısı hareketimiz üzerinde şaibe yaratmayı, diğer yandan da Kürt halkına düşmanlıkları ayyuka çıkarmış, "Kürdistan Kasabı" olarak halkın belleğine yerleşmiş olan kontrgerilla şeflerini aklamayı hedeflemektedir.

Bu teselli halk düşmanlarını hiç bir güç aklayamaz. Astsubay Hüseyin OĞUZ'un TBMM Susurluk Komisyonu'nda verdiği ifadede

uyuşturucu kaçakçılığı gibi işlerde ordunun ve devletin rolü konusunda birçok isim ve olay geçmektedir: Oysa Hulusi SAYIN ve İsmail SELEN'in cezalandırılmalarına ilişkin sadece "Birini astsubay vurdu, biliyorum" cümlesi geçiyor. Ve konu kapatılıyor. Kapatılıyor, çünkü, bu konuda çarpıtmalarına dayanarak yapabilecekleri hiç birşeyleri yoktur. Ancak biz şundan çok eminiz; Hüseyin Oğuz'un bildiği bir şey yoktur. Aksini iddia ediyorsa, söylediklerini kanıtlamak zorundadır. Bahsettiği astsubay kimdir, "biliyorum" dedikleri kimlerdir, nedir? Bunlara verebileceği tek bir cevabı yoktur. O, ancak piyon olarak kullanıldığı devletin uyuşturucu ve her tür pis işini ve amirlerinden aldığı, kamuoyunu yanıltmaya yönelik spekülasyon kurgulan bilebilir. İşledikleri suçlarla halkın beğeninde silinmez biçimde yerleşmiş olan halk düşmanları Hulusi SAYIN ve İsmail SELEN'in suçları; "KÜRT HALKINA VE ULUSAL GÜÇLERİNE KARŞI YÜRÜTÜLEN KARŞI-DEVİRİMCİ SAVAŞIN KURMAYLARINDAN KÜRDİSTAN KASABI, KONTRGERİLLA ŞEFİ FAŞİST GENERAL HULUSİ SAYIN'I

CEZALANDIRDIK" başlıklı DEVİRİMCİ SOL Silahlı Devrimci Birlikler imzalı bildiri ve "KÜRT HALKININ DÜŞMANI İKİ KONTRGERİLLACIYI CEZALANDIRDIK" başlıklı 24 Mayıs 1991 tarihli DEVİRİMCİ SOL Haber Bülteni'nde tek tek sıralanmıştır. Ve ölümü binlerce kez hakeden bu generallerin cezalandırılmaları açık bir şekilde üstlenilmiştir. Bu cezalandırma eylemlerinin yapıldığı günlerde yayınlanmış olan DEVİRİMCİ SOL'un bildirilerinde de. İstihbaratçı Jandarma Astsubay Hüseyin OĞUZ gibi bir halk düşmanının, faşist kontrgerilla devletini aklama amacıyla kurulmuş olan TBMM Susurluk Komisyonu'ndaki "itirafları'na dayanarak yaptığımız haberi yayınlıyoruz" gibi gerekçeler sizi sorumluluktan kurtaramaz. Başlık ve altbaşlıklarınız sadece bu cezalandırmalarla ilgili. Oysa aynı beyanatlarda devletin uyuşturucu ve silah kaçakçılığı yaptığı, katillik yaptığı ayrıntılarıyla yeralıyordu. Bunları değil de devrimci hareketin üzerinde şaibe yaratma amaçlı arabaşlıklar yapmanız kamuoyunu yanlış ve yalanlarla yanıltma sorumluluğunuzu büyötmektedir. Gerek, gazeteciliğin en basit temel kurallarının gereğini yerine getirmek, gerekse de devletin pis işlerine, halkı aldatmasına alet olmamak için konu ile ilgili verdiğimiz doğru bilgileri yayınlamalısınız.

DEVİRİMCİ HALK
KURTULUŞ CEPHESİ

TEKZİP

Demokrasi Gazetesi Yayın Yönetmenliğine

Gazetenizin 7 Mart 1997 tarihli sayısında ikinci sayfada "Tarihte Bugün" köşesinde Bedri Yağan'ın Devrimci Sol'un Silahlı Devrimci Birlikleri'nin kurucusu olduğu yazılmıştır. Yanlıştır. Bedri Yağan Silahlı Devrimci Birliklerin kurucusu değildir. Hiçbir ilgisi de yoktur. Ayrıca ölümleri de 7 Mart değil 6 Mart'tır.

8 Mart 1997

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi Avrupa Temsilciliği

ABONE FORMU

Adım
Soyadım
Adresim
6 Aylık
1 Yıllık

Not: Gülay YÜCEL adına
T. İşbankası Çağaloğlu Şubesi, 1095 0468046 Nolu hesaba yatırdım. Dekontu iştektir.

**Abonelik formunu doldurduktan
ve parayı abone formundaki
yazılı hesaba yatırdıktan sonra
Abone formunu ve para
yatırıldığına dair banka
dekontunu; dayanışmak amacıyla
bize faksını açan Beta Grafik'in
(0212) 512 89 49-512 3813
numaralı faksına göndermenizi
rica ediyoruz.**

INTERNET adresimiz; http://www.kurtulus.com

Açıklama

Yayını durdurulan Kurtuluş Gazetesi ile Dayanışmak amacıyla bu gazetenin; "Bu Tarih Bizim", "Kürdistan'da Tek Yol Devrim", "Birleşelim, Savaşalım, Kazanalım", "Yoldaşlar Bizi Aşın" adlı köşe yazılarını yayınlıyoruz.

16 MART'TA BEYAZIT TA OLALIM

kurtulus

Sahibi ve

Yazışları Müdürü:

Ayten ÖZTÜRK

Genel Yayın Yönetmeni

Hamdi KAYISI

Yönetim ve Yazışma Adresi:

Cemal Nadir Sok. Akşam Han.

No:13 (Bodrum Kat)

Çağaloğlu/İstanbul

Baskı: Seriler Matbaacılık

Fiyatı: 100.000 TL.

Almanya: 5 DM,

Fransa: 15 FF,

İsviçre: 5 SF,

Hollanda: 5 FL,

İngiltere: £ 2,

Belçika: 100 BF

Avusturya: 35 ÖS

Abone Koşulları:

Yurtiçi: 6 aylık: 2.400.000 TL,

1 yıllık: 4.800.000 TL

Yurtdışı: 6 aylık: 150 DM,

1 yıllık: 275 DM

Hesap No: Gülay YÜCEL adına

T. İşbankası Çağaloğlu Şubesi

1095 0468046

Yurtdışı okurlarımıza...

Gazetemizle iletişim kurmak için Zafer Yolu'nda Kurtuluş Gazetesi'nin Almanya Köln Bürosu'nun adresi ve telefonu aşağıdadır.

Kalkarer Str. 2 50733 Köln.

Tel: 0049 221760 76 80-

00492217607656

Gazi'de Halk Bir Ağızdan Haykırdı; KATİLLER SUSURLUK'TA HESAP SORALIM

inşaathalindeki bir binaya asılı büyük bir pankart yazılan sloganlar Gazi halkının adalet istemini, iki yıldır verilmeyen hesabını, ve taleplerini dile getiriyordu;

**GAZİ'NİN KATİLLERİ
İSTANBUL'DA
YARGILANSIN!**

**TERÖR GAZİ'DE DEĞİL
MECLİSTE ARANSIN!**

**GAZİ'DE DEVLET
TERÖRÜNE SON!**

**GAZİ HALKI DEĞİL
ÇETELER YARGILANSIN!**

**TÜM İNANÇLARA
ÖZGÜRLÜK İSTİYORUZ!**

**ÖZGÜR BAĞIMSIZ VE
DEMOKRATİK BİR ÜLKE
İSTİYORUZ!**

ADALET İSTİYORUZ!

**ACI BİTTİ!
ŞİMDİ
YALNIZCA
COŞKU VE
KABINA
SIĞMAYAN
ÖFKEMİZ VAR!**

Gazi Katliamının üzerinden iki yıl geçti... İki yıl önce Gazi'de katliam yapan, Gazi'de ve Ümraniye'de toplam yirmi iki insanımızı katleden mafyacı - kontrgerilla çeteleri hala ellerini kollarını sallayarak katliam yapmaya devam ettiler, ediyorlar. İstanbul'dan, Trabzon'a, Rize'ye tekrar Trabzon'a il il dolaştırılan Gazi Katliamı davasında çeteler, mahkemeler tarafından korunmaya alınarak sürekli halktan kaçırıldılar. Dava uzatıldı. İki yıl boyunca ise İstanbul'un tüm emekçi semtlerinde mafyacı - kontrgerilla devletinin terörü daha da pervasızlaştı.

Neler değişti bu iki yıl içinde... Katliamları, baskıları, terörü "kader" olmaktan çıkaran, öfkesini barikatlarda haykıran Gazi halkı, - Halk Meclisi - oluşumuyla düzenin tüm yaptırımlarını, dayatmalarını

reddettiler. Uzun çalışmaların ardından büyük bir coşkuyla kurulan Gazi Halk Meclisi, Gazi halkı tarafından sahiplenilerek meşruluğu ilan edildi. Mafyacı devletin meclisinden hiçbir şey beklemeyen Gazi'liler, sorunlarına kendi örgütlü yapılan içinde, kendi özgüçleriyle çözüm üretirken, çalışmalarını sadece mahalleleri ile sınırlı görmeyip tüm toplumsal gelişmelerde, hak ve özgürlük eylemlerinde emekçi halktan yana tavır alıp, duyarlı oldular.

Susurluk kazasıyla birlikte devrimcilerin yıllardır söylediği, ödedikleri ağır bedellere rağmen her yerde teşhir ettikleri gerçekleri ortaya çıktı. Maraş'ın, Sivas'ın, Gazi'nin ve daha birçok katliamın, yıllardır faili meçhul olarak gösterilen cinayetlerin, kayıpların, işkencelerin, yolsuzluk, hırsızlık, ahlaksızlıkların sahipleri Susurluk'ta ortaya çıktı. Suçlu olan devletti. Devletin mafyacı - kontrgerillacı olan gerçek yüzüydü. Gazi katliamının ardından ellerini, kollarını sallayarak gezen ve kan dökmeye devam eden faşist mafya çeteleri, çetenin diğer bir kurumu olan mahkemeler tarafından korundu. İl il gezdirilen katliam davasında mahkeme heyetleri katilleri

aklamak için her türlü kanunsuzluğa, hileye başvururlarken, Gazi'de yakınları katledilen, yaralanan ve katliama karşı direnen şehit yakınları, Gazi halkı, provokatörlükle suçlanarak dava açıldı. Düzen silahsız, savunmasız halka ateş açanları ve 22 kişiyi katledip, 300 kişiyi yaralayanları değil, saldırıya uğrayan halkı yargılamaya çalışıyordu. Susurluk kazasının ardından katilleri bir kez daha gören Gazi halkı, katliamın ikinci yıldönümü olan 12 Mart 1997'de daha büyük bir öfkeyle "Hesap Soralım", "Adalet İstiyoruz" diyerek hazırlandı anmaya.

**12 Mart Sabahı
Hazırlıkları Coşkuyla
Tamamlandı**

Büyük bir heyecan, coşku kabına sığmayan bir öfke vardı tüm insanlarda... Saat sabahın dokuzu. Cemevinin önü dolmaya başladı bile. Küçük küçük ayrıntılar bile halkın duygusunu ele veriyor. Halk Meclislerinden yaşları ellinin üzerinde olan insanlar yere çökmüş ellerinde taş, sopa, dövizlerini düzeltmekle meşguller. Bir başkası resimlere çita çakıyor. Gençler bağırış, çağırışların arasında pankartları düzenliyorlar. Sağa sola koşturan çocukların derdi başka yalvararak resimlere saldırıyorlar "Ben taşıyacağım", "yok o benim" kavgası bitmiyor. Arada türküler, marşlar çınıyor; "GÜCÜMÜZ VATANA SEVDAMIZDANDIR" Sabahın en görkemli yanını ise inşaat halindeki bir binaya Gazi Halkı imzasıyla asılan kocaman bir pankart oluşturuyor. Üzerinde alt alta "Gazi'nin Katilleri İstanbul'da Yargılansın! Terör Gazi'de Değil Mecliste Aransın! Gazi'de Devlet Terörüne Son! Gazi Halkı Değil Çeteler Yargılansın! Tüm İnançlara Özgürlük İstiyoruz! Özgür Bağımsız ve Demokratik Bir Ülke İstiyoruz!", "Adalet İstiyoruz" sloganlarını yazan pankart Gazi halkının iki yıldır verilmeyen hesabını sıralıyor. Gazi halkı pankartıyla hesabını soruyor, adalet istiyor. Coşkulu hazırlıklar tamamlanırken Gazi'yi akın akın gelen insanlar dolduruyor.

Devamı Sayfa 24'te

KATLİAMLARIN HESABINI SORALIM

16 Mart Katliamının Sorumlusu Susurluk'taki Devlettir 16 Mart Unutulmayacak Hesabı Sorulacaktır!

İyiye, güzele, kendinden olmayan herşeye ve herkese düşman faşizmin kanlı yüzüdür 16 Mart.

16 Mart Susurluk'taki devletin kanlı geçmişi. Ama kimse bunu yalnız "geçmiş" sanma yanlışına düşmemelidir. 16 Mart çetelerin iktidarı yıkılmadığı sürece yarın yaşanabilecek olandır.

16 Mart'ta Beyazıt Meydanı'nı kan gölüne çevirenlerin ayak izleri, dünün Çatlı'larına, Muhsin Yazıcıoğlu'larına, Türkeş'ine, MİT ve Emniyet binalarına, Parti merkezlerine Genelkurmay'a, TBMM'ye kadar uzanır.

Bu izler Susurluk'ta tüm çıplaklığıyla açığa çıktı.

Bu izlerin peşini sürelim.

Bu takipte, ayak izine rastladığımız herkesten, her kurumdan hesap soralım.

17 Mart'ta, 1978'in 17 Mart'ında Beyazıt Alanına bakan demir kapılar açıldığında, üstte gerili DEV-GENÇ pankartının altından geçen kitlenin sayısı 50 binin üzerindeydi. 50 bin genç-yaşlı, öfkeli, hesap sormak isteyen yürek, dalga dalga akıp zaptetmişlerdi Beyazıt Meydanını.

Kimlerdi bu 50 bini aşkın yürek? Ağabeylerine, ablalarına karşı girişilen bu faşist saldırıyı duyan orta öğrenim gençliği okul

önlükleriyle gelmişlerdi... Fabrikalardan işçiler, gecekonduyardan emekçiler gelmişlerdi. Kamu emekçileri vardı içlerinde. Analar, babalar, oğullarının-kızlarının yanındaydılar.

Beyazıt Meydanında faşizmin katlettiği yedi can, onbinlerin omuzları üstünde faşizme karşı bayraktı o an.

Onbinler olup faşizmin karşısına dikilmeliyiz yine.

78'in 17 Mart'ındaki onbinler bu ülkede yine. Ve bu onbinlere, faşizmin canını yaktığı, kendisine ya

da bir yakınına, işyeri arkadaşına, komşusuna, zulmettiği yüzbinler eklendi. Doğrudan ya da dolaylı zulme uğrayan herkes, 97'nin 16 Mart'ında Beyazıt'ta faşizmin karşısında omuz omuza olabilmelidir.

Sorulacak hesap 16 Mart 1978'de düşen yedi kişinin değil, kitlelerin, milyonlarca halkın hesabıdır. Onbinler, yüzbinler olup hesap sormalıyız.

Şimdi iki gerçek var önümüzde: Birincisi, hesap, yedi kişinin hesabı değil milyonların hesabıdır. Ve

ikincisi, bu hesap Beyazıt meydanına bombayı atan üç-beş faşistle değil, faşist düzenle bir hesaplaşmadır. Adalet isteyen, hesap sormak isteyen bu gerçeklerin ışığında hareket edecektir.

Bu gerçeklerin ortaya çıkardığı sonuçlar da açıktır;

16 Mart'ın katilleri, kontrgerillanın mahkemelerinde değil, ANCAK halkın mahkemelerinde yargılanır.

16 Mart'ın hesabı, 12 Eylül'ün Anayasası'yla, Faşizmin İtalya'sından alınan Ceza Kanunuyla değil, ANCAK bir HALK ANAYASASI'yla sorulur.

16 Mart'ın hesabı, ANCAK Susurluk'taki devletin çöreklediği yerden aşağı edilmesiyle sorulur.

içinde yaşadığımız gerçeğe, ve bu gerçeğin ortaya çıkardığı sonuçlara gözlerimizi kapatamayız. Bunları yok saymak, 16 Mart katliamına gözlerini kapatmaktır.

16 Mart 1978 katliamının ortaya çıktığı süreç son derece öğreticidir.

Faşist saldırganlığın okul, mahalle ve fabrika işgallerinden kasaba ve kent işgallerine, tek tek saldırılardan, cinayetlerden, kitle katliamlarına yönelmeye başladığı sürecin bir yerde "başlangıç" noktasıdır 16 Mart.

Dün tüm provokasyon ve saldırılarına rağmen, kitleleri teslim alamayan faşizm, kitle katliamlarına

Kanlı Yumruğu Havada Sıkılı Bağırıyordu:

"FAŞİST KATİLLERDEN HESAP SORACAĞIZ!"

16 Mart katliamına tanık olan bir devrimcinin anlatımından...

"Ortalıkta hiçbir olağanüstülük belirtisi yoktu. Her zamanki gibi ara yoldaki okullarda öğrenciler öğle yemeği olarak satılan kumanyalarını almışlar, Merkez Bina'daki arkadaşlarını çıkışta karşılamak için üçer-beşer yolda toplanmaya başlamışlardı.

Ben de İşletme Fakültesi köşesinde "Sebil Büfesi" önündeki 5-6 kişilik grubun içindeydim. Bir yandan faşist işgalin durumundan, mücadelemizden söz ediyor; öte yandan bir şeyler atıştırıyor, diğer arkadaşların gelmesini bekliyordum.

Merkez Bina'nın çıkış saati yaklaşmıştı. Kısa bir süre sonra Merkez Bina'ya doğru yürümeye başladık.

Tam o anda korkunç bir patlama oldu. Bir-iki saniyelik kısa bir suskunluktan sonra patlama sesinin geldiği Merkez bina önüne doğru koşmaya başladık. Yabancı Diller'i geçip, Jeofizik binası önüne gelmiştik ki, bu kez ardarda patlayan namluların sesi duyuldu. Olay yerini tam olarak görememekle birlikte, bomba ve silah seslerinin ne anlama geldiğini tahmin etmiştik. O anki duygularımı tam olarak anlatabilmem hiçbir zaman mümkün değil. Koşuyordum. Elimi uzatsam bu kahrolası tuzağı önleyebilecektim duygusuyla koşuyordum. Yanımdan ters yönde kaçmaya çalışan yüzleri, elbiseleri

kızıla boyanmış insan silüetleri görüyordum. Meydana yaklaştıkça, ters yöne gitmeye çalışan insan silüetlerinin sendelediğini çoğunun dizüstü çökmüş, oturmuş olduklarını, daha ileride de duvar diplerinde, çift taraflı kaldırımda, dar yolda yerlerde yattıklarını fark ediyordum. Görebildiğim herşeyin kızıla boyandığı bir yere gelmiştim. Beyazıt Meydanı'na bakan Eczacılık'ın önündeki küçük alanda, katliam meydanındaydım artık.

Biraz sonra, ders dönüşü karşılayacağımız arkadaşlarımızın bir çoğu, kızılı-erkekli kan gölü içinde yerlerde yatıyor, kimi hala son bir gayretle kalkmaya çalışırken, kimisi birbirine destek olmaya, acılarını paylaşmaya çalışıyorlardı. Şarapnel

parçalarının vücutlarından etlerini koparıp götürdüğü yerlerden, mermilerin sıcak tende açtığı yaralardan akan kanı durdurmak istercesine ellerini vücutlarına bastıran, tarifsiz acılar içindeki yüzlere bakmaktan kendimi alamazken tanıdık birini gördüm.

Sanki hiçbir acı duymuyormuşçasına, her zamanki tebessümüyle boylu boyunca uzanmış yatan **Hatice Özen'di** gördüğüm. Üzerindeki kül rengi mantosu, ayağında pantolonu ile çok yorgunmuş da hemen oracıkta derin bir uykuya dalmış gibi başı hafifçe yana düşmüş, sırt üstü yatıyordu. Görünürde hiçbir yara-bere izi yoktu. Vücudunda doğal görünümünü bozan tek şey, dudaklarının arasından sızan kandı...

Bu görüntü karşısında bir an bilincimi yitirmiştim. Bir elin dürtüklemesiyle kendime geldim ve orada herkesle birlikte "Kahrolsun Faşizm", "Faşist Katillerden Hesap

yönelmekte "tereddüt" etmemiştir. 90'larda estirilen onca teröre rağmen, halkı teslim alamayanlar, faili meçhulleri yaygınlaştırmaktan, kaybetme gibi bir yönetime başvurmadan geri kalmamışlardır.

Bu iki sürecin gelişimi ve bu iki sürecin kendi içinde çıplak biçimde ortaya koyduğu faşizmin mantığı, faşizmin olduğu bir ülkede kimsenin boş hayaller kurmasına yer olmadığını da çıplak bir biçimde ortaya koyuyor.

Faşizm halka karşı savaş demektir. Faşizmin bütün politikaları, şuya da bu biçimde

halkı teslim almaya, susturmaya yöneliktir. Düzenin hiçbir demokratikleşme manevrası bu gerçeği değiştirmez.

Adalet isteyenler, özgürlük isteyenler, işte bu yüzden ki, faşizmle amansız bir kavgaya tutuşmaya hazır olmalıdır. Bu kavgayı göze alamayanlar, hiçbir hesabı soramazlar; özgürlükler onlar için ancak hep bir lütuf olarak kalır.

Dünkü faşist katliamların, bugünkü faili meçhullerin, kaybetmelerin arkasında kim var? Bu sorunun cevabı kimden ne

beklenebileceğinin de cevabıdır. Tüm bunların arkasındaki isimler, ANAP'ından, DYP, CHP, MHP, BBP, RP'sine kadar tüm düzen partileridir. Ordudur. Tekelci burjuvazidir.

Bunlar 16 Mart katliamının sorumlularıdır.

Bunlar, üniversitelerde daha geçen gün yaşanan faşist saldırının sorumlularıdır.

Bunlar yerlerinde kaldıkça, katliamlar da, saldırılar da durmayacaktır. Onları yargılayabilmek için, önce onları yerlerinden indireceğiz.

Onları halkın yasalarıyla, halkın

adaletiyle yargılayabilmek için, halkın iktidarını kurmak zorundayız.

Evet, adalet için, 17 Mart'ta Beyazıt meydanında olacağız.

Adaleti tecelli ettirebilecek halkın iktidarı mücadelesinin içinde olacağız.

Halkın iktidarında sorulmadık tek bir hesabımız kalmayacak.

Hiçbir katil, hiçbir çete, hiçbir kontrgerillacı, hiçbir düzen politikacısı yakasını halkın adaletinden kurtaramayacak.

Dünün de, bugünün de hesabını soracağız!*

"BİNDALLI YASEMEN OLUP YEŞERDİLER..."

Gençliğin, yani bu halkın geleceğinin üzerine yağdırılan bombalar, ve faşist katillerin namlularından çıkan mermiler, yedi Hukuk ve İktisat Fakültesi öğrencisini katletti. Onu ağır olmak üzere kırka yakın öğrenciyi yaraladı.

Kurşunların, bombaların onları hedef almasının tek bir nedeni vardı;

Çünkü onlar, devrimci, demokrat, yurtsever düşüncelere sahiptiler. Ülkelerinin geleceğine karşı sorumluluk duyuyorlardı.

Onlardan yedisini katlettiler.

Ama onlar tükenmedi. Hatice'ler, Cemil'ler, Murat'lar, Hamit'ler, Turanlar, Bakiler, Abdullah'lar tükenmedi.

A. Turan ÖREN

Hatice ÖZEN

Cemil SÖNMEZ

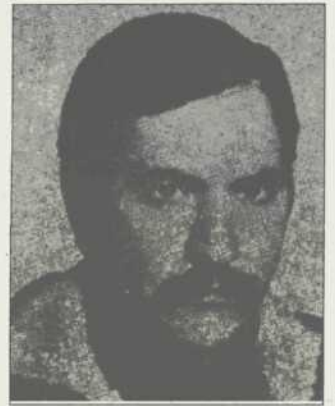
Murat KURT

Abdullah ŞİMŞEK

Baki EKİZ

Hamit AKIL

Soracağız" sloganlarını diğerleri gibi olanca gücümle, nefretimle bağırдыğımı farkettiler.

Yanımdaki arkadaşla birlikte eğilip Hatice'yi yerden kaldırmak istedik. İki yanından koltuk altlarından şöyle bir doğrultmaya çalışınca da yüreğimin derinlerinde acı bir sarsıntı duydum. Hatice'nin iki omuzu önden birbirine değiyordu ve sanki göğüs ve sırt kafesi hiç kemiksizmiş gibi boşalmıştı. Hafiflikte ellerimde hissettiğim... Parmaklarıma değen sıcak ıslaklığın yarattığı ürpertiyle birlikte vücudunu doğrultunca anladık ki sevgili yoldaşımızın sırtı boydan boya yırtılmış, paltosunun arkası lime lime ve kıpkırmızı olmuştu. Anlaşılan bomba tam arkasında ve omuz hizasında patlamıştı.

Slogan sesleri giderek yükseliyor, yaralıları taşıyanlar, çevreden yetişen arkadaşlar giderek çoğalıyordu. Bu arada kendini kaybederek ağlayanlar, faşizme duyduğu laneti haykıranlar, kin ve nefretin doruğa ulaştığı noktada

şoka girip, birşey yapamamanın hıncıyla başını üniversitenin bahçe duvarına vuranlar vardı. Herkes birşeyler yapmak istiyor, kendilerinden kopup gittiğini hissettikleri canları için sağa sola koşuşturuyor, bir kısmı yaralıları Esnaf Hastanesi'ne taşıırken, bazdan da araba arıyordu.

Diğer yandan onlarca polis, Beyazıt Meydanı'na inen tarafı tutmuş, faşistlerin yuvalandıkları yerlere birşey olmasın diye galeyana gelmiş insanların önüne barikat olmaya çalışıyordu.

Bu anlatılması, ifade edilmesi güç, öfke ve duygu seli içerisinde bir-iki arkadaş Hatice'yi Esnaf Hastanesi'ne doğru taşıyorduk. Yan yolda rastgelen bir taksiyi durdurup bu kez Tıp Fakültesi'ne doğru yola çıktık. Arka camdandangeriye doğru baktım, katliamdan arta kalan kan gölü içindeki ayakkabı, kemer, saat, palto ve ceketler arasında bir ciltli kitabın kanlı sayfaları da uçuşuyordu

ortalıkta. Aynı anda yan camdan gözüme bir arkadaş ilişti. Belli ki Esnaf Hastanesine yaralı götürmüş, başka yaralıları taşımak için koşarak geri dönüyordu. Kanlı yumruğu havada sıkılı bağırıyordu: "Faşist Katillerden Hesap Soracağız"

İçinde bulunduğumuz araba hızla ilerlemeye, sıkışmış trafikte canhıraş korna sesleriyle kendine yol açmaya çalışıyordu. Arka koltuğa yatırdığımız Hatice yoldaşın başı dizlerimin üstünde sağa-sola yalpalarken bir an için dalıyor ve Hatice'yi düşünmeye başlıyorum.

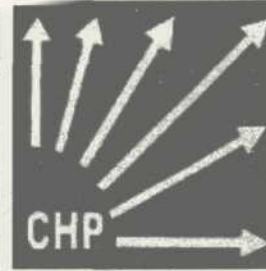
DEV-GENÇ'te Merkez Binaya gidiş hazırlıkları dönemindeki hali geliyor aklıma. Hayat dolu, sempatik ve sevecen tavırlarıyla, 2 yıllık faşist işgalin insanlar üzerinde doğurduğu, en başta kendine güvensizliği yıkmak için nasıl çırpındığını hatırlıyorum. Birdenbire başka bir sahne, emekçi kadınlara sınıf bilinci taşıma çalışmaları canlanıyor gözlerimde. Demeğe, Kadirga Yurdu'nun küçük

salonuna götürüyor, düşüncelerim duygularım beni... Hatice masanın başında, elinde "devlet" konusuna ilişkinseminernotları. Anlatıyor, hukuk öğrencilerine burjuva demokrasisini, faşizmi... Özveri, bağlılık, çalışkanlık, yüreklilik karakteriydi onun. Süreğen bir rahatsızlığı vardı. Bu yüzden tansiyonu hep düşüktü, ama yine de oturduğu Sarıyer'den her sabah erken saatlerde kalkıp merkez binaya gelir, oradan Bayrampaşa'ya DKD'ye (Devrimci Kadınlar Derneği) giderdi. Durdurak bilmiyordu o...

Hastaneye kadar süren yolculuğa, onun kısa ama dopdolu yaşamını, özverili çalışmalarını, öğrenci gençlik ve Devrimci Kadın Hareketi'ne katkılarını ışıldırma çalışıyorum... Ve de merkez binaya gitmeye başladıkta sonraki hafta sonu, dernekteki, faşist işgal kıracağımız inancını tekrarlayan coşku dolu sesi çınlıyor kulaklarımda. Ve o ses iki damla yaş oluyor göz pınarlarımda ...*

KATLİAMLARIN HESABINI SORALIM

MGK Kararlarını Destekleyenler Cuntacıdır

Toplantının ardından ilk açıklamalar geldi. Çiller durumdan oldukça memnun «Okumadınız mı gayet iyi... Avrupa Birliği...» diyerek, topu Erbakan'ın üzerine atarken, Erbakan da yine her zamanki «kıvrak»lığıyla «h erseyi n çok mükemmel şekilde ortaya konulduğunu, bölücü yıkıcı faaliyetler üzerinde durulduğunu» söyleyerek renk vermemeye çalıştı. Hatta öyleki Erbakan'a göre basına sızdırılan MGK'nın ilk raporu hükümeti değil, muhalefet partilerini hedef alıyordu.

Müslüm Gündüz, Ali Kalkancı, tarikatlar, Taksim'e, Çankaya'ya cami derken gündeme Sincan'daki Kudüs Gecesi geldi. Ardından tanklar yürüdü. Tankların neden yürüdüğünü 7'den 70'e cümlelemler biliyordu. Önce diplomatik "incelik" gösterildi. Tankları yürütenler "eğitime gidiyorduk" dediler. Hükümetin verilen mesajı görmemesi düşünülemezdi elbette ama "doğru söylüyorlar, büyütülecek bir olay yok, eğitime gidiyorlarmış" denilerek iş pişkinliğe vuruldu. Pişkinliğe vurulup biz bildiğimizi yaparız havası sürdürülünce karşılığının gelmesi de uzun sürmedi. Bu sefer Orgeneral Çevik Bir, efendilerinin evinde, ABD'de diplomatik "inceliği" bir kenara bırakarak, patronları tarafından çok beğenilen konuşmasının ardından Refahlı

Abdullah Gül'ün yanında yürüyen tanklar için "demokrasiye balans ayarı yaptık" diyordu.

Çevik Bir'in bu tavrı, ABD'nin bir süredir "Türkiye'nin laik bir ülke olarak kalması gerektiği..." vb. şeklindeki açıklamalarında belirttiği "endişelerine" karşılık ABD'ye verilen güvenceydi. ABD'ye biz varken sizin endişelenmenize gerek yok, yoldan çıkmak isteyenleri hizaya getirmesini biliriz deniyordu. Çevik Bir yaptığı açıklamaların kişisel görüşleri olmadığını, Genelkurmayın bilgisi ve onayı dahilinde konuştuğunun altını da çizerek bir gerçeği, devleti yöneten esas patronun MGK daha doğrusu ordu olduğu gerçeğini tüm dünyaya da açıkça ilan etmiş oluyordu.

Ama dünyaya ilan edilen bu gerçek ne burjuva partilerini ne de burjuva medyayı hiç mi hiç rahatsız etmedi. Refah Partisi her zamanki

pişkinliğini sürdürdü. Tabanını uyutmak için üçkağıtçılığına bulduğu "takıyye" kılıfının ardına sığınarak, yapılan açıklamaların bir muhabatı da kendisi değilmiş gibi davrandı. Hatta Çevik Bir'in ABD'de yaptığı konuşmasının dakikalarca alkış almasının kendilerini çok memnun ettiğini açıklayacak kadar ikiyüzlüleştiler.

Hükümetin düşmesi ya da yeni bir seçimle kendilerine de iktidar olanaklarından pay çıkarma peşinde koşan sözde burjuva muhalefet partileri ve burjuva basınının yaptığı ise ABD'deki alkışlara katılmak oldu. Ardından herkes merakla 28 Şubat'ta yapılacak MGK toplantısını beklemeye başladı.

MGK KARARLARI VE BURJUVA PARTİLERİNİN SEFALETİ
MGK 28 Şubat'ta tarihinin en uzun

toplantısını yaptı. Üç aşağı beş yukarı içeride nelerin tartışıldığı belliydi. Asıl merak edilen konu, generaller ağırlıklarını "ne kadar şiddetle" ortaya koyacaklar ve Refah Partisi'nin buna karşı tavrı ne olacaktı.

Toplantının ardından ilk açıklamalar geldi. Çiller durumdan oldukça memnun "Okumadınız mı gayet iyi... 'Avrupa Birliği...' diyerek, topu Erbakan'ın üzerine atarken, Erbakan da yine her zamanki "kıvrak"lığıyla "herşeyin çok mükemmel şekilde ortaya konulduğunu, bölücü yıkıcı faaliyetler üzerinde durulduğunu" söyleyerek renk vermemeye çalıştı. Hatta öyleki Erbakan'a göre basına sızdırılan MGK'nın ilk raporu hükümeti değil, muhalefet partilerini hedef alıyordu.

Ardından da yine bugüne kadar olmayan birşey daha yapılarak MGK tarafından hükümetten yerine getirilmesi istenen kararlar açıklandı. Ama bu sefer alınan kararlar tavsiye edilmiyor, uyulmadığında "yaptırımların" gündeme geleceğinin altı çiziliyordu.

Bu generallerin, "biz demokrasi falan tanımıyoruz, en büyük güç, devleti asıl yöneten biziz, biz karar aldığımızda da siz uymak zorundasınız" demesinin en açık ifadesiydi. Yani bugüne kadar örtülü olarak sürdürülmeye çalışılan tüm uygulamaların aslında demokrasicilik oyununun bir parçası olduğu en çıplak biçimiyle ortaya seriliyordu.

DYP'yi kontrgerillanın partisine dönüştüren Çiller'in generallere tavır almak gibi bir düşüncesi zaten olamazdı. Yıldırım Aktuna'nın "MGK'nın almış olduğu kararın altına tüm DYP'liler olarak imza atarız" sözü başka birşey söylenmesine zaten gerek bırakmıyor. Çiller, hakkındaki yolsuzluk dosyaları nedeniyle Refah'a kaptırdığı tasmaşının ipini, şimdi bu dosyalardan kurtulmanın rahatlığıyla sırtını MGK'ya dayayarak Erbakan'ın elinden kurtarmaya çalışıyor. Bir yandan "din siyasallaştırılmamalıdır", "laikliğin güvencesi biziz" diyerek generalleri desteklediğini gösterip, orduya yaranmaya çalışırken, öte yandan kendisine ordu ile Refah arasında denge misyonu biçerek Refah Partisi karşısında güç kazanmaya çalışıyor. Halbuki daha dün kadar, yolsuzluk komisyonlarında kendisini Refah'a "aklatmadan" önce Erbakan'la birlikte açılışlara katılıp, başörtüsü takıp dualar eden, davranışlarıyla, sözleriyle ortağına yaranmak için din simsarlığı yapan, dini siyasete alet eden, hem de bunu çıkarları için göstere göstere yapan kendisiydi.

Erbakan ise, MGK'nın alınacak önlemlere ilişkin açıkladığı ikinci karardan sonra bir süre bildiriye imza atmayarak direniyormuş havası çizdi. Muhalefetten destek arayışına girdi.

Gördüki kimsenin ne MGK'ya, ne de MGK'nın kararlarına karşı çıkma gibi bir niyeti yok, o da yelkenleri çabuk suya indirerek teslim oldu. Ortağıyla anlaşarak kararları mecliste tartışmaya açmaya niyetlendiler, ancak "orduyu tartışmalara karıştırmayın" uyarısıyla hemen bundan da çarkettiller. Hükümet koltuğuna oturur oturmaz kontrgerillanın hizmetine giren, Susurluk pisliğinin üstünü örtmek için elinden gelen gayreti gösteren Refah Partisi'nin bu direnişinin de göstermelik olduğu, ucuz "kahramanlık" oynadığı belliydi.

Bu oyunun diğer figüranları, tüm düzen partileri ve burjuva medya da rollerini oynamaya devam ettiler. Kimse MGK'nın böyle bir gücü, yetkiyi kendisinde nasıl gördüğünü sormuyor, sorgulamıyor, alınan kararların içeriğiyle, hangilerinin uygulanabilir olup olmadığıyla uğraşıyordu. Sincan'da yürüyen tankları alkışlayanlardan da başka türlü bir tavır çıkması zaten sürpriz olurdu.

Halbuki generallerin ortaya koyduğu tavır MGK'nın aldığı kararların uygulanabilir olup olmamasından çok daha ötede bir öneme sahipti. Ortada kimsenin evirip çevirerek saklayamayacağı bir gerçek vardı. Generaller, biz karar alır uygulatırız, demokrasi mi? Bizim izin verdiğimiz kadar. Bu devletin patronu biziz diyorlardı. Ve arada çıkan bir iki ufak çatlak ses hariç Refah Partisi'nden DYP'sine, ANAP'ından CHP'sine, DSP'sine kadar düzen partilerinin hiçbir karşı çıkmak bir yana bu gerçeği dile getirme cesaretini bile gösteremedi.

Mesut Yılmaz "MGK bildirisi bir suç duyurusudur. Bu hükümet, bildiride belirtilen suçların failidir" diyerek MGK kararlarını savunurken, yine ANAP'tan Agah Oktay Güner, raporda "Türkiye'de rejimin demokrasi olduğu ve sorunların parlamentoda çözülmesi gerektiği" ifadesinin memnuniyet verici olduğunubelirterekaslında MGK'nın ortaya koyduğu tavrın anti-demokratik bir uygulama olduğu, meclisin iradesinin çiğnenmesi anlamına geldiği gerçeğinin üzerini örtüyordu.

Güya cuntalara en çok karşı görünen sosyal-demokrat CHP ve DSP'nin tavrı da ANAP'inkinden farklı olmadı, Baykal, "Bu bir demokrasi çarpıklaşmasıdır. Bunlar doğal değil, hükümet hükümet olmaktan çıkmıştır.... Görev TBMM'ye düşer. Meclis bu işi halledemezse, millet halleder" diyerek tek derdinin hükümetin düşürülmesi olduğunu açıkça ifade etti. Ortada bir "çarpıklaşma" elbette vardı. Ama bu "çarpıklaşma"yı öncelikle düzen partilerinin burjuva demokrasisi anlamında bile bir demokrasi anlayışına sahip olamamalarında,

hükümete emir veren ve emirlerinin yerine getirilmediğinde yaptırıma gideceğini söyleyebilen, kendilerini meclisin üzerinde bir güç olarak gören generallere sözlü olarak bile tavır alamayacak kadar acizleşmelerinde aramak gerekir.

Halbuki kimisi geçen yıl yine darbe söylentileri çıktığında tankların önüne dikilmekten, gövdesini siper etmekten bahsediyordu. Susurlukta ortaya serilen pislikle birlikte hemen tüm muhalefet partileri ve burjuva medya "temiz toplum", "temiz devlet", "temiz siyaset" savunucusu kesilmişti. Ama tüm bunların sahte olduğu, oynanan demokrasicilik oyununun bir parçası olduğu, halkın gözünü boyamaya çalıştıkları Sincan'da yürüyen tanklar ve MGK toplantısından sonraki gelişmelerle birlikte bir kere daha gözler önüne serilmiş oldu.

Yarın gerçekten bir açık darbe olsa görünüyor ki, düzen partilerinin hepsi sessiz sedasız teslim olmaya hazırdır. Başka türlü olması da beklenemez zaten. Bugüne kadar hemen hepsi hükümet koltuğuna oturdu. Hepsi MGK'yla birlikte çalıştı. MGK'nın kontrgerilla politikalarına ortak oldu. MGK'nın aldığı güya "tavsiye" niteliğinde kararların hiçbirine itiraz etmedi. Şimdi kim, hangi gerekçeyle itiraz edecekti? Anlaşılan o ki bütün düzen partileri bir 12 Eylül partisi, devlet partisi olmayı iyice içlerine sindirmişlerdi.

"Temiz toplum" isteyen düzen partileri Susurluk'taki devlet kadar pisliğe bulaşmıştır. Bütün suçlarına ortaktır. Çürüme onları da sarmış ve bütün bünyelerine işlemiştir. Onun için Susurluk'un hesabım soramazlar, onun için cuntalara, cuntacılar karşı duramazlar. Kişilsiz ve inançsız, halka karşı güvensizdirler. Sefil ve düşkündürler. Onun için yürüyen tanklar, MGK talimatlarıyla yönetilen meclis onları rahatsız etmez.

CUMHURİYET GAZETESİ VE MGK KARARLARINI SAVUNAN, SESSİZ KALAN AYDINLAR NEYİ SAVUNUYOR?

MGK kararlarına ilginç bir yorum ve destek de Cumhuriyet Gazetes'i'nden geldi. Sağ basının MGK'nın uygulamalarını, MGK'yı hatta bir cuntayı desteklemelerinin anlaşılabilir yanı vardır ama bu desteğin sosyal-demokrat bir çizgideki, hemen çoğu yazan cuntaların şu veya bu biçimde gazabına uğramış bir gazeteden gelmiş olması gerçekten ilginçti.

Cumhuriyet Gazetesi başyazısında aynen şunu söylüyor: "Demokratik olmayan bir laik yönetim düşünülebilir; ama laik olmayan bir demokratik düzen yoktur. Demek ki Türkiye gibi demokratik sancılar içinde yaşayan bir ülkede ilk iş laikliği korumaktır" Söylenen açık, deniyor ki, laikliğin elden gitme

tehlikesi var, demokratik bir ülke olmasakda, MGK tarafından yönetiliyor da olsak, şimdi demokrasi sorununu falan bir kenara bırakalım, demokrasiden vazgeçelim laikliği koruyalım. Sorunu böyle ele alınca, laikliği kim koruyabilir? Ordu mu? Tamam. Darbeci mi, cuntacı mı, Susurluk'un ucu ona mı dayanıyor? Önemli değil. Yeter ki laikliği korusun.

Birincisi, gerçekte ortada tarif edildiği gibi bir "şariat" tehlikesi yoktur. İkincisi, diyelim ki var, bu noktada da "laiklik savunucusu" aydınlar halkı bir kenara bırakıyor, halka güvenmiyor, ışık söndürme eylemi yapan milyonlar, sokaklara inen onbinler, yüzbinler bir anda unutuluyor. Bu tam da Susurluk'ta ortaya çıkan pisliğin kendisine bulaşmasını engellemeye çalışan ordunun politikasının tuzağına düşmektir.

İşbu noktaya, MGK kararlarını savunma noktasına gelince, elbette bu savunmaya bir meşruluk da yaratmak gerekiyor. Bu meşruluk yaratma işine de önce MGK'nın meşruluğu ortaya konularak, "MGK (Milli Güvenlik Kurulu) anayasal bir kuruluştur" denilerek başlanıyor. MGK kararlarını destekleyen düzen partilerinin hemen tümü de açıklamalarına böyle başlıyorlardı: "MGK anayasal bir kuruluştur, askerler de bu vatanın evlatlarıdır, elbette onlar da düşüncelerini belirtecekler."

Cumhuriyet MGK'ya meşruluk yaratmaya devam ediyor: "Batı'da demokrasinin anayurdu sayılan ülkelerde benzerleri bulunuyor. Hükümet, MGK'nın hem üstündedir, hem içindedir." Tam bir çarpıtma ve oportünizm. Batı'da MGK türü kuruluş var mıdır ayrı bir konu ama, en azından herkes şunu bilir ki, Cumhuriyet'in sözünü ettiği ülkelerde hükümeti ya da halkı tehdit amacıyla tanklar caddelerde yürütülüyor, kararlar alınıp hükümete bunları uygulayacaksınız, uygulamazsanız yaptırıma başvururum denmiyor. Üstü kapalı darbe tehditleri yapılmıyor.

MGK'yı meşru göstermek için, "MGK Anayasal bir kuruluştur" demek tam bir demagoji, deli saçması. O anayasayı yapan kim, MGK'yı oraya anayasal kuruluş olarak koyan kim? Ordu, Cuntacılar değil mi? Ordu cuntayı yapmış, kendi yaptığı anayasayada da kendine en etkili yeri oluşturmuştur. Bugüne kadar "tu kaka" denilen Cunta ve onun yaptığı faşist anayasa şimdi kurtarıcı mı oldu?

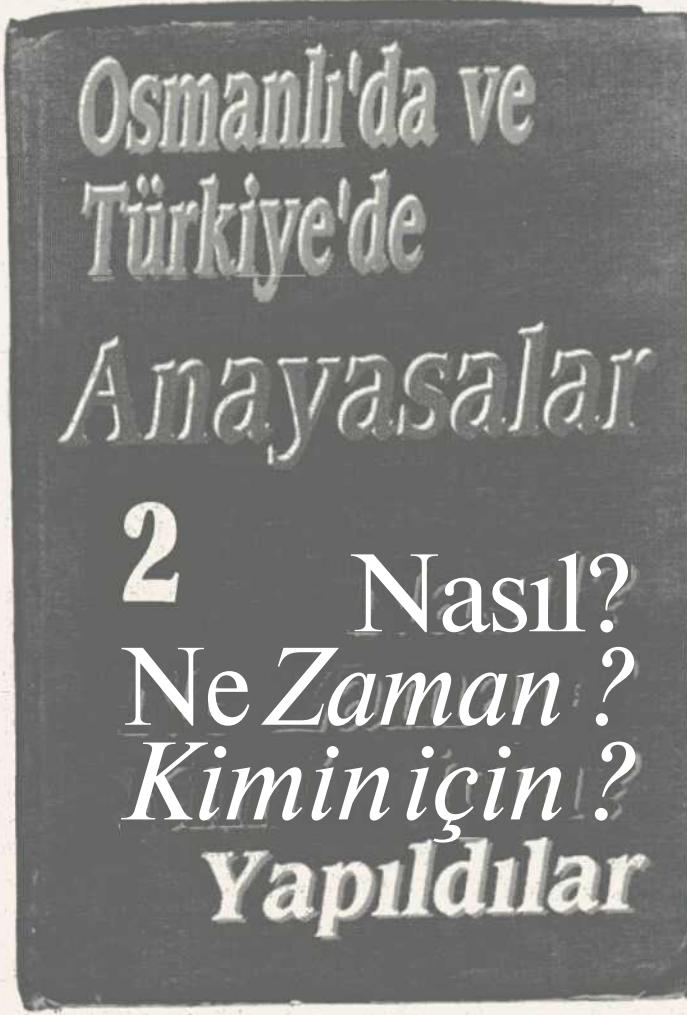
Hükümetin MGK'nın üstünde olduğu iddiası ise tam bir çarpıtma. Olan biten, herkesin gözünün önünde olup bitiyor, görmemek için kör olmak gerekir. Sadece bugün için değil, hiçbir hükümet bugüne kadar MGK'nın üzerinde bir güce sahip olamadı. MGK'nın aldığı sözde

"tavsiye" kararlarının hangisi bu güne kadar hangi hükümetten geri döndü? Bu anlamda da bugün de ortada ne bir darbe vardır, ne de yeni bir müdahale. Yeni olan düne kadar bu işleyiş biraz daha üstü kapalı yürütülüyordu, bugünse aleni olarak ortaya serildi. Derinleşen yönetememe krizi, it dalaşına dönüşen oligarşi içi çelişkiler, iktidar kavgası oyunu daha aleni oynamayı zorunluluk yapıyor. Yani 12 Eylül'den sonra seçimlerin ve meclisin arkasına saklanan, yaptığı anayasada MGK adıyla kendine yasal bir kılıf oluşturan ve hiç gitmeyen Cunta, bugün kendisini daha açık olarak ifade ediyor, gövdesini de ortaya çıkarıyor.

Bu nedenle, ister Cumhuriyet Gazetesi'nin ortaya koyduğu gibi "şeriata karşı laikliği korumak" gerekçesi ileri sürülerek, ister hükümeti düşürmek amacına hizmet edeceği düşünülecek, hangi gaye ve amaçla olursa olsun MGK'nın kararlarını destekleyenler, onay verenler Cuntacıdır.

Demokratların, demokrasiden yana olan güçlerin tercihi suni olarak yaratılan bir laiklik-şariat çekişmesinin tuzağına düşerek, laiklik adına demokrasiden vazgeçmek, 12 Eylül sonrasında, devrimcilere, demokrasi güçlerine karşı kullanmak amacıyla "irtica"nın, "şariat"ın geliştirilmesine bizzat destek olan generallere, darbecilere, karşı-devrimcilere güç vermek olamaz. Böyle bir tavır bilerek veya bilmeyerek Susurluktaki devletin, kontrgerillanın kaymaklama, hesap sorulmasını engelleme çabasına ortak olmak demektir. *

Demokratların, demokrasiden yana olan güçlerin tercihi suni olarak yaratılan bir laiklik-şariat çekişmesinin tuzağına düşerek, laiklik adına demokrasiden vazgeçmek, 12 Eylül sonrasında, devrimcilere, demokrasi güçlerine karşı kullanmak amacıyla «irtica»nın, «şariat»ın geliştirilmesine bizzat destek olan generallere, darbecilere, karşı-devrimcilere güç vermek olamaz. Böyle bir tavır bilerek veya bilmeyerek Susurluktaki devletin, kontrgerillanın kaymaklama, hesap sorulmasını engelleme çabasına ortak olmak demektir.

Avrupa'da burjuva devrimleri işçi, köylü çeşitli kesimlerin desteğini alarak geliştiği için, emekçilere tanınan haklarda Avrupa Anayasalarında belli bir yer tutar. Ancak Osmanlı'daki Anayasacılık hareketleri bu noktada farklıdır, bir halk hareketine dayanmaz, bu anlamda halka yönelik hak ve özgürlükler de bu anlamda yok denecek kadar azdır.

Ilk bölümde Avrupa'daki Anayasacılık hareketlerinden ve anayasalardan sözettik. Osmanlı'daki hemen her gelişmeyi de "Batı"yla bağlantısı içinde ele almak adeta gelenek haline gelmiştir. Öyle ki bu çoğu zaman Osmanlı'nın kendi iç dinamiklerini yok sayıp tüm gelişmeleri sadece basit bir Batı özentisiyle açıklamaya varmıştır. Osmanlı'daki anayasacılık hareketleri de kaçınılmaz olarak Batı'dan etkilenmiştir; ancak ortaya çıkışı da, gelişimi de oldukça farklıdır. Çünkü Avrupa ülkelerinde anayasacılık hareketleri koşulları oluşmuş bir burjuva devrimine eşlik ederken, Osmanlı'da bu pek görülmez. Daha çok imparatorluğun restorasyonu talebi ve amacıyla birlikte gelişen bir anayasacılık sözkonusudur.

Böyle olması da doğaldır; çünkü, Osmanlı imparatorluğunda kapitalizmin gelişimi, Avrupa ülkelerindeki gibi değildir. Bu çerçevede, Avrupa'da anayasalar esas olarak burjuvazinin iktidar sorununun çözümünü sağlayıp bu sınıfın taleplerine cevap verirken, Osmanlı'da ise mevcut talanın azaltılmasıyla gelirleri düşen sivil-asker bürokrasi, merkezi yönetimin zayıflamasıyla güçlenen yeni derebeyleri ve eşraf ve Osmanlı imparatorluğu içinde önemli kapitülasyonlar elde eden yabancı kapitalist şirketler (ya da başka ifadeyle azınlıkların oluşturduğu işbirlikçi burjuvazi), "anayasa"lı bir sistem için en fazla baskı yapan kesimlerdir. Dolayısıyla Osmanlı'daki Anayasalar da asıl olarak bunların taleplerinin karşılanması ve iktidarda pay sahibi olmaları temelinde şekillenmiştir.

Bir önemli farklılık da, Avrupa'da burjuva devrimleri işçi, köylü çeşitli kesimlerin desteğini alarak geliştiği için, emekçilere tanınan haklar da Av-

rupa Anayasalarında belli bir yer tutar. Ancak Osmanlı'daki Anayasacılık hareketleri bu noktada farklıdır, bir halk hareketine dayanmaz, bu anlamda halka yönelik hak ve özgürlükler de yok denecek kadar azdır.

Gülhane Hatt-ı Hümayunu

Osmanlı'nın "Anayasalı" bir imparatorluğa dönüşmesinin ilk adımlarından ve en kapsamlılarından biri Gülhane Hatt-ı Hümayunu'dur. 3 Kasım 1839 tarihli bu ferman Padişah Abdülmecit tarafından yayınlanır. Gülhane Hatt-ı Hümayunu ile, padişah uyruklarının can ve mal güvenliğinin korunacağı, herkesin her türlü varlığını dilediğince kullanabileceği, miras bırakabileceği, servetlere devletçe el konulmasının yasaklanacağı kabul edilmiştir.

1858 Arazi Kanunu da bu gelişme içindeki önemli adımlardan biri sayılabilir. Arazi Kanunu, özel mülkiyete dayalı hukuk sistemine geçişin bir adımı olmuştur. Bu kanunun çıkmasında Avrupa kapitalizminin, ticaretin serbestleştirilmesi için yaptığı baskılar en önemli etkenlerden biridir ve neticede bağımlı kapitalist ilişkileri geliştirmeye hizmetedecektir.

"Hak" Değil, "Lütf"

"Hatt-ı Hümayun" kelime anlamıyla Padişah Yazısı, Padişah Buyruğu demektir. Aslında bu adlandırma bile örneğin Gülhane Hatt-ı Hümayunu'nun niteliği hakkında bir fikir verir. Örneğin Gülhane Hatt-ı Hümayunu'nda geçen talepler doğrultusunda padişah üzerinde baskı yapanların, devlete, mevcut düzene temelden bir karşı çıkışı yoktur. Bu yüzden mev-

cut haklar da padişahın bir lütfü olarak sunulur ve hakların güvenesi de padişahın kendisinden başkası değildir.

Bütün bu fermanların ortak özelliği, "can, ırz, namus ve mal güvenliği", "din farkı gözetilmeksizin devlet otoritesi önünde eşitlik" gibi maddelerin bile herhangi bir yaptırıma bağlanmamış oluşudur. Her şey padişahın lütfuna ve "iyi niyetine" bırakılmıştır, yerine getirilmediği takdirde "yapacak bir şey yok"tur.

Osmanlı İmparatorluğu'ndaki bu hareketlerin niteliğini iyi ayırtmak gerekir. Bunların hiçbirisi bir halk hareketi niteliğinde değildir. Talepleri arasında da bu nedenle, halkın talepleri yoktur. Osmanlı'daki bu yapıyı ve hareketlerin niteliğini şu anlatım içinde bulabiliriz.

"Sömürgecilğe ve saray çevresine karşı, küçük-burjuvazinin aydın kesiminden, kapıkulu bürokrasisinin alt tabakasında yeralan kesimden tepki verenler olmuştur da, bunlar yüzyılların Osmanlı geleneginden kopuk bağımsız bir düşünce sistemi geliştirememişler, burjuva anlamda reformlar için mücadele ile yetinmişlerdir. Fakat burada önemli olan, burjuva devrimler çağında meşruti monarşiyi savunmaları değil, bu düşüncüyü, emekçi halkı örgütleyerek pratiğe geçirme yerine; yine kapıkulunun alt kesimi içinde, saray içi darbelere, kendine güvensiz, tam bir kopuşu içermeyen yöntemlere bel bağlama yanılgıdır. Mahalli mütegalibenin iktidar gücünü artırdığı bu dönemde, Avrupa kapitalizminin talanı ile eski imtiyazlarını kaybeden, sömürgecilik döneminin 'şaşaalı' günlerinin özlemini çeken kapıkulunun bir kesimi de, aydınları salt bu amaçla desteklemiştir..."

Bu nedenlerle bu hareketler, burjuva demokratik talepler çerçevesinde köylü ve küçük-burjuva yığınlarını, işçileri harekete geçirebilecek bir güç haline, devrimci politik bir güç haline dönüştürmediler." (Haklıyız Kazanacağız, s. 215)

Ne Vardı? Ne isteniyordu?

Osmanlı İmparatorluğu padişahın yetkilerinin sınırsız ve mutlak olduğu bir düzene sahipti. Bu, kitaplarda mutlak monarşi olarak tanımlanan bir sistemdi. İstenen ise padişahın bazı yetkilerinin sınırlandırılmasıydı; istenenin kitaplardaki tanımı da meşruti (anayasalı, koşullu) hükümdarlık'tı.

Osmanlı'da toprağın mülkiyeti devlettir. Devlet ise padişah demektir, dolayısıyla tüm mülkün sahibi padişaktır. Ne var ki bu sistem, bir noktadan itibaren üretici güçlerin gelişiminin önünde mutlak bir engel haline dönüşmüş; Osmanlı İmparatorluğu'nun zayıflamasıyla da gelirlerin giderlerin çok gerisinde kalmasıyla hem de halk üzerindeki angarya ve sömürü korkunç derecede arttırılmış, hem toprağı padişah adına işletenlerden saray'ın istedikleri artmıştı.

imparatorluk gelirlerinin azalması tabii ordunun üst yöneticilerinin eko-

nomik durumunu da ciddi anlamda sarsmıştı. Hem bu bürokrat zümre, hem de toprağı bizzat sahip olmak isteyen eşraf, imparatorluğun kurtuluşunu batı tipi anayasaların benimsenmesinde görüyordu. Bunun anlamı ise padişahın yetkilerinin sınırlandırılması, belli koşullara bağlanması idi, yani meşruti monarşi istiyorlardı. Osmanlıdaki anayasacılık hareketine Meşrutiyet hareketleri denilmesi bu yüzden.

I. Meşrutiyet; Halk Yapmadı, Yapıldıktan Sonra da Halka Sorulmadı

Meşruti monarşi isteyenler sarayda sayısız entrikayla bu taleplerini kabul ettirmeye çalışıyorlardı. "Yeni Osmanlılar" denilen ve bir anayasa ilanı için çalışan kesim, "devleti uçuruma sürüklediğini" söyledikleri Padişah Abdülaziz'i tahtan indirip yerine V. Murat'ı geçirmişlerdi. Ama tahta geçen V. Murat da bir anayasa ilam konusunda pek istekli davranmayınca, onu tahta çıkaranlar, bu defa onu indirmeye çalışırlar ve V. Murat'ın delirmesiyle bu işi kolayca hallederler. Onun yerine tahta, meşrutiyeti kabul etme vaadi ile, 19 Ağustos 1876'da II. Abdülhamit çıkarıldı. Tahta çıkarılmaz, anayasa taslağını hazırlamak, üzere, onaltısı mülkiye memurlarından, onu "ulema-yı ilm-i hukuk"tan, ikisi de yüksek rütbeli askerlerden olmak üzere yirmisekiz kişilik bir komisyon kuruldu. Anayasa bu komisyon tarafından hazırlanıp padişaha sunuldu, o da uygun gördü!

Kanun-u Esasi 23 Aralık 1876'da ilan edildi. Bu ilk anayasa, esas olarak Belçika ve Fransız anayasalarından alınma maddelerle biçimlendirilmişti. İlan edilişi de diğer yasa ve termanlarda olduğu gibi, padişahın kullarına bir lütfü olarak gerçekleştirilmişti.

Kanun-u Esasi ve Göstermelik Meclislerin İlki

1876 Anayasasıyla kurulan parlamento "Meclis-i Umumi" adını taşıyordu ve Heyet-i Ayan ve Heyet-i Mebusan adlı iki bölümden oluşuyordu. Ayan heyetinin üyeleri padişah tarafından atanıyordu. Ayan üyeleri atanınca ömürleri boyunca ayan üyesi olarak kalıyordu. Heyet-i Mebusan ise sözde seçimle halk tarafından seçilecekti. Niye sözde? Çünkü, halkın büyük bölümünün seçme hakkına sahip olmadığı iki dereceli bir seçim sistemi öngörülmektedir. Dahası, 1876 Anayasası'nda öngörülen bu sistem de uygulanmaz zaten, onun yerine Anayasadan birkaç ay önce çıkarılan "Talimat-ı Muvakkate" adlı yönetmelik gereğince geçici bir usul uygulanır. Bu geçici usule göre, Heyet-i Mebusan'da yeralacak mebuslar, kentlerdeki ve kasabalardaki "idare meclisleri" üyelerinin ikinci seçmen sayılmasıyla bunlar tarafından seçilmiştir. Yani halkın seçeceği meclis esasında çok küçük bir azınlık tarafından seçilmiştir. Halk yine ilk elde, ilk fırsatta dışta bırakılmıştır.

1876 Anayasası'yla kurulan sistem, bu iki meclisin varlığına rağmen esasta "parlamentar" bir rejim falan da değildir. Çünkü iki meclisi feshetmek yetkisi de Padişah'tadır. Ve daha önemlisi, her iki meclisin üyeleri de seçildiklerinde ilk iş olarak "padişaha bağlılık" yemini etmekte, bu üyelerden gelecek yasa önerilerinin görüşülebilmesi de yine padişahın bu önerileri "uygun" bulmasına bağlıdır. Yani padişahın yetkileri kısıtlanmış gibi görünse de her şey yine onun elindedir. Bakanları azletmek yine padişahın yetkisindedir.

"Genel Haklar"

Gerçekte Genel de Değil

1876 Kanun-u Esasi'sinde "Genel Haklar" başlıklı bir bölüm de yer almaktadır. "Yasalar önünde eşitlik, kişi dokunulmazlığı, basın kanun çerçevesinde serbest oluşu, ticaret serbestliği, dilekçe hakkı, eğitim özgürlüğü, kamu görevlerine girebilme hakkı, mal güvencesi, angarya ve işkence yasağı, verginin ancak kanunla alınması" gibi özgürlükler burada oldukça "cömert" sayılabilecek şekilde sıralanmıştır. Ancak öte yandan güvenlik teşkilatı ve padişahın kendisinin gözetimine alma, tutuklama, sürgün hatta ülke dışına çıkarma gibi yetkilerle donatıldığı, öte yandan halkın bu hakları kullanabilecek ekonomik imkanlara asgari düzey-

de bile sahip olmadığı koşullarda bunların fazla bir hükmü olmamış, bu maddeler daha çok yabancı şirketlerin ticaret özgürlüğünü sağlamlaştıran, onların hukuki statülerinin güçlenmesine yaramıştır.

"Bu Kadar Meşrutiyet Yeter!"

Fakat tüm bunların da ötesinde, bu anayasanın güçlü bir halk hareketine dayanmayışının sonuçları çok geçmeden kendini göstermiştir.

II. Abdülhamit bu meclisten gelen aslında çok da sert ve köktenci olmayan eleştirilere dayanamamış ve çareyi 1877 Haziran'ında meclisi feshetmekte bulmuştur. Hemen ardından yeni meclis oluşturulmuş ve bu meclis de 1878 Ocak'ında toplanmıştır. Ancak bu meclis de padişaha ve politikalarına çeşitli eleştiriler yöneltince II. Abdülhamit 13 Şubat 1878'de Meclis-i Umu-miye'yi süresiz olarak kapatmıştır. Bu aynı zamanda I. Meşrutiyet dönemi-nin de bir anlamda sonudur.

II. Meşrutiyet Dönemi ve Yeniden Anayasalı Dönem

II. Meşrutiyet ise, ilkinde göre biraz daha farklı koşullarda ortaya çıkmıştır. Düzene karşı çok çeşitli açılardan daha geniş bir "muhalefet" söz konusu-

dur. "İttihat ve Terakki" gibi çeşitli gizli örgütlenmeler oluşmuş, azınlıklar çerçevesinde çeşitli hareketlenmeler ortaya çıkmış, yağma ve talandan yoksun kalan ordunun talepleri çoğalmıştır.

II. Meşrutiyet dönemi, işte bu koşullarda II. Abdülhamit tarafından daha önce rafa kaldırılmış olan "Kanun-u Esasi'nin, aradan yaklaşık 30 yıl geçtikten sonra 23 Temmuz 1908 tarihinde yeni bir fermanla yürürlüğe konulmasıyla başlar. Kanun-u Esasi'nin yeniden yürürlüğe konulmasıyla daha önce padişah tarafından dağıtılmış olan Meclis-i Mebusan da yeniden toplantıya çağrılır.

1908 yılının Aralık ayında toplanan Meclis-i Mebusan'da İttihat-Terakki üyeleri oldukça önemli bir çoğunluk durumundadırlar.

Toplanan Meclis-i Mebusan 1876 Kanun-u Esasi'sine göre toplanmıştır. Bu yüzden yeni bir anayasa yapmak durumunda değillerdir. Ancak, bu dönemde mevcut anayasada önemli değişiklikler yapılır. Ve bu değişikliklerle kısmen parlamenter düzene daha yakın bir Meclis çıkar ortaya.

Bir kere padişaha tanınan fesih yetkileri oldukça daraltılır. İkinci olarak yasa önermek için "padişah tarafından uygun görülmesi" şartı kaldırılır. Keza kurulacak hükümet, önceki anayasadan farklı olarak doğrudan Meclis'e karşı sorumlu tutulur.

Meclis Önce "Tatıl", Sonra "Fesih" Edilir!

Yine de bütün bunlar 1800'lerin sonunda Osmanlı'da parlamenter bir yönetime geçildiğinin kanıtı değildir. Bu dönemde genellikle perde arkası yönetici durumunda bulunan İttihat ve Terakki, dönem dönem yönetimde etkisizleşir, ya da örneğin 23 Ocak 1913'teki "Babıalî Baskını" olarak bilinen hükümet darbeleriyle daha etkili duruma gelir. İttihat ve Terakki yönetimi imparatorluğu savaşa sürüklerken, meclis'in hiç bir etkisi, yetkisi yoktur. Savaşa girilmesi, birkaç Alman işbirlikçisinin gizli plan ve kararları sonucu olur. Hükümet 2 Ağustos 1914'te Almanya ile anlaşma imzalarken meclis'i tatile göndermiştir. Karar ve gelişmelerden hiç bir parlamenterin haberi bile yoktur.

Meclis, savaşa girdikten bir süre sonra tekrar toplanır, ama savaşın kaderi, savaşa ilişkin kararlar yine onların elinde değildir.

1918 yılı, Osmanlı imparatorluğu'nun savaşta bozguna hızla yuvarlandığı bir yıldır. Bozgun'un ilk faturasını İttihat ve Terakki öder. Devletin başında ise Padişah Vahdettin vardır. Vahdettin 21 Aralık 1978'de Meclis-i Mebusan'ı fesheder.

—sürecek—

Klasik Demokrasinin Temel İlkeleri ve Sorunları

Burjuva demokrasilerinde anayasaların içerdiği bazı maddeler, klasik demokrasinin temel nitelikleri olarak sayılır. "Bu temel ilkelerden birine uyulmadığı zaman, klasik anlayışa uygun 'demokrasi'nin de ortadan kalktığı" söylenir. Bunlar, seçim ve temsil ilkesi, genel ve eşit oy, çoğunluğun yönetim hakkı, azınlığın korunması ve çoğunluğun sınırlanması, bireysel temel hakların devlete karşı korunması ve yasalar önünde eşitlik ilkesi diye sıralanır.

SEÇİM VE TEMSİL İLKESİ

Bütün ülkelerde genellikle benimsenen tutum, halkın belli bir süre için belli sayıda temsilci seçmesi ve halk adına kararların bu temsilciler tarafından alınması biçimindedir. Buna da "temsili demokrasi" ya da "aracılı demokrasi" deniyor.

Bazen, her ikisi arasında karma biçimlere rastlanmaktadır. Bukarmabi-

çimlerin en klasik örneği, Latince karşılığıyla "referandum" diye de adlandırılan "halk oyu"dur. Temsilcilerin aldıkları bir karar, oy verdikleri bir tasarı, geçerli olabilmek, yürürlüğe girebilmek için bir de halkın oyuna sunuluyor. Bazen buna "Plebisit" adı da veriliyor.

Halk, temsilcilerden gelen herhangi bir sorma olmaksızın, kendiliğinden harekete geçip belli sayıda imza toplayarak, yasama organında oylan tasarıya "hayır" diyebiliyorsa bu usule de "halk vetosu" deniyor. Bir de "halk girişimi" ya da "halk inisiyatifi" var: bunda halk, belli sayıda imza toplayıp, yasama organına bir yasa önerisi sunabiliyor; tabii, öneriyi görüşüp karara bağlamak yine yasama organına ait.

Bütün bunlar, yani halkın doğrudan katılımını mümkün kılan biçimler, teo-rik olarak sıralanmasına rağmen, en gelişmiş burjuva demokrasilerinin bile itibar etmediği yöntemlerdir. Tersine, burjuva demokrasisi, halkın doğrudan katılımını sürekli olarak sınırlayıp, 4-5 yılda bir oy vermeye indirgemıştır.

Burjuva demokrasilerinin tartışma konularından biri de şudur: Seçilenler, kendilerini seçenlerin "vekil"i midirler, yoksa bütün ulus adına oy kullanan "temsilci" durumunda mıdır?

Türkiye'de de 1961 Anayasa'sının 76. Maddesi "Türkiye Büyük Millet Meclisi üyeleri, seçildikleri bölgeyi veya kendilerini seçenleri değil, bütün Milleti temsil ederler" demektir. Aslında bu suni bir ikilemdir. Halkın seçtiği vekillerin, burjuva demokrasilerinde denetlenemez ve geri çağrılmaz, vekillikten azledilemez durumda oluşunun sonucudur. Seçilen adeta kendini seçenlere karşı sorumsuz hale gelmektedir. Ancak bunun olduğu

koşullarda, örneğin halk demokrasilerinde vekiller her iki sorumluluklarını da gözetir ve bu noktada kendilerini seçenler tarafından da denetlenir, onlarla sürekli görüş alışverişi içinde bulunurlar.

GENEL VE EŞİT OY

Halk adına karar almak, seçim yoluyla iş başına gelen temsilcilere bırakılmış ama, bu temsilcileri kimlerin seçeceği konusu, uzunsüre burjuva demokrasisinin temel sorunlarından biri olarak kalmıştır. Birbakıma burjuva demokrasisinin son yüzyıllardageçirdiği temelevrime hep bu sorun çerçevesinde olmuş; burjuvazinin ve arkasından işçi sınıfının uğraşları hep oy hakkını genişletmek amacıyla yönelmiştir. Egemen sınıflar da, bu hakkın genişletilmesine karşı dolambaçlı gerekçeler bularak direnmeye çalışmışlardır. Bugün, artık, oyların genelliği ve eşitliği yaygın olarak kabul edilmiş durumda. Ekonomik ve sosyal durumu, zenginlik ve öğrenim derecesi ne olursa olsun her vatandaşın oysahibi olmasına "genel oy" ilkesi ve yine tüm bu ayrıklargözönünde tutulmadan herkesine eşit ağırlıkta bir tek oya sahip olmasına da "eşit oy" ilkesi deniyor.

Ne var ki, burjuvazinin genel ve eşit oy ilkesini teorik olarak kabul etmiş olması da sorunu çözmemiş. Çünkü, oy kullanacakların bu oyu hangi yönde kullanacakları iradesinin nasıl belirlendiği, bu "eşitlik" ilkelerinin geçerli olabilmesi açısından önemlidir. Genel ve eşit oy ilkesinin pratikte uygulanabilmesi seçimler, propaganda ve parti örgütleniş gibi pek çok düzenlemeye bağlıdır ve bunlardaki yasaklamalar, kısıtlamalar, büyük mali olanaklara sahip burjuva partilerinin aslında hiç de eşit olmayan koşullar-

da propaganda yürütmeleri, bu eşitliği halkaleyhine bozmaktadır.

YASALAR ÖNÜNDE EŞİTLİK İLKESİ

20. yüzyıla gelinceye kadar, klasik demokrasinin gelişmelerinin göze çarpan bir özelliği var: seçim ve temsil ilkesinin yayılmasında, oy hakkının genişletilmesinde, çoğunluğun sınırlandırılmasında ve temel hakların korunmasında ekonomik etken ihmal edilmekte, ekonomik koşulların bütün bu konuları nasıl etkilediği üzerinde pek durulmamaktadır. Hatta denilebilir ki, burjuvazi ekonomik gücünün rahatlığı içinde özgürlük sorununu da kendi koşullarına uydurmuştur. Nitekim, mülkiyet hakkı, 1789 tarihli İnsan ve Vatanadaş Hakları Evrensel Bildirisi'ndeki "doğal haklar" arasında "dokunulmaz" ve "kutsal" bir hak olarak ilan edilmiştir, hem de özgürlüğün güvencesi olarak.

Onun içindir ki, klasik demokraside eşitlik ilkesi, ancak, "yasalar önünde eşitlik" olarak ortaya çıkıyor. Yasalar, herkese, toplum içindeki durumu, toplumsal kökeni ya da ekonomik gücü ne olursa olsun, aynı biçimde uygulanacaktır deniliyor.

Ama bilindiği gibi ekonomik bir eşitlik olmadığı için de "yasalar önündeki eşitlik" in hiçbir kıymeti harbiyesi kalmıyor.

Yani, yasaların yapılışında, bir toplum içindeki politik gücün kullanılmasında ekonomik eşitsizliklerin ve sınıf farklarının ne derece rol oynadığı klasik demokrasinin pek üzerinde durduğu bir sorun değildir. *

(Burjuva Demokrasisinin ve Anayasalarının Temel ilkeleri için yararlanılan kaynak: Mümtaz Soysal, Anayasaya Giriş)

Ne Burjuva Partileri, Ne MGK Kararları, Ne Seçim Demokratik Anayasa İçin Mücadele Edelim

Bugün kitlelerin içinde olan, kitlelerin nabzını duyabilen herkesin tanık olduğu şey kitlelerdeki somut bir hedef arayışıdır. Geniş halk kesimlerinde "1 Dakika Karanlık" eylemini değişik biçimlerle sürdürme eğilimi ve isteği vardır. Çünkü henüz somut bir sonuç yoktur ortada. Ancak hemen bu eğilimin beraberinde ortaya çıkan bir başka istek ise, eylemlerin artık daha somut bir hedef çerçevesinde yürütülmesidir. Bu hedef, kitlelerin Susurluk'tan bu yana gelişen süreçte açığa çıkan tüm talep ve özelemlerine cevap verebilecek bir kapsamda olmalıdır.

Bu hedef, bugünkü koşullarda Demokratik bir Anayasa, bir Halk Anayasası olmalıdır.

Bakın nasıl oyalamak istiyorlar bizi? Susurluk Soruşturma Komisyonu, çetelerin başını dinlemeden çalışmalarını tamamladığını açıklıyor. Bir tek Genelkurmay yetkilisini dinleyemiyor. Çiller'leri dinleyemiyor. Bu komisyondan ne çıkacak? Sorunun cevabı ortadadır artık. Komisyon halkı oyalamak için kurulmuş ve oyalama görevini aylardır sürdürdüğü "çalışmayla" yerine getirmiştir.

Bakın neye mahkum etmek istiyorlar bizi? Şeriat tehlikesi deyip MGK'ya, aman darbe olur deyip mevcut düzen partilerine mahkum etmeye çalışıyorlar.

Milyonların ışık söndürerek, her gece alanları doldurarak dile getirdikleri talepleri ve özelemleri kendi burjuva hesaplarının, burjuva çözümlerinin içine sığdırmaya çalışıyorlar.

Bizim özelemlerimiz ve taleplerimiz bu çözümlerin içine sığar mı?

DYP, RP'gitsin, ANAP'lı, CHP'li, DSP'li bir hükümet gelsin diyorlar. Çözümlerinden biri bu. Çözümlerinin bir diğeri MGK'nın, generallerin düzen partilerini "hizaya" sokması. Üçüncü yol, daha tali bir çözüm olarak erken seçim diyorlar.

Bu tablonun öncelikle ortaya koyduğu şey düzenin içine düştüğü alternatifsizliktir. Oligarşi, ne herhangi bir düzen partisini, ne de herhangi bir koalisyonu ya da farklı bir siyasal mekanizmayı kitlelerin karşısına alternatif olarak, umut olarak çıkaramayacak durumdadır. Türkiye halkları, darbe, şeriat, MGK, düzen partileri, TÜSİAD programları alternatiflerinin hiçbirine mahkum değildir.

Halk olarak, aylardır çetelere karşı eylem yapan, adalet isteyenler olarak cevaplayacağımız soru bu

"alternatif"lerden herhangi birinin taleplerimize, özelemlerimize karşılık verip veremeyeceğidir. Alternatiflerin içinde esasında denenmemişi yoktur. ANAP da, CHP de, DSP de son on yıldaki iktidar sorumluluğunu üstlenen ya da iktidarların temel politikalarını destekleyen partilerdir. Ortaya çıkan tablonun herşeyinden sorumludurlar... Generallerin müdahalesinin ise halkın özlem ve talepleriyle, Susurluk'ta açığa çıkan pisliğin temizlenmesiyle uzaktan

Burjuvazinin bile krizden çıkmak için bir seçimden umudu yoktur. Halk açısından ise, sandıktan yine ANAP'ı, CHP'si, DYP'si, MHP'si, DSP'si, RP'siyle kan ve gözyaşının sorumluları çıkacaktır.

Bugün kitlelerin içinde olan, kitlelerin nabzını duyabilen herkesin tanık olduğu şey kitlelerdeki somut bir hedef arayışıdır. Geniş halk kesimlerinde "1 Dakika Karanlık" eylemini değişik biçimlerle sürdürme eğilimi ve isteği vardır. Çünkü henüz

yakından bir ilgisi yoktur. Generallerin müdahale ve kararlarının şeriat tehlikesine karşı "laik demokratik düzeni" korumayla da ilgisi yoktur. MGK'nın müdahalesi it dalaşından çıkamayan, politika üretemeyen burjuva partilerinin disipline edilerek halk kitlelerinin demokrasi, özgürlük taleplerinin önünün kesilmesidir... Geriye kala kala bir tek seçimler kalıyor. Ancak seçimlerin de bugünkü parlamento aritmetiğinden pek farklı bir sonuç vermeyeceği herkesin hemfikir olduğu ve bildiği birşeydir.

somut bir sonuç yoktur ortada. Ancak hemen bu eğilimin beraberinde ortaya çıkan bir başka istek ise, eylemlerin artık daha somut bir hedef çerçevesinde yürütülmesidir. Bu hedef kitlelerin Susurluk'tan bu yana gelişen süreçte açığa çıkan tüm talep ve özelemlerine cevap verebilecek bir kapsamda olmalıdır.

Bu hedef, bugünkü koşullarda Demokratik bir Anayasa, bir Halk Anayasası olmalıdır.

Geniş halk kesimleri devlete hakim olan çeteler gerçeğini belli boyutlarıyla görmüştür ve çeteler

tarafından yönetilmek istememektedir; kitleler adalet istemektedir. Binlerce infazın, kayıbın, katliamın, faili meçhulün hesabını istemektedirler. Halka karşı savaşılan bir ordu ve polis değil, halkın ordusunu ve polisini istemektedirler.

Adlan bugün iyice deşifre olmuş katillerin yargılanmasından, DGM'lerin kapatılmasına kadar çok çeşitli talepler ileri sürülebilir ve bunlar için mücadele edilebilir. Ancak bu tek tek talepler halkın özlem ve taleplerini ne kucaklamaya, ne de değişik talepleri bütünleştirip halk hareketine kitlesel ve devrimci bir yön vermeye yeterli değildir. Demokratik bir anayasa talebi, gerek taleplerin bütününe kucaklaması açısından, gerekse de geniş halk kitlelerini bir hedef etrafında birleştirebilmek açısından ihtiyaca cevap verecek bir nitelik taşır.

Halkın çıkarlarını, taleplerini tüm genişliğiyle kucaklayıp toparlayacak bir hedef, halk hareketinin taleplerinin yumuşatılması ve düzen içi kanallara çekilmesinin de önünde engel olacaktır. Bu da halk ve devrimciler açısından bugün son derece önemli bir yandır.

Çünkü, burjuvazi ve diğer düzen içi güçler de bu noktada boş durmamaktadır. Hatırlanacağı gibi "1 Dakika Karanlık" eyleminin uzatılıp uzatılmamasının tartışıldığı günlerde, işçi konfederasyonları ve çeşitli "demokratik" kurumlar eylemlerin "hükümet düşünceye" kadar sürdürülmesi yolunda karar almışlardı. Yine hatırlanacaktır, bir süre önce aynı güçler, ANAP'la aynı amaca hizmet edecek dev bir miting yapma konusunda da anlaşmışlardı. Yapılmak istenen ortadadır; bütün bir halk hareketi, halkın bütün hesap sorma isteği ve talepleri ve bu doğrultudaki eylemleri, yeni bir hükümet talebine indirgenmeye çalışılıyor. Onların böyle yapması kuşkusuz ki doğal olanıdır; ancak burada önemli olan şudur; burjuva partilerinin, düzen içi çeşitli güçlerin böyle bir manevrayı yapabilmekte nispeten geniş bir zemin bulmalarının bir nedeni de devrimci, sol güçlerin halk hareketine net bir hedef kazandırılmamasıdır.

Devrimci, sol güçlerin bugün önündeki görev budur.

Bu görev yalnız güncel önemi ve

gereği olan bir görev değildir.

Susurluk'tan bu yana gelişen süreç, hiç tartışmasız devrim alternatifini ve devrimcileri öne çıkarmıştır.

Devrim alternatifini öne çıkarmıştır; çünkü düzenin hiçbir organının, ne mahkemelerinin, ne meclisinin tüm bu çetelerin hakkından gelemeyeceği, yolsuzlukları, faili meçhulleri aydınlatamayacağı artık genel bir kanı haline dönüşmeye başlamıştır. Düzenin hiçbir gücünün çözüm vaad vadedemediği tersine yaşanan tüm sorunların kaynağında bizzat bu düzenin, devletin olduğunun daha berrak görülmeye başladığı süreç, doğal olarak bir düzen değişikliği talebini gündeme getirmiştir. Bu talebin çeşitli halk kesimleri nezdinde ne derece radikal, köklü bir hale dönüştüğü ve dönüşeceği ise, önümüzdeki günlerde cevaplanacak bir sorudur ve sorunun cevabını da esas olarak devrimci güçlerin politik ve örgütsel mücadele kapasiteleriyle verilecektir. Devrimcileri öne çıkarmıştır; çünkü, düzenin tüm güçlerinin ve görevlilerinin, "halka hizmet" lafını ağızdan düşürmeyen politikacılarının; "vatan-millet" lafını ağızdan düşürmeyen polis, ordu şeflerinin, ceplerini doldurmaktan başka bir amaçlarının olmadığı, dahası bunu yapabilmek için uyuşturucu ticareti dahil her yola başvurabilecek kadar aşâğılık kişiliklere sahip oldukları; ve düzenlerini sürdürebilmek için her türlü katliamı, cinayeti işleyebilecek, her türlü komployu düzenleyebilecek niyette kişiler oldukları görülmüştür. Böyle bir ortamda, devrimcilerin, bu tür hiçbir şeye bulaşmamış olmalarıyla, hiçbir kişisel çıkar gözetmeden mücadele etmeleriyle; halk için her fedakarlığı yapip gerektiğinde kahramanca ölümü kucaklayabilmeleriyle öne çıkmalarından daha doğal birşey yoktur.

Devrimin koşullarının daha fazla olgunlaştığı bir süreçte devrimciler de doğal olarak, nesnel anlamda öne çıkmıştır. Devrimciler tüm politik güçler arasında bu pisliklere bulaşmamış, halkın çıkarlarıyla, talepleriyle gerçekten bütünleşebilecek bir güç olarak bir adım öne fırlamışlardır.

Ancak bu sürecin bir anlamda "nesnel" olan yanındır. Mesele, buna uygun bir konum içinde olup, buna uygun bir pratik faaliyetin örgütleyicisi olabilmektedir.

Devrimcilerin halk hareketine net bir hedefkazandırmaları, işte bütün bunlardan dolayıdır ki güncel olmaktan çok ötede, tüm bir geleceğe ilişkin, devrimciler açısından stratejik bir görevdir. Öne çıkarılacak hedef nedir sorusunun cevabı DEVRİM'dir. Ancak bu devrim hedefi, güncel, somut programlarla ete kemiğe büründürülmek durumundadır. Bu somutluk DEMOKRATİK, BAĞIMSIZ

BİRÜLKE şiarındadır. Bunu önümüzde hedef haline getirebilecek bir program ise BAĞIMSIZLIĞI, DEMOKRASİYİ VE ULUSLARIN HAKLARINI ESASALAN BİR ANAYASA'da somutlanmalıdır.

DİSK gibi emekçi örgütlerinin, ANAP'lı bir hükümetin ya da örneğin bir erken seçimin hiçbir şeyi çözmeceğim, başta işçiler olmak üzere halkın hiçbir talebim karşılamayacağını bilmemeleri mümkün değildir. Çeşitli reformist partilerin de bir erken seçimden bugünkü siyaset sahnesinden pek de farklı bir tablo çıkarmayacağını, meclise girebilecek birkaç "devrimci" milletvekilinin esamesinin okunmayacağını bilmemeleri mümkün değildir. Ama işte onları da burjuva partileriyle aynı "alternatifte" birleştiren devrim korkusudur. Bu çevrelerin burjuva partilerini disipline edip belli reformları gündeme almayı amaçlayan MGK kararlarında "olumlu" yanlar bulmaları, bu kararlarla aynı paralelde düşünüp davranmaları da bu nedenledir.

Düzen geniş halk kitlelerini kendi alternatiflerinden birine yedekleyebildiği ölçüde çetelerin iktidarı sürecek, halkın adalet isteği ve diğer talepleri bu kanalda eritilecektir. Düzenin alternatifleri ortadadır. ANAP'lı, DSP'li ve belki CHP'li, DYP'li "yeni" bir hükümet veya darbe ya da seçim.

Devrimciler de "ortaya son derece somut, kapsamı, çerçevesi son derece açık bir alternatif koymaktadırlar. "Bağımsız Demokratik Bir Ülke" için bir Halk Anayasası. Egemen sınıflar için değil, halk için yapılmış bir anayasada bütün halk kesimleri kendi taleplerini bulacaklardır. Yani önerilen alternatif, çetelerin, TÜSİAD'çıların, generallerin yönettiği değil, halkın kendisinin iktidar olduğu, kendisinin yönettiği bir ülkedir.

Tüm devrimci, demokratik güçler, kitle örgütleri ve halk, içinde bulunulan koşullar açısından, somut bir yanda yer almak açısından bu alternatiflerden hangisinin yanında olacaklarına karar vereceklerdir. Çözümün mü, yoksa çözümsüzlüğün mü yanında olacağız? Verilecek karar, bunun karardır. Verilecek karar, sömürü ve zulüm düzeni devam etsin mi, etmesin mi karardır. Bu karar önümüzdeki süreci belirleyecek, biçimlendirecek kararların en önemlilerinden biri olacaktır.

Nasıl alacağını bilmeden "adalet istiyoruz" demenin hükmü yoktur. Nasıl olacağını bilmeden, yolunu açmadan "devrim" demenin oligarşiyle halk arasındaki dengeleri değiştirmek açısından bir etkisi yoktur. Halkın hemen her kesiminin ortaya koyduğu gibi, "somut bir hedef" lazım bize.

İşte ortaya somut bir hedef konulmuştur; ne burjuva partileri, ne MGK kararları, ne seçim; demokratik bir anayasa için mücadele edelim!*

YERLİ VE YERSİZ KAYGILAR

Çetelere, Susurluk'taki Devlet'e karşı, eksik gedik de olsa birleştik.

Birleştik, yüzbinlik mitingler yaptık. Birleştik, ışık söndürdük.

Birleştik yürüdük. Birleştik, meydanları doldurduk. Birleştikçe büyüyorduk.

9 Mart'ı bitirme tarihi ilan edenler bunu neyi düşünerek yaptılar acaba? Bu tarihi ortaya atarken burjuva medyanın desteğinin de bu bitirmenin arkasında olacağını biliyorlardı.

Peki niye 8 Mart, ya da niye 15,18,19 Mart değildi?

Niye 19 değil de 9 olduğunun cevabını tahmin etmek zor değildir.

Bu eylem 12 Mart'a ve 16 Mart'a, yani Gazi ve İstanbul Üniversitesi katliamlarının yıldönümüne denk gelmemeliydi.

Pekala bu kaygı kimin kaygısıydı?

Işık söndürme eylemi 12 ve 16 Mart'a denk gelseydi ne olurdu? Yanlış mı olurdu, kötü mü olurdu? Muhteva olarak tam da birbirine denk düşen eylemler olmazlar mıydı? 12 Mart Gazi katliamı ve 16 Mart İstanbul Üniversitesi katliamı, ışık söndürme eyleminin hedefinde olan çetelerin işi değil miydi?

Işık söndürme eyleminin 12 ve 16 Mart protestolarından güç alması, protestoların ışık söndürme eyleminden güç alması ne yanlış, ne de uygunsuz. Ama yine de birilerinin istemediği, tersine korktuğu bir şeydi.

Burjuvazinin böyle bir korkusu vardı. İçişleri Bakanlığı genelgeler yayınlıyor, yasadışı örgütlerin eylemlere sızmasına karşı güvenlik güçlerini uyarıyor, Ankara Valiliği gibi kimi kurumlar, sokak gösterilerini yasaklıyordu.

Pekala, 9 Mart'ta bitsin diyen yurttaşlar girişiminin, ve tabii esas olarak da aydınların ne kaygısı vardı, ne kaygıları olabilir? Bunun doğru cevabı için süreç boyunca kimin hangi kaygılar taşıdığına bir bakmak yeter. Bu kaygılar yalnızca ışık söndürme eylemi açısından değil, aslında genel olarak halk hareketinin ve toplumsal muhalefetin bütünü açısından üzerinde durulması gereken kaygılardır.

Burjuvazinin kaygısı vardı ve bu kaygı yerindeydi. Her ne kadar burjuva muhalefeti Refahiyolu düşürme hesapları yapıyor, tekerci burjuvazi kendi reform paketini kabul ettirmeye uğraşıyor ve bu kesimler halkın tepkisini, taleplerini arkalarına almaya çalışıyorlarsa da, halk hareketindeki devrimci bir etki ve yönlendiriciliği kabul edemezlerdi tabii ki; o takdirde aralarındaki tüm çelişki ve çatışmalara rağmen, gerekirse muhalefet partileri Refahiyol'la, TÜSİAD'ı kaldırılmasını önerdikleri MGK'yla da birleşirlerdi. Çünkü onların ortak ve asıl kaygılan devrimdi.

Böyle olduğu için, eylemin başından itibaren provokasyon, tahrik, sızma demagojisini hiç bırakmadılar, devrimci etkiyi gördükçe bu yönlü çabalarını artırdılar ve nihayet denetimlerindeki medya

ve diğer kurumlara *tamam artık bitirin* dediler.

Aydınların kaygıları vardı; onlar yıllardır burjuvazinin terörizm demagojisinin tutsağı olmuş, provokasyon teorilerine inanır olmuş, hareketlerini buna göre ayarlıyorlardı. Devrimcilerin eylemlerdeki varlığından onlar da ürküyordu.

Reformizmin kaygıları vardı; hazır kimi burjuva kesimlerin ilgisine, övgüsüne mazhar olmuşken, şimdi terörist devrimcilerle, radikal kesimlerle yanyana görünmek çok uygun olmazdı; düzenden icazet alma süreçleri bakarsınız bundan dolayı kesintiye uğrayabilirdi.

Tüm bu kaygıları nasıl değerlendirmek gerekir?

Burjuvazinin kaygısına bir diyeceğimiz yoktur; kaygılan çok çok yerindedir. Kaygılarını ve korkularını büyütme bizim görevimizdir.

Aydınların, demokratların, reformist yasal partilerin kaygılarına ise diyeceğimiz çok şey vardır. Herşeyden önce kaygıları yersizdir; kaygılan, burjuvazinin ideolojisinden, demagojilerinden ve yönlendirmelerinden kopmamamın, ve ikinci olarak, bu çeteler devletiyle açıkça karşı karşıya gelme cesaret ve iradesini gösteremeyişin sonucudur.

Devrimcilerle birlikte olmaktan, yanyana gelmekten korkmayın! bundan sizin ve halkın hiç bir zararı olmaz. Tersine bu sizi de, halkı da daha güçlü kılar. Herkes biliyor ki, 1 Dakika eyleminde meydanların doldurulmasında bu ülkenin sol, devrimci güçleri önemli bir pay sahibidirlere.

Mesela, burjuvazinin terörist şu bu diye demagoji yaptığı DHKC de bu halkın bağrından çıkmıştır, meşru bir halk hareketidir. Bilmelisiniz ki, bu meşruluğu reddetmek, halk hareketinin meşruluğunu reddetmeye götürür sizi. Burjuvazinin icazetinin olmadığı yerde kılınızı kıpırdatamazsınız, adım atamazsınız. Ne aydın olmanın, ne demokrat olmanın, ne de parlamenter anlamda halka karşı sorumluluğunuzu asla yerine getiremezsiniz. Nitekim, geçmiş dönemler hatırlanırsa, tam da böyle olmuştur.

Korkularınızla, kaygılarınızla, ve belki kendi rahatınızın, düzenlerinizin bozulmaması gibi hesaplarla, devrimcilerle birlikte olmaktan kaçtığınız sürece, bundan burjuvazi güç alır. Bundan çeteler güç alır.

Bu ülkede dağlarda, kentlerde bedel ödeyenler olmazsa, bugün kullandığınız pek çok demokratik hakkın da kullanılmayacağını unutmalısınız. Aydınların, demokratların, reformist, yasalıcı olsalar, devrimcilik, sosyalistlik iddiasını taşıyanların, kontrgerilla iktidarına karşı çıkarları, gelecekleri devrimcilerle yanyana durabilmekten geçmektedir. Bunu göremeyenler, burjuvaziyle yanyana düşmekten, onların amaçlarına alet olmaktan kurtulamazlar. *

Yenigün Dehakların Sarayının Yıkıldığı Gündür

Bin yıl önceki bir zaferin adı mı Newroz, yoksa bin yıldan beri süren bir savaşın adı mı? Dehak ve Kawa tarihin derinliklerinde mi kaldılar, yoksa yaşıyorlar mı hala? Bakalım ne söylüyor efsane ve efsaneden bugüne gelelim; bugünün Dehak'larına ve Kawa'larına...

Kral Dehak'ın saltanatı bin yıl sürdü. Sarayı Dicle kenarındaydı.

Şeytan, omuzlarından öpünce her iki omuzbaşında birer yılan oluştu. Yılanlar korkunç acı veriyorlardı ona. Şeytan yine kralın karşısına çıktı; ama bu kez doktor kılığındaydı. Kendisine acı veren bu iki mahlukun sakinleşebilmesi için, günde iki gencin beyninin yedirilmesi gerektiğini tavsiye etti ona. Ve her gün iki genç öldürülüp, beyinleri kral Dehak'a sunulmaya başlandı.

Hergün iki genci öldürüp beyinlerini Dehak'ın yılanlarına yediren kasabı, nihayetim gençlere acıdı, her gün gençlerden sadece birini boğazlayıp beynim hayvan beyni ile karıştırarak Dehak'ın yılanlarına yedirirken, diğerini dağlarda saklanmak üzere salıverdi. Dağlara kaçan insanlar öyle çoğaldılar ki, sonunda koskoca bir topluluk oldular. İşte bir gün, bu topluluktan

Kawa adında bir demirci, kalan tek oğlunun da öldürüleceğini duyunca, demirci önlüğünü bayrak yaparak - Dehak'a isyan etti. Gereken yalnızca bir ateş ve yalnızca bir öncüydü. İsyan alevi hemen tutuştu, büyüdü. Halk Demirci Kawa'nın önderliğinde Dehak'ın sarayını bastı, Dehak'ı öldürüp, sarayı yerle bir ettiler. Böylece tüm insanlar kurtulmuş oldu. Bu zafer dağlarda ateş yakılarak ilan edildi. 21 Mart işte o gündür. Newroz işte o günden doğmuştur.

Yüzyıllardan bu yana her yıl Mart ayının 21'inde kutlanan ve gelenekselleşen Newroz bayramının efsanesi işte böyle.

Dehak, aslında binlerce yıllık vahşice bir yönetimin kişiselleştirilmiş simgesel ismidir. Omuzlarında çıkan iki yılan vahşetin büyüklüğünü anlatır. Sözkonusu yılanların insan beyni yiyerek sakinleşmesi bin yıl yaşayan Dehak'ın, yüzyıllar süren zulmünü ve düzenini yaşatmak için durmaksızın insan kam akıttığını anlatır. Kawa ise zulüm altında ezilen, inim inini inletilen bu halkı temsil etmektedir.

Efsane Gerçektir.

Hem de Binyıllardır

Sürüp Gelen Bir Gerçek.

Bu yüzden de, bu efsaneyi örneğin günümüz Türkiye'sine uyarlırsak pek de abartılı bir şey yapmış olmayız...

Efsane aslında bugünkü iktidarları anlatıyor. Dehak'ın zalimliği, baskılan, kanla beslenmesi aslında bugünkü iktidarlarında ta kendisi.

.. O zamanların Dehak'ları bugünün Çiller'leri, Türkeş'leri, Demirel'leri, Çatlı'ları, Ağar'ları, İbrahim Şahinleri, Bucak'ları kısacası Susurluk'ta açığa çıkarlardır. Kawalar ise

Yıl Yıl Newroz

Oligarşi bu yıl yine Newroz'u "sahipleniyor". Katliamlarla üstüne yürüyemediği Newroz'un içeriğini boşaltmaya, çarpıtmaya öncelik veren bir politika uyguluyor. Ama onyıllarca Newroz'u bu halka yasaklayan da aynı oligarşidir. Bırakın kutlamayı, sözlüklerden silmeye çalışanlar aynıdır.

Onyıllar bir yana, yalnızca son bir kaç yılın Newroz tarihi bile oligarşinin ikiyüzlülüğünü, halk düşmanlığını, Newroz'a düşmanlığını göstermeye yeter:

1991'de ANAP iktidarı, engellenemeyen Newroz kutlamalarını devletin denetimine almak için farklı bir yöntem uygulayarak Newroz kutlamalarını serbest bıraktı. Ancak

Newroz'un bir Türk bayramı olduğu, Kürtlerle hiçbir ilgisinin olmadığı gibi demagogik söylemlerle halkı kandırmaya çalıştı. Siyasi iktidarın resmiyet kazandırdığı Newroz onların dediği gibi salonlarda değil, özgürlük ateşleri yakılarak kutlandı.

1992 Newroz'una halk katliamlarla girdi. Bir gün öncesinden Mardin'in Dargeçit ilçesinin Karabayır köyünde arama yapmak isteyen devlet güçlerine karşı çıkan halkın üzerine ateş açılması sonucu 18 kişi katledildi. Bu gelecek katliamların ilk işaretiydi.

21 Mart'ta Cizre'de sakin başlayan kutlama katlimaları sürdü. Şehitlerin mezarlığında toplanan kitleyle buluşmak için Kurtuluş ve Cudi Mahallesi'nden yürüyüşe geçen kitlenin yolu devlet

güçleri tarafından kesildi. Halk yola barikat kurup direnişe geçti. Devlet güçlerinin ateş açması sonucu iki kişi hayatını kaybetti. Buna rağmen -dağılmayan halk ara sokaklardan mezarlığa ulaştıkları sayılan 20 bini bulmuştu. Buradan yürüyüşe geçen halka yayılım ateşi açıldı. Ayrıca Kocapınar'dan Cizre'ye yürüyen kitleye ateş açılması sonucu birçok kişi hayatını kaybetti.

Şırnak... sabah erken saatlerde kutlama için toplanan halk devlet güçlerinin arama gerekçesiyle kurdukları barikatlarla karşılaştılar. Aramayı reddedip yürüyüşe geçtiler. Bir anda üzerlerine kurşun yağdı. 25 kişi hayatını kaybederken, 76 kişi yaralandı. Şırnak'ta 22 ve 23 Mart'ta da saldırılar sürdü. Roketatar ve otomatik tüfeklerle ateş açıldı. Birçok kişi yaşamını yitirdi.

İdil'de 10 bin kişilik bir kitleyle kutlandı Newroz. İlçe giriş çıkışları tutuldu ancak

saldırı olmadı.

Katliama tepki gösteren Nusaybin halkından 10 canın kanı döküldü. Dehak'ın katilleri Nusaybin'de de işbaşındaydı. Nusaybin'e bağlı Tınatı Köyünde ise yürüyüşe geçen halka ateş açılması sonucu iki kişi öldü.

Hakkari'de, katliamı protesto gösterilerinde beş kişi öldü, 32 kişi yaralandı.

Newroz kutlamaları Kurdistan ve Türkiye'nin çeşitli illerinde yüzbinlerce kişinin katılımıyla yapıldı. 92'nin Newroz'unda devlet 100'e yakın insanı katletti. Yüzlerce insan yaralandı.

1993 Newroz'unda yaşananlar PKK'nin Newroz öncesi yaptığı uzlaşma-ateşkes çağrılarının Türkiye oligarşisi nezdindeki yansımalarını göstermesi açısından önemli gelişmelere sahne oldu. Devlet bir yandan bakın terör yapanlar olmazsa devlet güçleri nasıl hoşgörülüdür mesajını vermeye çalışırken ve Kürdistan'da nisbeten daha esnek davranırken diğer yandan da özellikle büyük

şehirlerde saldırmaktan, insanları kurşuna dizmekten, gösterilerde silahlarla tarayarak katliam yapmaktan çekinmedi. Adana'da yapılan gösterilerde 100'e yakın insan yaralandı. Bütün ülke genelinde yapılan kutlamalarda ise yüzlerce insangözü altına alındı, işkencelerden geçirildi.

1994 Newroz'u oligarşi tarafından içi boşaltılmaya, anlamını çarpıtmaya yönelik çabalara rağmen, ülkenin dört bir yanında kutlandı. Sokak aralarında, meydanlarda özgürlük ateşleri yakıldı. Yine gözaltılar vardı. Ancak bazı yerlerde beklenen katılım sağlanamadı.

1995 Newroz'una ülkenin dört bir yanında yakılan Newroz ateşleri etrafında onbinlerce kişi toplandı. Devletin tüm çabalarına rağmen özü ve anlamı saptırılmak istenen resmi Nevruz kutlamaları ise halkın ilgi göstermemesi üzerine fiyaskoyla sonuçlandı. ★

Kürdistan'dan, Toroslar'dan, Karadeniz'den, Ege'den, dağlardan ve kentlerden halkların kurtuluş bayrağını dalgalandıran, şehitlikleriyle halkların elinde bayrak olanlardır.

Dehak yaşayabilmek için halkın kanını döküyordu. Kanla besleniyordu. Günümüzde de öyle. iktidarda daha fazla kalabilmek için durmaksızın halkın kanını döküyorlar. Sokaklarda, evlerde, işkencehanelerde, cezaevlerinde, fabrikalarda, iş kazası denilen cinayetlerde, halkımızın kanını döküyorlar. Bu halkın gençliğini kendileri için en büyük tehlike olarak görüyor ve katlediyorlar.

Dehaklar, iktidarlarının başarılarını kaç insan öldürdükleriyle ölçenlerdir. Bakın hükümetlerin bilançolarına; bakın bu ülkenin Başbakanlarının açıklamalarına; hükümetimiz büyük başarılar kazanmıştır; işte şu kadar "terörist" öldürdük diye konuşuyorlar meclis kürsülerinden. "Başarı"yı böyle ölçüyorlar; çünkü halktan ne kadar fazla insan öldürürlerse o kadar fazla yaşayabileceklerini sanıyorlar.

Dehak'ın omuzlarındaki yılanlar, emperyalizmi ve işbirlikçisi tekелci burjuvaları anımsatıyor bize. Daha fazla kar elde etmek, daha çok sömürebilmek, topraklarımız üzerinde istedikleri haydutluğu yapmak için, onyıllardır genç insanlarımızın kanını akıtıyorlar. "Daha fazla kar", "daha fazla kan" diyorlar durmaksızın.

Dehak'ın Sarayını Tarihin Derinliklerinde Aramaya Gerek Yoktur Bugün.

İşte Ankara'nın göbeğindeki meclis. İşte Sabancıların ikiz kuleleri, işte TÜSİAD'ın, işte Genelkurmay'ın ışıkları sönmeyen karargahları.

Dehaklar Ankara'nın göbeğinde saltanat sürüyor. Dehak'ın sarayı orada. Halka karşı kararların alınıp onaylandığı, ölüm mangalarının daha fazla infaz, daha fazla katliam gerçekleştirmeleri için yasaların çıkarıldığı, dolandırıcılıktan, adam kayırmaya, rüşvet almaktan, mafyacılığa, adam öldürmeye, din tüccarlığına, kumarhane işletmeye kadar her türlü pislğin yapıldığı yer.

Ve KAWA. Yüzyıllardır dökülen kanın, baskının, zulmün, sömürünün hesabını sormak için bayraklaştırdığı demirci önlüğüyle isyan ateşinin kıvılcımı olan Kawa... Dehak'ı öldürerek hesap soran Kawa. Halkları bu zalimlerden, zorbalarından kurtararak, kurtuluş ateşini yakan Kawa... Ve onunla özgürleşen halklar...

Kawa da Uzakta, Tarihin Derinliklerinde Değil, İçimizde, Yanıbaşımızda.

Kawa bugün sokaklarda, evlerde, işkencehanelerde, cezaevlerinde kanı dökülen, halkları kurtuluşa götürmek için hiçbir fekaralıktan kaçınmayan, can alan, can veren devrimciler, yurtseverlerdir. O gün adı Kawa olan kahramanın adı dün Mahir'di,

Deniz'di, İbo'ydu... bugün, Mahsun'dur, Sabo'dur, Sinan'dır, Zeynep'tir, Mazlum'dur, Kemal Pir'dir, İbrahim Erdoğan'dır, Bahattin, Tanık, Ali Rıza, Kemal'dir...

Dehaklara Karşı İsyanımız Sürmektedir.

Heryıl kutladığımız Newroz bu isyanın adıdır. Yüzyıllardan beri baskı, zulüm, zorbalık var ve yüzyıllardan beri de bu baskılara karşı isyan... isyancılar ve zorbalar hep savaş içinde oldular. Aralarında hep bir uzlaşmazlık var oldu.

Çünkü doğal olan buydu.

Çünkü saraylar ve halk birbirine düşmandır.

Efsane böyle. Tarih böyle. Bugün de gerçek böyle.

Buna rağmen hala Dehak'la Kawa'ları uzlaştırmaya çalışanlar, efsaneyi, tarihi ve gerçeği inkar edenlerdir... Onlar, yani Dehaklar ve Kawalar arasında uzlaşma sağlansın istiyorlar. Halkı Dehak'larla uzlaştırmaya çalışıyorlar. Çağdaş Dehak'ların halka yaptıkları zulmü hiçe sayıp, halkı zalimlerle birleştirmeye çalışıyorlar. Mesela Şerafettin Elçi'ler, mesela Kemal Burak'lar, ve cümle reformistler bu

görevi üstlenmiş, zalimlerin ekmeğine yağ sürüyorlar. Ne yazık ki, efsanede onların rolünü oynayan, onları benzetebileceğimiz kimse yok. Zalimlerin ve halkın en çıplak haliyle karşı karşıya geldiği bir yerde onlara yer yoktur zaten. Ve işte bu yüzden, tarihte son sözü, hiçbir zaman onlar söylememiştir. Ve bugün de söyleyemeyeceklerdir.

Hayır! Halklar hiçbir zaman zalimlere boyun eğmeyecek, onlarla uzlaşmayacaklardır. Onlar yüzyıllardan beri Dehak'ların kim olduklarını iyi biliyorlar. Neler yaptıklarını unutmuyorlar. Onların umudu Dehak'larla uzlaşmada değil, Kawa'lardadır.

Devletin Newroz'u halkların tarihinden ve bilincinden söküp atmak için katliamlar düzenlemesi de, sahip çıkma demagogileri yapması da boşunadır. Bin yıllık bilinci söküp atmaya katliamların da, demagogilerin de gücü yetmez. Halklar Newroz'un Ortadoğu halklarının zulme başkaldırı günü olduğunu çok iyi biliyorlar. Newroz hemen tüm Ortadoğu halklarının direniş ve isyan tarihinin bir parçası olmuştur. Çünkü tüm halkların tarihinde Dehak'lar ve Kawa'lar vardır.

Newroz İşte Bu Yüzden Halkların Kardeşliğidir, Birlikte Savaşır

Tarihin derinliklerinde halkları birleştiren bir öze sahiptir. Birlikteliktir, halkların Dehaklara karşı savaşının ortak adıdır. Yan yana da olsa, ayrı da olsa, kurtuluş özelemlerini paylaşmaktır.

Türk ve Kürt halkı ve bu toprakları paylaştığımız tüm milliyetlerden halklarımız, Newroz'u halkların kardeşliği temelinde, isyanın ve direnişin bayramı, isyanı ve direnişi büyütmenin günü olarak kutlayacaklardır.

O gün Demirci Kawa'nın isyanda bayraklaştırdığı demirci önlüğü, bugün halklarımızın orak-çekeçli bayrağıdır. Yüzyıllardır halklarımızın kurtuluşu, özgürlüğü için öne atılıp şehit düşen tüm Kawa'lara and olsun ki, izinizi süren Kawa'lar Dehak'ların saraylarını basıp, onların zulmüne, saltanatına son vereceklerdir.

İşte o gün Kürt, Türk tüm halkımızın Newroz'u olacaktır. İşte o gün halkımız için yeni bir gün olacaktır. İşte o gün ülkemizin tüm dağlarında ve sokaklarında bin yıl öncesinin özgürlük ateşleri yakılacaktır yeniden. *

Savaşımız, Yeni Halepçeler Olmasın Diyedir

**Bir şafak vakti Anıztın
Ölüm yağdı üzerlerine
Bebeler kundaktayken henüz
Analar kan uykulardayken**

Kanla yoğrulmuştur Kürt Halkının tarihi. Katliamlar, soykırımlar o tarihin bir parçası olmuştur. Bu soykırımlardan biri de tam dokuz yıl önce Newroz'u kutlamaya hazırlanırken yakaladı Kürt halkını.

Zulmün uygulayıcısı Saddam diktatörlüğüydü bu kez. İran-Irak

savaşı sürerken Kurdistan Yurtseverler Birliği Peşmergeleri'nin Halepçe'yi ele geçirmesi üzerine Saddam'ın uçakları bu kez İran mevzilerini değil, savaşla ilgisi olmayan sivil Kürt yerleşim bölgelerini hedef seçti.

16 Mart 1988 tarihinde 25-30 uçağın taşıdığı 100'e yakın kimyasal bomba Kürt halkının üzerine yağdırıldı. Halepçe, Derbendikan, Inap ve Duçayde Bölgeleri Saddam'ın gaz bombası yüklü uçakları tarafından bombalanmaya başlandı. En büyük katliamsa Halepçe'de oluyordu. Halepçe, siyonit, hardal ve ondan

fazla kimyasal gazla bombalandı. 5 binin üzerinde genç-yaşlı, kadın-çocuk Kürt kimyasal bombalarla katledildi. Herşey bir anda olup bitmişti sanki. Gazbombalarının Halepçe'yi bulut gibi saran dumanı kalktığı anda vahşet tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı. Caddeler, sokaklar, tarlalar, evler cesetlerle doluydu.

Ardından 70 bin nüfuslu Halepçe şehrinde on binlerce insan, evlerini ve topraklarını terk ederek İran'a sığındı. İran'ın sınır kentlerindeki hastaneler, kimyasal silah kurbanlarıyla doldu taşıdı. Kimisi ise Türkiye sınırını aşıp buradaki akrabalarının yanına yerleşmeye çalıştılar.

Sonra... Sonra etrafı tel örgüler çevrili kamplara yerleştirildiler. Çocuklar, yaşlılar hastalıktan, kadınlar doğum yaparken, bebeler doğarken öldüler. Açlığa, susuzluğa, soğuğa, salgın hastalıklara, zehirlenmelere alıştılar...

Yapılan tam bir soykırım, yaşanan vahşetti. Ama hiçbir ses çıkmadı gaz bombalarının mucidi emperyalist efendilerden. Çünkü Saddam o gün lazımdı onlara, İran'a karşı savaşıyordu. Üstelik yaptıkları bombalar da denenerek pratikte etkisi görülmedi.

Halklara karşı açılan tüm savaşların, soykırımların, katliamların sorumlusu emperyalizm ve işbirlikçileridir. Kürt halkı Halepçe'de emperyalizmin bombaları ve emperyalizmin onayıyla katledilmiştir. Unutmadık, unutmayacağız. Emperyalizmi ve işbirlikçilerini bu topraklardan bir daha geri dönmek üzere söküp atana kadar savaşacak ve kazanacağız. Halepçeleri bir daha yaşatmayacağız. *

Susurluk'taki Devletten Katillerine Güvence

Aylardır devletin Susurluk kazasıyla ortaya çıkan pislikleri konuşulup, tartışılıyor. Devletin bu pisliklerinin ortaya çıkmasıyla, halkın eskiye göre devlete olan güveninin sarsıntı geçirdiği, azaldığı bilinen bir gerçektir. Devletin bu durumu farkederek aylar öncesinden harekete geçmesinin asıl nedeni Susurluk'ta ortaya çıkan ve çıkmaya devam eden kontra faaliyetlerini örtbas etmek, durumu en az zararla atlatmak iken, bu durumu tam tersi bir yalanla açıklayarak herşeyi ortaya çıkaracaklarını belirttikleri de biliniyor. Geçen sürede de bu daha iyi anlaşılır oldu. Söylediklerinin gerçeğe ilgisi yoktu. Çünkü yüzlerce "faili meçhul cinayet", kayıplar vb. ortadayken bunların sorumlularının kendilerince ortaya çıkarılması demek, asıl suçlu olan kendilerini ele vermek demektir. Bu ise mümkün değildi. Yaptıkları ve yapacakları şeylerin devletin kontra faaliyetlerini ortaya çıkarmak amacıyla olmadığına onlarca örnek bir çırpıda verilebilir. Biz bunlardan sadece üçünü hatırlatalım. Örneğin, Susurluk'taki devletin gerçekleştirdiği Gazi katliamında rol alan katiller, görüntülerde ve resimlerde çok net tanındıkları ve kendilerine emir veren en tepedeki görevliye kadar herkes bilindiği halde, bugün de görevlerinin(!) başındalar, henüz yargılanmış değiller. Gazi dosyası il il dolaşıyor. Gazi dosyasındaki en üst rütbeli komiser düzeyindedir. Dönemin İstanbul emniyet müdürü, yardımcılar, vali, içişleri bakanı gibi şahsiyetlerinin hiçbirisi göstermelik bile olsa yargılanmıyorlar. 16 Mart katliamının üzerinden 19 yıl geçmesine, Susurluk'ta birlikte katliam, tüm yönleriyle ortaya çıkmasına ve o dönemde katliama tanık olanların ve kamuoyunun takibine rağmen sürekli oyalanıyor. Katliam sırasında üniversitede komiser olarak görev yapan ve katliamda önemli rol oynayan Reşat Altay bugüne kadar hep ödüllendirildi. Ve şimdi de emniyet müdürü yapılarak Niğde'ye atandı. Gazeteci Metin Göktepe'nin tüm katillerinin isimleri belli olduğu halde haklarında tutuklama kararı verilmedi ve dosya Gazi dosyası gibi illeri dolaştı. Bugüne kadar ortaya çıkan devlet çetelerinin aklanmaları için verilen çabalar etkili olmaya başladı. Bu çeteler içinde olması gereken üst düzey polis ve subaylar ta başından işin içine sokulmadılar. Faşist devletin ortaya çıkarılan tüm çete faaliyetlerinde en alt subayından generaline hatta, en üst polis şefine kadar herkes işin içindeyken çok bilinçli olarak bunlar dışındatutulmuştur. Mafyacılar, itirafçılar ve bazen de sıradan birkaç korucu, özel tim elemanları adı geçen çete faaliyetlerinde gösterildi. Bazıları göstermelik yargılanmak üzere tutuklandı. Yapılan yargılamalar da çetelerin aklanmaları doğrultusunda sürüyor. Örneğin bu çetelerden biri olan Kocaeli Çetesi'nin şu ana kadarki kısmında yargılananlar beraat ettirilmeye devam ediliyor. Ama daha da önemlisi, kontrgerillanın Türkiye'deki asıl sorumluları olan Milli Güvenlik Kurulu, Genel Kurmay, MİT vb.'lerine dokunul-

muş değildir. Milli Güvenlik Kurulu'ndan Genelkurmay'a, Başbakanlık'a kadar Susurluk'un tüm sorumluları bu pislikleri kapatma konusunda tüm çabalarını sürdürdüler.

Devleti Aklama Çabasındaki Susurluk Komisyonu Raporunu Yazmaya "Hazırlanıyor"

Susurluk'tan sonra halkın yoğun tepkisi sonucu kurmak zorunda kaldıkları Meclis Susurluk Araştırma Komisyonu, kurulduğundan beri kendisine verilen talimatlar doğrultusunda çalışmalarını sürdürdü. Değişik partilere mensup milletvekillerinden oluştuğu için zaman zaman aralarında çekişmeler olmakla birlikte esas görevleri olan devletin temize çıkarılması doğrultusundaki çalışmalarından herhangi bir sapma göstermeksizin çalışmalarını sürdürdüler. Bazen Komisyonun görüntüyü kurtarmak için yaptığı iddialı çıkışlar her zaman görünüşte kaldı. Orduya mensup hiçbir yüksek rütbeli subayın ifadesini alamadılar ve orduyu ta başından temize çıkardılar. "Siyasileri" aynı şekilde bilinçli bir politikayla sorgulamadılar. Son günlerde verilen ifadelerde devlet çetesinde çokça ismi geçen Tansu ve Özer Çiller çiftinin komisyonca ifadelerinin alınacağı açıklanınca Çiller'lerin büyük tepkisine yol açtı. Bunun üzerine halkı "Adil Düzen" yalanlarıyla kandıran ama iktidar koltuğuna oturunca söylediklerinin hepsini unutan ve koltuğu bırakmamak için her türlü ilkesizliği, çıkarıcılığı, düzenbazlığı ön plana çıkaran Refah'ın lideri Erbakan devreye girdi. Daha önce de Çiller'i TOFAŞ, TEDAŞ ve Mal varlığı soruşturmasında temize çıkaran R. P. lideri Erbakan devreye girerek Çiller'leri kurtardı. Daha önce Çiller'lerin komisyonunda ifade vermesi doğrultusunda oy kullanan komisyondaki Refahlı üyeler Erbakan'ın girişimi sonucu bu tavırlarından vazgeçtiler. Böylece komisyon Çiller'lerin ifadesini almaktan vazgeçti. Komisyon bununla da kalmadı, da-

ha önce açıkladığı Kürdistan'a gidip oradaki "faili meçhul"leri ve kayıpları araştırma işinden de kendilerine gelen talimatlar sonucu vazgeçtiklerini açıkladılar. Böylece "her ihtimale karşı" bir yanlışlık yapılmasına da "izin verilmemiş" oldu. Bilindiği gibi daha önce kurulan "Meclis Faili Meçhulleri Araştırma Komisyonu" bürokrasi ve askeri engellemelere karşın aleyhlerine olan birçok gerçeğe belgeyle birlikte yer verince sıkıntıya düşmüşlerdi, önce bu komisyon raporunu kuşa çevirmiş sonra da rafa kaldırıncıslardı.

Böylece üç aylığına kurulan Susurluk komisyonu aldığı ek süreyle sürdürdüğü çalışmalarının ifade alma aşamasını bitirdiklerini, görüşlerine başvurdukları insanların yeterli olduğunu ve alınan bilgilerle "çok ses çıkaracak" bir rapor hazırlayacaklarını açıkladılar. "Böyle devlete, böyle komisyon gider" anlayışına denk düşen Susurluk komisyonu esas amacı olan devleti aklama ama bunu yaparken de görünüşte "gerçekleri ortaya çıkarma" görevi gereğince raporunu yazma "aşamasına" geldi.

Kontra Şefi Şahin Devletle Pazarlık Sonucu Teslim Oldu

Susurluk devletinin önemli kontra şeflerinden eski Özel Harekat Daire Başkanı Vekili İbrahim Şahin, İstanbul DGM tarafından hakkında verilen giyabi tutuklama kararından 40 gün sonra teslim oldu. 31 Ocak'ta hakkında verilen giyabi tutuklama kararının ardından Şahin 40 gün boyunca "kaçtı". Ve bu süre boyunca devletle pazarlık sürdürdü. Faşist kontra şefi kendisini sağlama almadan teslim olmak istemiyordu. İ. Şahin devletle sürdürdüğü pazarlıkta suçlarının örtbas edilmesi ve birtakım güvencelerin verilmesi sözünü aldıktan sonra teslim oldu. İ. Şahin'in daha önce gazete ve televizyonlara açıkladığı "Ailemin işlerini yoluna koyduktan sonra teslim olacağım" sözleri devletle sürdürdüğü pazarlığın açıklanmasıydı aslında. Geline aşamada İ. Şahin'in devletle olan işlerini yoluna

koyduğu ve kendisini güvenceye aldığı ortadadır. İ. Şahin'le süren pazarlık konusunda bilgi sahibi olan içişleri Bakanı M. Akşener sık sık "İbrahim Şahin mutlaka yakalanacaktır" açıklamalarını yaptı. Böylece halkın, devletin İ. Şahin'i yakalamamasına ve İ. Şahin'in kendisine gösterdiği tepkiyi etkisizleştirmek, halkı rahatlatmak istedi. Çünkü "her tarafta aranıyor" denilen Şahin'in denilenin aksine elini kolunu sallayarak Ankara'da ortalıkta dolaştığı televizyonlarda halk tarafından izlenmişti. Pazarlıklar sonucu teslim olan İ. Şahin adeta devlet protokolüyle DGM'ye götürüldü. İstanbul Emniyet Müdürü Ramazan Er kendi makam arabasıyla Şahin'i DGM'ye eskortlarla götürdü. Ramazan Er'in gösterdiği bu yakın ilgi "mesleki" dayanışma yada vefa borcunun bir sonucu değildi. Ama devletin bu denli önem verdiği, pazarlıklar yaptığı suçlarının örtülmesi için güvenceler verip anlaştığı bu faşist şefe, görevdeki R. Er gibi deneyimli bir kontra şefinin ilgi göstermemesi beklenemez.

İbrahim Şahin'in teslim olmasından bir gün sonra (12 Mart) haklarında giyabi tutuklama kararı bulunan iki eski özel timci katil, Ziya Bandırmalıoğlu ve Ayhan Akça da teslim oldular. Bu iki halk düşmanının durumu da İ. Şahin'den farklı değildir. Onlar da sürdürülen pazarlıklar ve anlaşmaların bir sonucu olarak teslim olup tutuklandılar.

Siyasi iktidarın hedeflediği gibi birkaç kişiye dava açarak Susurluk'u kapatmak istediğini çok iyi biliyoruz. Yargılanacak bu halk düşmanı katillere gereken cezayı onlar vermeyecektir. Bu halk düşmanlarına asıl cezayı halkın kendisi verecektir. Bu kontra çeteleri ancak halkın kendi adaletiyle vereceği ceza sonucu asıl cezalarına çarptırılacaklardır, hakettikleri gereken cezayı bulacaklardır.

İ. Şahin'in de dahil olduğu DGM'deki dosya hakimın karşı çıkması sonucu şimdilik ortada kaldı. İstanbul 6 No'lu DGM'ye gelen dosyayı mahkeme başkanı Sedat Karagül "tevzide (dağıtımda) adaletsizlik yapılarak kura çekilmeden dosyanın doğrudan kendilerine gönderildiğini" belirterek ve davayı kabul etmeyerek DGM Adalet Komisyonu'na gönderdi.

Kontra Devletin Katilleri İşbaşında

Susurluk'ta birlikte gerçekleştirdikleri çete faaliyetleri sonucu birçok pis işleri ortaya çıkan faşist kontra şeflerinden Korkut Eken ve Drej Ali lakaplı Ali Yasak Ankara'daki Merit Oteli'nde gizli gizli buluştu. Eski MİT'çi ve özel tim kurucularından Korkut Eken ile faşist mafya şeflerinden Drej Ali'nin (Ali Yasak) Ankara Merit Oteli'nde buluşması UBA muhabirince tespit edilince, Korkut Eken arka kapıdan kaçtı. Ali Yasak ise korumalarıyla birlikte muhabirlerin üzerine yürüyüp zorla kasete el koymaya çalıştı. Olayın büyümesi üzerine gelen polisler, muhabirler ve A. Yasak'ı önce gözaltına aldı, sonra serbest bıraktı.

Bilindiği gibi Susurluk sonrası kontra faaliyetleri ortaya çıkan M. Ağar, S. Bucak, Korkut Eken, İ. Şahin'in, A. Yasak başta olmak üzere, gerek kendi aralarında gerekse de diğer kontra şefleriyle sık sık biraraya gelerek gizli görüşmeler yaptıkları kamuoyuna daha önce de yansımıştı. *

Oportünist Çalışma Tarzı

Mesela herhangi bir eylemde pankart açmamak, ona ölüm gibi gelmektedir. O anda yokolduğunu, silindiğini düşünmektedir. Kitle hareketini geliştirmek, kitlelere devrimin meşruluğunun nasıl taşınacağı ve benzeri üzerinde kaygılan yoktur onun. Tek kaygısı varolup olmamadır. Kendisi yoksa, kendi imzası yoksa herşey "boştur" onun için. Yarın kendi dışlarında devrim olsa ona da "küçük burjuva iktidar" diyecek, kitlelerin devrimini küçümseyeceklerdir. Eylemi örgütlemek, öneriyi üretmek yerine eylem çalmak, öneri "uyarlamak" onun kolayına gelmekte, en başta vurguladığımız devrim anlayışından dolayı da "komünist" olarak kendinde bu "haklı" görmektedir. Biz kendimize de, halka da güveniyoruz. Herkes bu zorlu kavgada hakettiği yerde olacaktır, halk da herkesi hakettiği yere koyacaktır. Bundan kuşkumuz yok. Kendimize güvenimiz de tam. Kendimizden, ideolojimizden, kararlılığımızdan, sonuna kadar diyebilen ısrarımızdan da kuşkumuz yok. Bundan dolaydır ki, işte bu oportünizmle birlik için yine de sonuna kadar ısrarlı olacağız. Oadaki devrimci yanı ortaya çıkarıp, onun üzerinden birlikte yürümeye çalışacağız.

En son, en yakın örnek Gazi'de yaşandı.

Söz verdi ve yine sözünü tutmadı.

Anmadan önce defalarca toplantılar yapılmış, tartışılmış ve kararlar alınmıştı.

"Tamam" dedikleri, imzaladıkları karara uymadılar.

Oportünizm yine oportünistliğini gösterdi.

Artık ortak bir kararın uygulanması, verdikleri sözün tutulması şaşırtıcı olacak neredeyse! Artık, verdiği sözleri tutmayarak, kendi imzasının olduğu ortak kararlara uymayarak ifade ediyor kendini.

Böyle yapıldığında biliyorsunuz ki, orada oportünizm ve oportünistlik var.

Keşke yalnızca Gazi'yle sınırlı bir örnek olsaydı bu. Ya da keşke birkaç olayla.

Ama değil. Yine çok gerilere gitmeden, sadece şu son süreci gözden geçirelim.

Tarihimizin en yaygın kitle katılımının olduğu eylemlerden birini yaşadık. Bu eylemin de bir parçası olduğu Susurluk'tan bu yanaki süreç de tarihimizin özgün ve önemli ve belki de "sonucu belirleyen" dönemlerinden biri olmaya adaydır.

Halk kitleleri alabildiğine yaygın bir politik duyarlılık içine girmiş. Hemen "tüm siyasal güçler bu duyarlılıktan yararlanmak, kendince bir yöne kanalizetmek için harekete geçmiş. Kısacası herkes birşeyler yapıyor ya da yapmaya çalışıyor... İşte bu tablo içinde oportünizm adeta sırttan bir renk durumunda kaldı. Süreci tam bir aymazlık, duyarsızlık, görmezlik karşıladı... Az biraz birşeyler görüp, birşeyler yapmaya başladığı noktada da, sürecin niteliğini, halk hareketinin ihtiyaçlarını ve halkın taleplerini, solun içinde bulunduğu durumu görmezden gelerek, insanı şaşırtan sormusuzluklarını, küçük hesaplarını, sübjektivizmini devam ettirdi. İnsanlara "Başka zaman olsa neyse de şimdi de olmaz ki!", "Yok canım bu kadar da basit düşünmüş olamazlar" dedirten tavırlar sergilemeye devam etti.

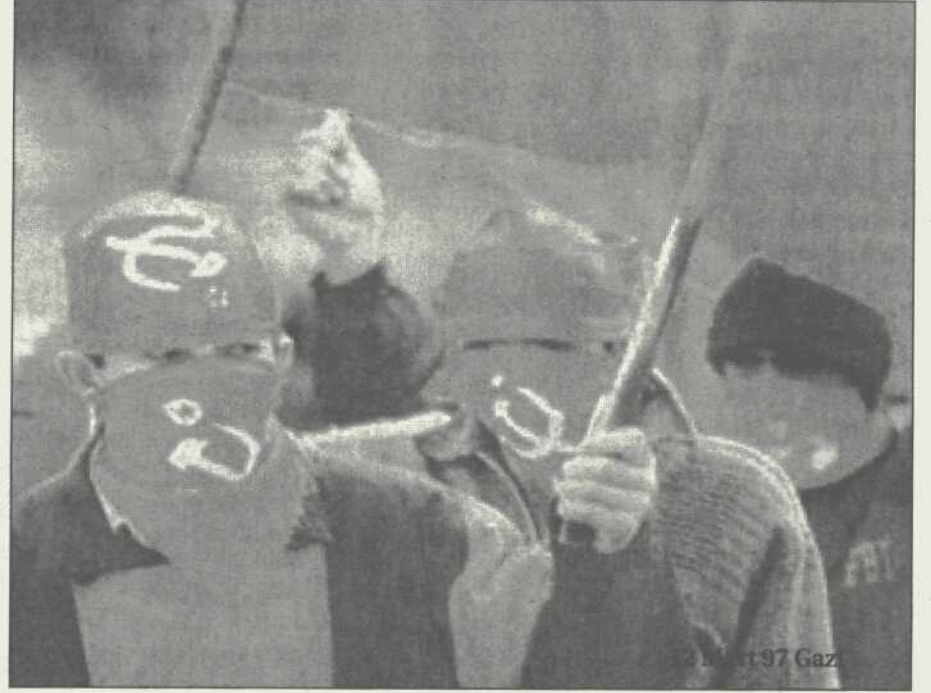
Ama bu davranış ve düşünüş tarzı oportünizm için karakteristikti. Dolayısıyla, o, koşullar ne olursa olsun bundan vazgeçemiyordu.

Mahir Cayan, bir yazısında "Devrim teorisiyle, devrime giden yolda yapılacak çalışmaların biçimi arasında tam bir uyumluluk vardır" diyordu.

Mahir oldukça yalın bir biçimde formüle etmiş; oportünizmin çalışma tarzına bakıp nasıl bir devrim düşündüğünü, devrim modeline bakıp çalışma tarzını görüyor ve anlaşılır, inanılmaz, bu kadar da olmaz denilebilecek şeylerin nasıl mümkün olabileceğinin açıklamasını buluyoruz.

Oportünizmin kolayındadır.

O, devrimi, kitlelerin bir anda ayaklanacağı ve kendisinin de "komünist ön-

cü" olarak ayaklanan kitlelerin başına geçip iktidarı devralıvereceği bir olay olarak düşünüyor. Tabii teori farklı belki. Orada bu model derin ve uzun uzun teorik tahlillerle açıklanıyor. Ama mantık budur. Bu mantığı hayatın içinde, pratiğin hemen her biçiminde görüyorsunuz. Mesela oportünizm kitle hareketinde ne yapar?

O en başta pankartıyla en öne geçmenin fırsatını arar. Fırsat bulduğunda hemen kitlenin en önünde kendi pankartıyla bir kare resim çekmeyi ihmal etmez, çünkü o "öncülüğünün" görüntülü kanıtı olacaktır! Eğer dokunan olmazsa önde kalmaya devam eder...

Önde yürüyemedi mi? Hemen ortarlarda bir yerlere girip yine de kalabalık bir kitlenin önünde yürüme kompleksini tatmin eder.

Ama tatmin olmamışsa, oradan, pankartıyla arada bulunduğu yerden güzergah değiştirip kitleyi bölmeyi pekala göze alır.

Şu ya da bu gerekçeyle illa bir konuşma yapmaya çalışır. "Kaybımız var, mutlaka konuşmalıyız" der. Kimsenin itiraz etmeyeceği bir durumu gerekçe yapar. Gerçekte öyle birşey olup olmadığı da çoğu kez kuşkuludur. Ama önemli bir gerekçedir ve bunu bir siyaset söylemektedir.

Her eylem öncesi kendini dayatmaya çalışır. Binlerin içindeki yerini ve haddini bilmez. Olmadık dayatmalar çıkarır ortaya. Karşısındakinin birlik konusunda hep peygamber tavrı göstereceğine güvenir... Bu kadar da olmaz dedin mi, olmadı böler. Birakırsın, kendi başına 40-50 kişiden fazlasını yürütemez, boyunun ölçüsünü ancak öyle görür.

Mesela, oportünizmin kitleye karşı sorumluluk anlayışı nedir?

Kalabalık bir kitleyi bulduğunda, yürüyüş ya da miting ya da başka birşey onun için farketmez, eylem sürerken nasıl yaparım da en keskin olduğumu ka-

nıtlarım diye aranır durur, bir arabayı tekmeler, bir yerlere taş atar, o an kitlenin esenliği, eylemin esenliği değil, kendini kanıtlama esastır onun için.

Önceden ne yapıp ne yapılmayacağı konuşulmuştur. Ama bir bakarsınız biri yüzünü gizleyerek kitleye yaklaşıyor. Sonra "illegal örgüt" imzalı bir tomar kuşlamayı kitlenin üzerine saçıp ortalıktan kayboluyor. Kuşlamalar yerlerde ayak altında eziliyor. Belki birkaç kişi merak edip okuyor. Bunun adı kitleyi bilinçlendirme faaliyeti; atılan kuşlamaların büyük bölümü ziyan olmuştur. Ama olsun reklam yapılmıştır ya. Orada komünistlerin de bulunduğu kitlelere "anlatılmıştır." Oysa böyle birşey yapmayı düşünüyoruz da diyebilir önceden. Eğer mitingi düzenleyenler içindeyse düşündüğünü söyler, kabul edilir ya da edilmez, çıkan karara uyar. Yok illa da yapacağım derse ve kabul edilmeyorsa, mitingten çekilir. Mitinge çağrılı olarak katılıyorsa, zaten düzenleyenlerin kurallarına uyacaktır.

Ama o böyle davranamaz. Sonra da bildiğini okur. Mesela, ben medyaya nasıl çıkarım diye düşünür. Bulduğu yöntemi de ortak kararlar, eylemin disiplini ne olursa olsun, uygular.

Sonra kitleye şu olmuş, bu olmuş, kitle şöyle düşünmüş, böyle etkilenmiş onun umurunda değildir. Bozgunculuğunun siyasal sonuçları da onu ilgilendirmez. O anda ya da bağlı olarak ondan sonra gelişecek saldırıların nasıl göğüsleneyeceği üzerine de kafa yormaz. Çünkü o da onun sorunu değildir, nasıl olsa o göğüslemeyecektir.

Eylemin politik muhtevassından, kitle bileşiminden genellikle bihaberdir ya da bunları bilse de umursamaz. O ortam, koşullar ne olursa olsun, her zamanki "komünistliğini" (yani doğrusu keskinliğini ve reklamcılığını) yapacaktır.

Mesela eşitlikçidir; ama işin reklam bölümünde...

Kortej sıralamasında sorun çıkarır. Konuşmacıların belirlenmesinde, süre konusunda, taşınacak pankart konusunda mutlaka "eşitlik" ister. "Şu eşit olsun, bu eşit olsun" diye tutturur. Ama siz "Herkes şu iş için 20 görevli versin" dersiniz, o zaman "yok" derler, "üç kişi verebiliriz"... Onu da vermezler çoğu zaman.

Hem birlik olup, hem pratik tüm görevleri başkalarının sırtına yıkmayı da iyi bilirler. Hatta size dövizlerini, pankartlarını bile taşıttırmaya kalkışabilirler.

Herhangi bir eylemin hazırlığı için bir masanın başına oturmuşsanız dayatmaları, kaprisleri bitmez. "Eşitlik" sorununu çözemezsiniz bir türlü. Baktınız olmuyor; Git başka yerde yap o zaman dersin. Gitmez. Çağırılmazsın, yine gelir.

Çıkarlar, "geleneklerinin" öğretmesini hiç aratmaz...

Bu işin kompedanı TDKP'dir. 80 öncesinden şu yafan zamanlara kadar, hiçbir yürüyüş, hiçbir miting, hiçbir gece yoktur provoke etmediği. Şimdi fazla "ilegal" olmadıkları için bu sahnede görünmüyorlar pek. Ama izleyicileri onları hiç aratmıyor doğrusu.

Oportünist, bu noktada başka hiçbir konuda sahip olmadıkları kadar "sağlam" bir geleneğin izleyicisi ve uygulayıcısıdır. Kitleyi gördüğü yerde nasıl öne çıkarım, nasıl sabote ederim diye düşünmeye başlar. Pekala nasıl sabote eder? Sabote etmenin unlarca yolunu, yöntemini bilir o. Eylemi geliştirmek, disiplinli etmek değil ama dağıtmak konusunda tecrübelidir. Bazen bir kuşlamayla, bazen bir pankartla, bazen kürsü işgaliyle becerir bu işi.

Yürüyüş disiplini belirlenmiştir. Uymaz. Altına imza attığı kararları etkisiz hale getirmek için bin bir türlü durum yaratır.

Verdiği sözleri tutmaz. Kendi hesabını yapar.

Mesela bütün "kitle teorisi" başkalarının kitesini üzerinedir...

Kendi hesabı, esasında hep başkasının kitesini üzerine yapılmış hesaplardır.

O öncüdür. "Devrimci demokratlar", "popülistler" uğraşmış getirmiştir kitleyi, ama olsun, o öncüdür. Ya da daha başka pek sevdiği kelimelerle, küçük-burjuvalar, halkçılar kitleyi örgütleyip getirecek, o da kitleye seslenecek, küçük-burjuvaların getirdiği bu kitleyi bilinçlendirecektir.

Der ki hazır kitle varken şunu yapalım. Oysa ne o kitlenin bilinç düzeyinden, ne ruh halinden, ne de nelere hazır olup olmadığından haberdardır. Çünkü kitle başkalarının kitesidir. Bir zarar gelirse de başkalarına gelmiş olacaktır.

Başkalarının kitesini varken önerdiklerini, yaptıklarını kendi başına düzenlediği bir eylemde yapmaz hiç. Çünkü herhangi bir şeyi yapacak kitleyi tek başına zaten toparlayamaz.

Hemen tümünün tarihlerinde, tek başlarına baştan sona üstlenip örgütledikleri tek bir kampanya yoktur mesela. 20 25 yıllık tarihlerinde kendi başlarına yasal bir miting bile düzenleyememiştir kimisi. Ama başkalarının düzenlediği mitinglerde keskinlik yapmayı severler. Şöyle olmalı, böyle olmalı diye yüksek perdeden uçar ve üstelik mitingin düzenleyicilerine rağmen, o keskinlikleriyle mitingi dağıtabilirler.

Madem başkalarının kuralları hoşuna gitmiyor, kendin bir miting düzenle,

hangi karar hoşuna gidiyorsa onu uygula. Ama düzenlemez. Yani doğrusu, düzenleyemez. Tüm kitle çığırtkanlığına rağmen, propagandaya gelince atıp tutmasına rağmen o güce sahip olamamıştır hiçbir zaman.

Olamaz da. Çünkü kitlelerden korkmaktadır. Meclis, yani taban örgütlülükleri önerileri karşısındaki tutumu bunun sonucudur. Kitlelerle birlikte karar almaz. Kitlelere bir türlü güvenmez çünkü. Onların kendi haklılığını göremeyeceğini düşünür hep.

Evet, bakalım mesela, nasıl propaganda yapar?

Abartır, abartır, abartır... Propagandasının özü, özeti budur.

Sonra bolca talimat vardır propagandasında. Halka talimatlar yağdırır boyuna.

Sonra keskinlik vardır. Onu pasiflikle, bunu reformistlikle eleştirip, kendi komünistliğini kanıtlamaya çalışır durmadan.

Geniş bir kitle gösterisini planlarken, mesela Cephe çatışmadan mümkün olduğunca kaçınılsın mı dedi... Biz böyle deyince o kitleye "Cephe çatışmıyor" diye yayar. Bu da onun propaganda tarzıdır zaten. Bunu derken ne dünü, ne bugünü hatırlamaz. Hatırlatılmasını da sevmez. Kendisi de mesela önceki 1 Ma-

Onun hiç durmadan tekrarladığı bazı sloganları vardır. "Genel Grev" gibi mesela. Zaman, mekan demeden durmadan tekrarlar bunu. Güncellik nerededir, somutta izlenmesi gereken taktik çizgi nedir, buna bu ülke somutu açısından kafa yormaz. Taktik de en fazla Stalin'de geçen klasik ama somutumuzdan kopuk kavramlarla anılır...

Ama bu anlamda yapılan önerilere de durmadan karşı çıkar. Kendisi bir şey yapmaz, ama karşı çıkar. Bir şey önermez. Ama karşı çıkar. Çok sıkışır, ama sadece önceki öneriyi etkisizleştirmek olan başka bir öneri üretir (yani doğrusu uydurur ya da bildik bir şeyi öneri gibi tekrarlar)

Meclis dersin... Hu der, hemen bunu reformizm kokusu alır.

Anayasa dersin, hemen onda da reformist bir yan bulur.

"Muhalefet meclisi" dersin, o "muhalefet" kelimesine takılıp "yok, iktidar olsun" der, ihtilal der, mücadele der. Önercek kelime mi yok! Tamam ben bunu öneriyorum, hadi sen dediğin gibi yap dersin, yapmaz. Madem "Muhalefet Meclisi" reformist, sen "Devrim Meclisi"ni örgütle biz gelip katılalım dersin, yapamaz. Böyle bir öneriyle ortaya çıkmaya bile cesaret edemez.

"Herkes reformist, herkes "küçük

"halkçı" diye. Bu eleştiriler komünistçe nasıl yapılır, o bilinmez. Ama onlar farklı durur, farklı konuşurlar!

Onyıllardır kitleyi örgütleyememişlerdir. Ne gecekondu halkıyla, ne gençlikle ve ne de dillerinden düşürmedikleri işçi sınıfıyla kitlesel bağlar kuramamışlardır. Bunun niye böyle olduğunu, nasıl olup da küçük-burjuvalar böyle kitleselleşirken, her alanda onların önünde olurken, kendilerinin "en komünist" olmalarına rağmen geri kaldıklarını sorgulamaz. Çünkü muhasebeyi sevmez.

Belki tüm siyasi faaliyeti içinde tek yaptığı muhasebe işçi servislerinde kaç bildiri dağıttığı, önceki seçimlerle son seçimler arasındaki oy farkıdır. Sevdiği ve yaptığı bu tek muhasebe türünde ise aslında rakamlar yalnızca onun çapını yansıtacak boyutlardadır. Türkiye çapında 20-30 bin bildiri onun gözünde çok büyük rakamlardır. Bu ülkenin 70 milyon olduğunu, o küçük-burjuvalar dediklerinin herhangi bir biriminin bu rakamların çok üstünde faaliyet yürütüp, onun da yetersiz bulunduğunu unuttur. Ya da görmezden gelir. Çünkü gerçekte yüzyüze gelin ekten hoşlanmaz.

Mesela, soruna bir de "oportünizm ve emek" açısından bakalım...

Onun kitesini yok. Ama o kitlenin öncüsü yine de. O yap, et, hesap sor, asıl, yürü diye talimatlar yağdırır kitleye. Kitlenin hesap sorması, yürümesi içinse pek bir programı, emeği yoktur. Ama kitleler yürümeye başladığında da bunun kendi çağrısıyla olduğunu sanacak kadar (yani doğrusu böyle gösterecek kadar) kendi gerçeğinden uzaktır.

Ekonomi politikin teorisini bilir ama her şeyin emek ürünü olduğunu bilmez. Kitlelerin de soyut çağrılarla değil, ev ev, sokak sokak ve emek sarfederek örgütlenecği gerçeğinden uzaktır. O onbinlerin nasıl olup da o alanlara taşındığını aslında aklı da almaz. Şaşırır. Kendisi birkaç yüz kişiyi toplayamıyordur çünkü. Bu yüzden onların kendiliğinden geldiği yorumunu yapar. Dışında olduğu her eyleme de "kendiliğinden" damgası yapıştırır zaten.

Esasında kitlelere bakış açısının sağlıklı olduğunu söylemek mümkün değildir. Onun kafasında "saygı" duyulacak kitle sınıfbilincini kazanmış, herbiri komünistleşmiş işçi sınıfı kitesidir. Bu tanıma uymayan kitleler -ki genellikle kitleler bu tanımın dışında olur- onun gözünde adeta bir sürüdür. Herkes sürü, herkes bilinçsiz, birtako akıllı. Bir mitinge 20 kişi katılmışlardır, öyle anlatırlar ki, onbinlerce insan onların ağzından dökülene bakakalmış, çok büyük ilgi göstermiş, onların dediklerine "ne kadar doğru söylüyorlar" diye kafa sallamış, hatta bazıları "sizin gibi düşünenler de var ha" deyip adreslerini bile vermişlerdir. Aslında sadece yulardır miting vs. anlatımlarında geçen "adres verenler"in, "arak sizdenim", "artık sizin derginizden başkasını okumayacağım" diyenlerin sayısını toptasak epeyce edecektir ama, kitle eylemlerinde bu anlatımlardaki adres verenlerin toplamı kadar bir kitleyi bile bulamazsınız ne hikmetse.

Emeğin kadrini, gücünü bilmediği gibi kıymetini de bilmez. Emeğe de saygısızdır. Sen bu iş için şu kadar emek harcamışsın, o işin yalnızca ortaya çıkmasını beklemiş, önemli değildir, ortaya çıkan ürün üzerinde eşit hak talep eder o.

yıs'larda "üst aratmama" kararı alanlar ve buna uymayanlar arasında olmasına rağmen; yıllarca bu tavrı Cephe'liler sürdürürken seyretmiş olmasına rağmen, bir başka mitingle, üst aratmama meselesinin mitingi düzenleyenler tarafından da özel bir sorun olmasının istenmediği yerde, keskinlik yapar... Sonra da yıllardır 1 Mayıs'larda üst aratmama tavrını koymuş, üstelik bunu genellikle tek başına yapmış ve de gelenekleştirip sola maletmiş olanları eleştirmeye (yani doğrusu karalamaya) kalkışır. Düşman saldırırsa nerede, nasıl olursa olsun çatışırız elbette. Ama her eylemde "çatışma çıkartmak" diye bir yaklaşımımız olamaz. Tabi o bunu anlamaz. Kitleye karşı sorumluluk nedir bilmez. Kitleleri çatıştırmamanın, savaştırmamanın ne demek olduğunu da bilmez. Bizim herhangi bir demokratik alandaki kitlesel çatışmaları, onun tüm tarihindeki kitlelerinden fazladır belki, ama yine de konuşur...

Propagandasının bir özelliği de budur. Muhasebesiz, desteksiz, ölçsüz konuşur. Tarihi kimsenin bilmediğini varsayar hep. Tarihi bilmeyen birkaç kişiyi olsun kandırırsam kardır diye düşünür.

Oportünizmin güncel taktik ve programları yoktur.

burjuva". Bir kendisi vardır. "Ben komünistim", "ben komünistim" diye yaşar.

Onun Marksizm-Leninizmden aldığı şablondur. O herhangi bir şey gündeme geldiğinde, getirildiğinde açar Lenin'e bakar, uyuyor mu uymuyor mu, ona göre cevap verir. Eğer Lenin'de yoksa, somut durummuş, suçmuş buymuş anlamaz o, Lenin'de olmayan Türkiye'de de olamaz!

Ayağı da, ülke ve halk gerçeğine basmaz. Kafası Sovyet ve Arnavutluk devrimindedir. Arada bir farklılık görmez. Bu topraklar üzerinde bir yabancı gibi siyaset yapar.

Her şeyin Komünistçesyonlardadır... Şimdi moda: "Canım kitle önemli mi, önemli olan duruş şeklidir" diyorlar hep.

"Komünist'ler nasıl duruyor, farkları ne acaba?"

En iyi de komünistler "durdugu" için, binler içinde birkaç on kişi de olsalar, kendilerinde her şeyi, hatta o kitleleri oraya taşıyanlardan bile fazlasını yapma hakkı görüyorlar.

Peki madem o kadar iyi duruyorsun da niye kitleleri örgütleyemiyorsun? İşte bunun cevabı yoktur.

Başkalarının üslubunu eleştirirler

Oportünizm ve birlik yanyana olamıyor işte; ya oportünistlikten vazgeçilecek, ya birlikten...

Susurluk süreci bütün bunların çok taze bir örneği olmadı mı? Sen otur otur hiçbir şey yapma. Milletin yürüdüğünü görünce de gel öncülüğe soyun. Sonra derginde de komünistlerin nasıl her yerde bu işe öncülük ettiklerini, kendi bilmem ne örgütlülüklerinin inisiyatifinde olduğunu yaz çiz. Hani bu durumlarda "insaf", "pes" gibi kelimeler kullanılır ya, sözkonusu olan oportünizm olunca böyle tek tek olaylar için gerçekte bu sözcükler de anlamsızlaşıyor, çünkü oportünist çalışma tarzının bütünü zaten ancak bu kelimelerle ifade edilebilecek bir seyir arz ediyor.

Başkalarının önerilerini "kendi programım var" diye reddettin, birşey yapmadın. Bunun bir açıklaması olması gerekmez mi? Öneriler karşısında "Susurluk gündemden düştü" dedin, o gündem ayakta ve tam sen düştü derken koşmaya başlamıştı. Bunun bir açıklaması, daha tam deyişle özeleştirisi gerekmez mi? Senin burun kıvrıdığın örgütlenme biçimleri, eylem biçimleri bu dönemdeki halk hareketinin asıl gelişme biçimleri oldular: Bir değerlendirme yapman gerekmez mi?

Tabii, bize göre gerekir gerekmesine de, oportünizm bu, o gereksiz de görülebilir. Çünkü gerekli görüp, gereğini yerine getirirse, oportünist olmaktan çıkar. Öncülük iddiaları suya düşer o zaman.

Ama kaba propaganda durumu kurtarmaya yetmiyor. Boş öncülük iddialarının suya olmasa da Susurluk sürecine düştüğü kesin.

İşte bu noktada sorabiliriz: Oportünizm niye birlikten yana olmaz? Niye birlik olduğunda hep sorun çıkarır?

Esasında şu ana kadar sıralananların hepsi bunun cevabıdır.

Çünkü varlık nedenini rekabetçilikte, reklamcılıkta, abartıcılıkta görmektedir.

Mesela herhangi bir eylemde pankart açmamak, ona ölüm gibi gelmektedir. O anda yok olduğunu, silindiğini düşünmektedir. Kitle hareketini geliştirmek, kitlelere devrimin meşruluğunun nasıl taşınacağı ve benzeri üzerinde kaygılan yoktur onun. Tek kaygısı varolup olmamadır. Kendisi yoksa, kendi imzası yoksa herşey "boştur" onun için. Yarın kendi dışlarında devrim olsa ona da "küçük burjuva iktidar" diyecek, kitlelerin devrimini küçümseyeceklerdir.

Eylemi örgütlemek, öneriyi üretmek yerine eylem çalmak, öneri "uyarlamak" onun kolayına gelmekte, en başta vurguladığımız devrim anlayışından dolayı da "komünist" olarak kendinde bu "hakla" görmektedir.

Biz kendimize de, halka da güveniyoruz. Herkes bu zorlu kavgada hakettiği yerde olacaktır, halk da herkesi hakettiği yere koyacaktır. Bundan kuşumuz yok. Kendimize güvenimiz de tam. Kendimizden, ideolojimizden, kararlılığımızdan, sonuna kadar diyebilen ısrarımızdan da kuşumuz yok. Bundan dolayıdır ki, işte bu oportünizmle birlik için yine de sonuna kadar ısrarlı olacağız. Ondaki devrimci yanı ortaya çıkıp, onun üzerinden birlikte yürümeye çalışacağız.

Ama elbette, mesela, bu saatten sonra "eylemde birlik, ajitasyon propagan-

Halka Verilen Sözler Tutulmalı

Gazi'de iki yıl önce yaşanan katliamda şehit düşenleri anmak, halkın adalet isteğini haykırarak ve katliamcı devletten hesap sormak amacıyla yapılan anma, disiplini coşkusu ve kitleselliği ile mart ayına görkemli bir başlangıç oldu. Onbinlerce insan Gazi'deki İsmetpaşa Caddesini bir baştan bir başa doldurdu. Ve katliamlarla bir halkı susturmanın mümkün olmadığını gösterdi. Susurluk'tan sonra kanlı ve karanlık yüzleri ortaya serilen çeteci, mafyacı devlet onbinlerin öfkesinin tek hedefiydi.

Anma etkinliklerini değerlendirirken bütün bu olumlu yanlarının yanı sıra bazı olumsuzluklara da değinmek gerekiyor. En azından Mart, Nisan, Mayıs aylarının yüklü gündemi böyle bir gerekliliği çıkarıyor ortaya. Olumsuzlukların altını çizip, bunları aşmayı düşünmemiz gerekiyor.

Gazi anmasındaki olumsuzluklar derken, ne kastettiğimizi o gün anmada olup ta halkın içinde dolaşanlar hemen hatırlamıştır. Halkın biraz da şaşkınca şu sözlerinin bir çok kişi duymuştur. Hani maske takılmayacaktı, hani zincir oluşturulmayacaktı, hani her siyasi çevre kendi yasal kurumlarıyla gelecekti?

Verilen sözlere bir kısım siyasi gruplar uymamıştı. Ne için söz verildi, kime söz verildi? Olayı iyi kavramak için bu soruların cevabından başlamak gerekiyor.

Şubat ayının sonları yaklaşırken 12 Mart anması için ortada görülen tek hareketlilik, Gazi'de şehit düşen ailelerin koşturmasıydı. Gazetelere DKÖ'lere gidiyorlar, Trabzon'a kaçırılmış dava dosyasını anlatıyor, destek arıyorlardı.

Aynı günlerde Gazi Halk Meclisi sadece 12 Mart anması gündemli bir toplantı yaparak, anma konusunda görüşlerini belirledi. Halk Meclisinden çıkan kararlar şunlardı;

1-Anma yapmak herkesin en meşru hakkıdır.

2-Anmaya en geniş katılımı sağlamak için meclis tüm gücüyle çalışmalıdır.

3-Anmanın halkın çekincesiz ve kendini meşru hissedeceği bir biçimde yapılması için ortak bir disiplin oluşturulmalıdır.

4-Başta şehit aileleri olmak üzere, cemevi yöneticileri ve muhtarlarla görüşülerek hemen en geniş bir toplantı düzenlenmelidir.

Bu kararlar takiben Gazi Halk Meclisi hemen ikili görüşmelerini tamamladı ve vardan mutabakat çerçevesinde tüm siyasi çevreleri, yöre derneklerini, alevi derneklerini 4 Mart 1997 tarihinde Gazi Cemevi'nde toplantıya çağırdı.

Toplam 57 kurum temsilcisiyle birlikte halk meclisi üyeleri ve cemevi yöneticilerinin de katıldığı yaklaşık 250 kişilik toplan-

tıda, özellikle anmanın amacı ve disiplini tartışıldı.

"Anma amacından sapmamalı" Bu söz üzerinde duruldu. Önce anmanın amacı ortaya konuldu. Gerçek kimlikleri bile ortaya çıkan katillerden ve devletten hesap sorulacak, halkın temel talepleri en kitlesel bir biçimde tüm Türkiye'ye duyurulacaktı.

Bu talepler "Gazi Halkı" imzalı ortak bir pankart okunacak basın açıklamasında da yer alacaktı.

Anmanın amacından sapması derken söz alan konuşmacıların kastettikleri iki nokta vardı. 1-Halkın talepleri, siyasi partiler arası gösteri yarışı gölgesinde kalmayacak, talepler öne çıkacak

2-Medyanın olayı çarpıtmamasına neden olmamak için maske takılmayacak, zincir oluşturulmayacak, sağa sola yazı yazılmayacak, ateş yakılmayacak şeklinde kurallar saptandı.

Ayrıca ve önemli bir tartışma konusu da cemevi yöneticileri, şehit aileleri ve Halk Meclisi üyelerinin ortak isteği, herkesin yasal kurumlarıyla anmaya gelmesiydi. Bu istek, hem halkın kendini meşru hissedeceği bir anmaya rahatça gelebilmesi, hem de halkın taleplerinin "illegal örgüt" edebiyatının gerisinde kalmaması gerekçelerine dayandırılıyordu. Toplantıya katılan tüm siyasi çevreler ilk önce belirlenen Kuralları fazla tartışmadan kabul ettiler. Ancak "yasal kurumlarla gelme" isteği konusunda Atılım, Alınları ve Partizan Sesi çevreleri "biz zaten kendi yasal kurumlarımız adına konuşuyoruz ve bu kurumlar olarak geleceğiz. Ama illegal pankartlar açılırsa biz karışamayız" diyerek cevap verdiler. Haklar ve özgürlükler Platformu temsilcisi "biz de yasal kurumumuz adına konuşuyoruz. Ancak ekliyoruz bizim siyasi çevremiz halkın isteklerini dikkate alan bir politik tutuma sahiptir" deyince toplantıda bu yönde bir adım atılmış oldu. Hiç kimse "Biz halkın isteklerini dikkate almıyoruz. Bildiğimizi okuyoruz" demedi. Hiç kimse "bu halkın isteği değil üç-beş kişinin isteğidir" de diyemedi. Toplantı sonunda "12 Mart Anma Düzenleme Komitesi" ismiyle 30 kişilik bir komite oluşturularak anmanın hazırlıkları için görevlendirildi

Komite toplantılarında, kortej sıralamasından ortak sloganların belirlenmesine kadar bir çok konu uzun tartışmalara neden oldu. Sıralamada kimi siyasi çevreler kendilerini hangi kurumun toplantıya çağırıldığını unutarak Gazi Halk Meclisi'nin önerilerde yer alma hakkına itiraz ettiler. Gazi Halk Meclisi'ni mahallede birçok siyasi görüşten binlerce insana ulaşmış yerel bir inisiyatif olarak değil, bir siyasi görüşün kitle örgütü gibi değerlendirdiler. Yine ay-

nı siyasetler önerilen ortak sloganlara, sırf HÖP temsilcisi önerdi diye karşı çıktılar. Karşı çıktıkları bu itiraz noktalarına cevabı Halk Meclisi üyeleri ve düzenleme komitesinin diğer üyelerinden aldılar.

DMP temsilcisi toplantı sırasında "CHP'li, ÖDP'liyle, ıvırıyla, zıvırıyla anlaşıyorsunuz, bizimle anlaşıyorsunuz" derken HÖP'ün tavrını ne kadar anladığını ya da halk ile birlikte hareket etmeye ne kadar uzak olduklarını ortaya koyuyordu.

Onlar Okmeydanı'nda da 1 dakika karartma eylemlerini yaparken gelip HÖP'e, "eylemi militanlaştırmak için" caddeye çıkıp polisle çatışmaktan söz etmişlerdi. HÖP ise onlara davul, zurna ile halkı eyleme katmaktan söz etmiş, sonunda da binlerce kişiyi sokaklarda yürütmüştü.

DMP'liler halk çalışması, kitle çalışması üzerine Okmeydanı sürecinden ders çıkarmak yerine, bir kez daha bizi "ıvır, zıvır" ile birlikte olmakla eleştiriyorlardı.

Onların "ıvır, zıvır" dediği halk idi. Halkı böylesine hafife aldıklarını anma gününde alınan kararlara uymayarak gösterdiler.

Maskelerini takan ve illegal pankart, açan "birilerinin" kortej oluşturmalarını seyrettiler. Bunları uyararak düzenleme komitesi üyelerine karşı ise, bu fiili durumu hararetle savundular. Alınan ortak karara uymamak biçimindeki fiili durumu savunurken, gerekçe olarak Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun sıralama disiplinine uymadığını gerekçe gösteriyorlardı.

Ama mevcut durum o kadar açıktı ki, hiç kimse, bu gerekçenin haklılığına inanmadı, örneğin bir kişi onlara "HÖP korteji arkaya geçerse, kurallara uyacak mısınız" diye sorduğunda bu soruya cevap vermediler. O kadar çok hazırlık yapılmıştı ki herhalde bu hazırlıklara kıyamamış. Ortadaki fiili durumun "ortak karara uymayan var. o halde ben de uymam" biçiminde açıklaması mümkün değildi. Çünkü ortak karara uyulsada fiili durumu yaratanların bir başka gerekçe ile aynı işi yapacaklarına hiç şüphe yoktu.

Çünkü ince, eleyip sık dokuyan bir bakışla ortak kararlara uymayan başka tutumlar da görmek hiçde zor değildi.

HÖP kortej sıralamasında Halk Meclisinin arkasında yürüdü. Çünkü HÖP'ün kortejinde yer alabilecek bazı kişiler bu kez Halk Meclisi pankartı arkasında diğer görüşlerden insanlarla birlikteydiler. Ve HÖP'ün Meclis'in hemen ardından yürümesi en tabii durumdu.

Haklar ve özgürlükler Platformu anma etkinliklerinin disiplinine sonuna kadar bağlı kaldı. Toplantıda yeralan kişilere hiçbir zaman "ıvır zıvır" gözüyle bakmadı. Verdiği sözleri tuttu. *

dada serbestlik" gibi artık sorun yaratmaktan, eylemleri ve birliği sabote etmekten başka bir işlevi olmadığı, olmayacağı açığa çıkmış şeylerle uğraşamaz. Bunların tanıştırılması bile artık sorun yaratmanın bir biçimi olmaktadır.

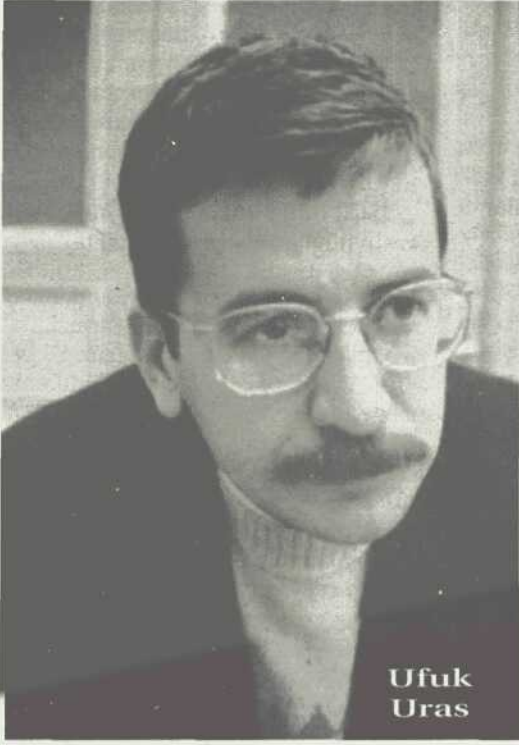
Mesela, bu saatten sonra, bir yürüyüşte, bir mitingde, bir gecede belirlenmiş, karar altına alınmış disiplinin dışına çıkanlar, eylemin esenliğini, düzenliliğini sabote edenler gözümüzde şaibeli

olacaktır.

Halk hareketini geliştirme, kitle eylemini geliştirme, devrimci birlikleri geliştirme konusunda herkes artık daha sorumlu, daha istikrarlı davranmak durumundadır. Bizim esneklik sınırlarımız, halk hareketinin gelişimiyle belirlenir. Bu sorumsuzlukların, rekabetçiliklerin halk hareketinin gelişimini engellemeye, kitleleri bölmeye başladığı nokta, esnekliğin sona erdiği yerdir. Bu noktada o

zaman herhangi bir pankart, bir imza, bir slogan noktasında bile oportünizmin bu sorumsuz, kaprisli dayatmalarına prim vermek sözkonusu olmaz. Çünkü hiçbir şey halk hareketinin, halkın savaşının geliştirilmesinin önünde değildir. Bütün meselemiz budur. Tüm ilişkiler de elbette buna göre biçimlenmelidir. Ancak halk hareketini geliştiren, halkı birleştiren ilişkiler devrimci ve olması gerektir. *

Reformizm Kimden Kaçıyor, Kime Yanaşıyor?

Ufuk
Uras

Susurluk'a soldan ilk örgütlü tepki 6 Kasım'da 1996 günü YÖK'ü protesto eden ve demokratik haklarını isteyen gençlikten gelmişti. Gelenekselleşen 6 Kasım Boykutu nedeniyle Beyazıt'ta İstanbul Üniversitesi önünde yapılan ortak eylem aynı zamanda Susurluk'ta ortaya çıkan pisliği de protestoya dönüştü.

O günden bugüne yani "ışık söndürme" eyleminin sona erdiği 9 Mart gününe kadar pek çok gösteri, eylem, miting yapıldı. İçlerinde küçük bir grupla ya da 300-500 kişiyle yapılanlar da vardı, KESK ve TÜRK-İŞ mitinglerinde olduğu gibi 100 binleri aşan dev kitlelerle yapılanlar da. Son bir ayda ise eylem alanı tümüyle sokaklar oldu. Her gece onbinler sokaklara inmeye başladı.

DERNEKLER MASASI GİBİ

Cephe ta en başından sürece etkili müdahalede bulunabilmek, halk muhalefetini burjuvazinin etki alanından çıkararak iktidara doğru yönlendirmek için halk güçlerini birleştirmek amacıyla girişimlerde bulundu. Görüş ve önerilerini çeşitli demokratik kitle örgütleri düzeyinde, siyasetler düzeyinde ilettiler. Ortak hareket edebilmenin zeminlerini zorladı. Bu konuda hiçbir kaygı ya da

komplekse kapılmadan da Susurluk'taki devlete karşı olan herkesle ortak hareket edebileceğini, birlik oluşturabileceğini söyledi. Süreci kavrayamayan ve birşey de yapmaya niyeti olmayan oportünizm, reformistlerle birarada olunmaması gerektiğini de ileri sürerek baştan kendini sürecin dışında bıraktı.

Bu süreçte reformizmle bir çok kez yanyana gelindi. Ortak hareket edebilmek için hemen her zeminde olabildiğince esnek davranıldı. Ama bir kez daha görüldü ki reformizmin güvenilirlik açısından sabıkası oportünizmden hiç de aşağı değil. Mübarek sanki dernekler masası. Ortak eylem için bir araya gelinmesi gerekir. Yok efendim falanca isimle biz yanyana durmayız. Neden? O yasal değil. Başka birşey olur, bu sefer HÖP'le yanyana durmayız.

Neden? Çünkü, falanca siyasetin yan kuruluşu. Ne olursa olsun halkın meşru bir örgütlenmesi değil mi? Demokratik alanda mücadele etmiyor mu? Sen niye rahatsız oluyorsun ki? Düşman rahatsız olsun. Sonuç; yasallık arayışı. Sorun tek başına imza mı? Değil tabii. Çünkü, gerekirse ortak tek pankartla da yürürüz diyoruz. Peki kaygı niye? Sorun ne imza ne pankart, sorun devrimcilerle birlikte görünmek. Bakıyor katılım geniş, eh diyor bu durumda devrimcilerle yan yana olmam pek göze batmaz. Ama bakıyor ki gelişme aksi yönde Cephelilerle yanyana durmak zorunda kalacak. Kaçmanın binbir türlü yolunu arıyor, buluyor. Sonuç; sıkıyı gördü mü her an kaçmaya hazır, güvenilmez. Hep hesap kitap. Şöyle olursa bana ne zarar gelir, böyle olursa ne karını olur diyor. Yapılacak ortak eylemi düşünmüyor. Önce düşmanın tavrı ne olur onu hesap ediyor. Meşruluğuna, yasallığına bir hanel gelir mi onu düşünüyor. Sonuç; devrime de, devrimcilere de, devrimci değerlere de tümüyle yabancılaşmış, yasalçılığa teslim olmuş.

İLLE DE "ERKEN GENEL SEÇİM"

Ta başından beri bakalım. Burjuva partilerinin düzenlediği mitinglere,

gösterilere bakalım. San sendikaların, devrimci-demokrat sendikacıların, demokratik kitle örgütlerinin düzenlediği mitinglere, gösterilere bakalım. Devrimci-demokratların, yasal sol partilerin düzenlediklerine bakalım. Hemen hepsinde halkın değişik kesimleri değişik slogan ve taleplerle tepkilerini dile getirdiler. Kimileri "temiz toplum", "temiz devlet", "temiz siyaset" dedi, kimileri "Çetelerden Hesap Sorulsun" istedi, kimileri hükümeti istifaya çağırdı, kimileri "Susurluk'taki Devlettir Hesap Soralım", "Pisliği Devrim Temizler, Devrime Yürüyelim" dedi. Bunlara daha onlarca sloganı, talebi ekleyebiliriz. Ama dikkat edin, bakın, devrimci yayın organlarına bakın, burjuva yayın organlarına bakın. Atılan, yazılan onlarca sloganın içinde, dile getirilen onlarca talebin içinde bir "seçim istiyoruz" talebi yoktur.

Evet, halkın böyle bir talebi, isteği olmamıştır, ama bu "seçim" isteyenler, daha doğrusu "erken genel seçim" isteyenler olmadığı anlamına gelmiyor. Örneğin, burjuva muhalefet partilerinden böyle bir talep ortaya çıkmıştır. Susurluk'la birlikte hükümetin daha da yıprandığını ve "temiz toplum", "temiz siyaset" savunucusu kesilerek halkın gözündeki prim yaptıklarını düşünen düzen partileri özellikle de ANAP ve CHP bu talebi gündeme sokmaya çalıştı. Ama bu kendi seçmen tabanlarında bile destek bulmadı.

"Erken seçim" talepleri kendi seçmen tabanlarında dahi ilgi bulamayan Mesut Yılmaz ve Deniz Baykal'a destek ise reformizmden geldi. "Aşkın ve Devrimin" Partisi ÖDP (Özgürlük ve Dayanışma Partisi)'de Genel Başkanları Ufuk Uras'ın ağzından bulduğu her fırsatta "erken seçim" talebini yineliyordu. Bu yineleme hala ve her fırsatta sürdürülüyor. Peki neden? Buna biraz düz bir mantıkla "reformist bir partinin, parlamenter mücadeleyi esas almış bir partinin, bundan daha doğal ne talebi olur" diye cevap verilebilir. Yanlış mı? Değil tabii. Ancak içinde yaşanan süreç gözönüne alındığında soruya verilecek bu cevap yetersiz kalır.

Ufuk Uras ÖDP'nin 1. Kuruluştur

Yıldönümü'nde yaptığı konuşmada bir kez daha "erken genel seçim" talebini tekrarlıyor. Meclisin bugün yapacağı en hayırlı işin "adil ve demokratik bir erken genel seçimin yapılabilmesi" için karar almak olacağını bunun için de "toplumsal muhalefet odaklarının seslerinin Meclis'e yansımaları için verecek, nisbi temsile dayalı, barajsız bir seçim yasaasının hızla hazırlanması gerektiğini" söylüyor. Ufuk Uras toplumsal muhalefet odaklarının seslerinin Meclis'e yansımaları neden istiyor? istiyor çünkü, meclise yansımayan sesler tehlikeli seslerdir. Düzen dışına çıkma tehlikesi taşıyorlar demektir.

Susurluk öncesinde halkın burjuva partilerine karşı güvensizliği giderek derinleşmekteydi. Susurluk kazasıyla ortaya serilen pislikler ise, halkın burjuva partilerinin yanında devlete, parlamenter sisteme ve meclise olan güvensizliğini daha da büyüttü, pekiştirdi. Bu nedenledir ki Susurluğu protesto eden yığınlar dile getirdiği onca talebin yanında "seçimleri" gündemlerine sokmamışlardır. Düzenlenenden hoşnutsuz ve arayış içindedirler. Bu durum güçlü bir ses olarak ortaya çıkmaya bile, devrimcilerle kitleleri birbirine yaklaştırmakta, doğru önderlik, yerinde ve zamanında müdahaleler yapılabildiğinde kitleleri düzen sınırları dışına çıkarmak, devrime kanallı edebilmek için büyük bir olanak, avantaj sağlamaktadır.

Ancak, devrimcilerin lehine gelişen bu durum reformizm için tehliktir. Çünkü, kitleler düzen sınırları dışına çıktıkça, devrime yöneldikçe reformizmin gelişme şansı da zayıflar. Reformizmin gelişebilmesi için halkın düzenden memnuniyetsizliğinin artması, burjuva partilerinin umut olmaktan çıkması elbette gereklidir. Ama bu parlamenter sistemden, seçimlerden halkı koparacak düzeye de varmamalıdır ki reformist partiler düzen içinde farklı alternatifler arayan halk için çekim merkezi olabilsin. Aksi takdirde düzenden kopmuş, parlamentodan umudunu kesmiş halk için en güzel sözleri söyleyen, en parlak vaadleri yapan, düzen partilerinden farklılığını göstermeye çalışan bir reformist partinin de bir çekiciliği yoktur.

İşte bu noktada bugün ÖDP halkın talebi olmadığı halde, halkı sisteme bağlamak, düzenden kopmamasını sağlamak için "erken genel seçim" isteklerini her fırsatta gündeme sokmaya çalışmaktadır. Halka çözümün seçimlerde, parlamentoda olduğunu söylemektedir. Bu noktada burjuvaziyle aynı kavşa buluşmaktadır. Çünkü, seçimler, parlamenter sistem onun da varlık nedenidir. Onlar varsa ÖDP vardır. Mücadele anlayışı da, örgütlenmesi de buna göre şekillenmiştir..

Bu nedenle kitlelerin düzenden kopmasını istemez. Düzenden koparmaya çalışan devrimcileri de bu yüzden sevmez. Devrimden de, devrimcilerden de uzak durmaya çalışır.*

SÖZ'e Yakışan

Bu haber Zaman gazetesinde, Türkiye gazetesinde, Aksiyon dergisinde, İGAM'ın (İstanbul Güvenlik ve Adliye Muhabirleri) dergisinde yer alsaydı aynen böyle yer alırdı, birşey eklemelerine gerek kalmazdı, çünkü tam da Türkiye'de kontrgerillanın burjuva basına dikte ettiği türden bir haberdı. Eğer oralarda yer almış olsaydı, kuşkusuz çok da yakışardı.

"Peru ordusunun, MRTA baskınına önceden bildiği halde Başkan'a bildirmediği söyleniyor..." SÖZ'ün 1 Mart tarihli sayısındaki Peru haberinin üst başlığında bu satırlar var. Altındaki büyük başlık ise soruyor:

"Paşalar'ın Fujimori'ye oyunu mu?"

SÖZ, oldukça "önemli" bir gazetecilik yapıyor; Peru'lu gerillaların, MRTA'nın Japonelçiliğine baskınıyla ilgili okurlarını "aydınlatıyor"! Biraz daha aydınlanmak için başlığını aktardığımız haberin devamına da bakalım:

"Fujimori geçtiğimiz hafta sonu yaptığı bir açıklamada 'yıkıcı faaliyetleri önleme aygıtında en azından bir ihmalin SÖZ konusu olabileceğini, çünkü eylemin gerçekleştirildiği 17 Aralık'tan haftalarca önce (Milli istihbarat örgütü) SIN'in hazırladığı bir raporda Tupac Amaru Devrimci Hareketi'nin (MRTA) Lima'da eyleme hazırlandığının saptanmış olduğunu söylemişti."

Türkiye'ye ne kadar benziyor değil mi? Devrimci bir eylem olduğunda, hemen MİT "biz biliyorduk, emniyeti uyarıydık" der, ya da emniyet "biz istihbaratalmıştık, onları uyarıydık" açıklaması yapar. Dertleri, sorumluluğu üstlerinden atmaktır.

Mahir Kaynak gibiler de hemen bu istihbaratın niye değerlendirilip eylemin neden önlenmediği üzerine komplo teorileri yapar. Peru'da da Mahir Kaynaklar var tabii ki! SÖZ'den izlemeye devam ediyoruz:

"ABD'de yayınlanan Washington Times ve Arjantin'de yayınlanan Clarin gazetelerinde yeralan başyazılarda da elçilik işgalinin önceden bilindiği varsayımı üzerinde duruluyor.

Clarin 17 Aralık resepsiyonunda bütün polis şefleri hazır bulunduğu halde hiç bir askeri yetkilinin doğum günü kutlamasına gelmemiş olmasına dikkat çekiyor.

Perulu yorumcular da aynı kanıyı paylaşıyor. Muhafız politikacılarından Fernando Olivera, 'elçilik işgalinden en ağır darbeyi Fujimori, Montesinos ve Hermoza üçlüsü aldı,' diyor."

SÖZ, tam kendine göre bir haber bulmuş. "Kendine göre" olduğu için de emperyalizmin iletişim kanallarından süzülüp gelen bu habere bir tam sayfasını cömertçe ayırmakta tereddüt etmemiş.

SÖZ'ün kafasına göre silahlı her eylemin mutlaka yanlış ve mutlaka da karanlık olması gerekiyor. Aksi türde bir silahlı eylemin olabileceğine ihtimal vermiyor SÖZ.

öyle ya, devrimciler, ulusal kurtuluşçular, böyle şeyleri "gizli servislerin" doğrudan ya da dolaylı

yardımları olmadan nasıl başarsınlar ki?

SÖZ, Fujimori'nin, onunla iktidar dalaşı içinde olan burjuva güçlerin, polis yetkililerinin spekülasyonları üzerine yapılan bir haberi aktararak, devrimci bir eylemi karalamayı gazetecilik yapmak mı sanıyor acaba?

Böyle bir "yanılgı" içinde olmaları pek ihtimal dahilinde değil çünkü SÖZ'cüler neyin gazetecilik, neyin haber, neyin yorum, neyin bilgilendirme, neyin dezenformasyon, neyin çarpıtma olduğunu bilecek kadar bu işlerin içindedirler. Yoksa amaç gazetecilikten öte bir şey mi? Mesela bu yazı, komplocu teorilerine yeni bir örnek bulmanın sevinciyle bakın, başka ülkelerde de silahlı eylemler gizli servislerin bilgisi dahilinde oluyor, bu silahlı mücadele, bu illegal örgütlenme kötü birşey, siz legal partilere -mesela ÖDP'ye gelin demenin bir aracı mı?

Oysa SÖZ, çok uzağa gitmeden sadece kendi yazarlarını şöyle bir taraşa, insanları katılmaya çağırdığı şu ÖDP'nin yöneticilerinin geçmişini şöyle bir hatırlasa, hepsinin "illegal" örgütlerden geldiğini görecekti, yani hepsi düne kadar gizli servislerin yönlendirmesi altında mıydı yoksa? O zaman ÖDP'nin de, gizli servislerin bu insanları yönlendirmesiyle ortaya çıkıp çıkmadığını nereden bileceğiz? Halk düzenden kopma sürecindeyken sosyalist, devrimci geçinip "seçim de seçim" demenin altında gizli servislerin olmadığını nereden bileceğiz? Bu gizli servisler silahlı eylemlerin arkasında oluyorlar da niye reformist eylemlerin arkasında olmasınlar?

SÖZ, komplocu mantıktan, komplocu habercilikten vazgeçmelidir. Çünkü bunun sonu yoktur. Sonu burjuvazinin komplolarına alet olmaktır. SÖZ kendi geçmişlerini de şaibe altında bıraktığının farkında değildir.

Haberdan bir başka örnekle devam edelim: Sorumsuzluk o düzeydedir ki, sözde Peru MİT'inden Merino adlı birini tanıtmaya amacıyla yazılmış aşağıdaki satırları da yine hiç kaygı duymadan olduğu gibi sayfalarına koyuyor.

"Guzman yakalandıktan sonra silahlı mücadelenin tatil edilmesi gerektiğine ilişkin yazılı beyanda bulunmuş ve dışardaki yandaşlarını

da silah bırakmaya çağırmıştı.

İyi bir dinleyici olduğu bilinen Merino'yla, konuşmayı seven doktora öğrenciliğinden terk devrimci filozof Guzman arasındaki söyleşi ortak zevkleri olan müzik ve edebiyat konusunda yoğunlaşmıştı. Adını vermek istemeyen bir polis yetkilisi, 'hücrede geçirdiği bir iki aydan sonra Guzman kendisini dinleyecek herkesle konuşmayı ister olmuştum,' diyor. "Merino da doğrudan doğruya siyasal konulara girmek yerine Guzman'la olayla ilgisi olmayan kültürel konuları tartışmaya başladı. Sonrası malum."

Ya, görüyormusunuz. SÖZ okurları Guzman'ın bu işkenceci polis tarafından nasıl çözüldüğünü böylelikle öğrenmiş oldular işte.

Aydınlık Yol önderi Guzman'ın böyle bir açıklama yapıp yapmadığı bilinmiyor ve Peru egemen sınıfları ısrarla tüm dünyaya bunu yayıyorlar. Ama Guzman tutsak edildiğinden bu yana tam tecrit koşullarında tutuluyor ve ne avukatıyla, ne yakınlarıyla görüştürülüyor. Yaşayıp yaşamadığı bile belirsiz.

SÖZ tüm bunları yok sayıp, bunları kesin bilgilermiş gibi yazmakta, yansıtmakta bir sakınca görmüyor. "SONRASI MALUM"muş. SÖZ yazarı da biliyor mu acaba sonrasını? Ona da "malum" olmuşsa, açıklasa da herkes bilse.

Biraz iyiniyetli düşünüp diyelim SÖZ bu haberleri "gazetecilik" olarak görüp aktardı. Pekala SÖZ'ün objektif gazeteciliği nerede?

Nerede bu iddialar karşısında MRTA'nın açıklamaları? Nerede Aydınlık Yol'un açıklamaları? Ama mesela bir Sabancı'nın cezalandırılmasında, ya da bir hainin teslim olmasında, karşı-devrimcilerin, burjuva komplo teorisyenlerinin cümle açıklama ve yorumlarını yayınlayıp hemen burnunun dibindeki DHKP-C'nin açıklamalarına doğru dürüst yer vermeyen SÖZ'ün ta Peru'daki devrimcilerin açıklamalarını yayınlamasını beklemek de zaten imkansız herhalde.

Ama yine de söylemek ve sormak durumundayız: Karşı-devrimcilerin iddialarını yaymak, ilerici, sosyalist bir gazetenin değil, karşı-devrimci bir yayın organının işi olabilir ancak. SÖZ'cüler ne tür bir gazetecilik yaptıklarının farkındalar mı acaba?

Bu haber Zaman gazetesinde, Türkiye gazetesinde, Aksiyon dergisinde, İGAM'ın (İstanbul Güvenlik ve Adliye Muhabirleri) dergisinde yer alsaydı aynen böyle yer alırdı, birşey eklemelerine gerek kalmazdı, çünkü tam da Türkiye'de kontrgerillanın burjuva basına dikte ettiği türden bir haberdı. Eğer oralarda yer almış olsaydı, kuşkusuz çok da yakışardı.

Pekala SÖZ'e bu haber yakışıyor mu?

Biz yakıştıramıyorduk, ama demek ki kendileri yakıştırıyor...

Belki de biz yanılıyorduk; habere bakıp şöyle dememiz gerekiyordu; "Bu haber SÖZ'e de çok yakışmış, açmış hani!" *

Faşist Saldırılarına Karşı Muğla'da Basın Açıklaması

Muğla Üniversitesi öğrencileri son zamanlarda üniversitelerde artan faşist saldırıları protesto etmek için, Muğla Sınırsızlık Meydanı'nda bir basın açıklaması yaptı. 5 Mart Çarşamba günü saat 12.00'de yapılan basın açıklamasında "Muğla Üniversitesi ve Muğla Kredi Yurtlar Kurumu Yurdu'nda faşistlerin sürekli saldırısı vardır.

Polis 'Sürekli Aydınlık İçin Bir Dakika Karanlık' eylemlerinde bir öğrenciyi gözaltına alıp, işkence yaptıktan sonra para vererek ajanlık teklifinde bulunmuştur. Manisa ve İstanbul'da paralı eğitime karşı çıktıkları için gözaltına alınıp işkencelerden geçirilirken, onlarca yıl ceza alırken, faşistler silahlarla, satırarla okullarda ellerini kollarını sallayarak

girişiyor" denildi. Polis daha sonra basın açıklamasını almak istedi. Açıklamayı vermek istemeyen öğrencilere polis saldırarak altı öğrenciyi gözaltına alırken "Baskılar Bizleri Yıldırılmaz" sloganlarını attılar. - Arkadaşlarının serbest bırakılmasını isteyen öğrenciler karakol önünde beklerken gözaltına alınanlar 6 saat sonra serbest bırakıldı. *

Gençlik Hesap Soruyor "16 Martta, Gazi'de Halka Saldıran Susurluk'taki Devlettir, Hesap Soralım"

izmir Edebiyat Fakültesi önünde 12 Mart Gazi ve 16 Mart katliamlarını protesto etmek ve hesap sormak amacıyla 12 Mart Çarşamba günü Üniversiteli Öğrenciler Platformu tarafından bir gösteri

düzenlendi. Fakülte önünde toplanan öğrenciler, yürüyüşe geçmeden önce bir basın açıklaması yaptılar. Açıklamada "Bu devletin tarihi katliamlarla doludur. Mart ayı, tarihimize katliamlar ayı olarak geçmişti.

16 Mart 1978'de Beyazıt'ta, 12 Mart 1995 de Gazi'de halka saldırı faşist devlet, Susurluk'ta suçüstü yakalanmıştır. Bu sistem, bu devlet mafyanın kendisidir. Devletin herhangi bir parçası değil kendisi çeteleşmiştir" denildi.

"Susmayacağız, 16 Mart, Gazi, Halepçe'yi Unutmayacağız", "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız" ÜÖP imzalı pankartlarla, basın açıklamasından sonra 600 öğrenci "Beyazıt'ın Hesabı Sorulacak", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", sloganları eşliğinde kampus içerisinde yürüyüşe geçti. Ziraat Fakültesi önüne gelen öğrenciler, devrim şehitleri için yapılan saygı duruşundan sonra eylemi bitirdiler. *

Sürekli Aydınlık Talebine Yurttan Atılma Cezası

"Sürekli Aydınlık İçin 1 Dakika Karanlık" eylemi evlerden sokaklara taşarken, değişik biçimlerde sürüyor. Öğrenci gençlik de okullarda, yurtlarda eyleme katılıyor ve çetelerden hesap soruyor.

Vezneciler Kız Öğrenci Yurdu'nda eylemlerin yapıldığı yerlerden sadece biri. Yaklaşık ifa haftadır odalarının ışıklarını söndürerek, alkışlarla, sloganlarla çeteleri protesto eden öğrencilere yurt idaresinin tehditleri yükseliyor. Önce odaları tek tek dolaşılıp eyleme katılmamaları söyleniyor, eyleme destek verenler uyarılıyor. Buna rağmen yine eylemler daha coşkulu ve kitlesel sürünce eylemin elebaşı olarak ilan edilen 8 öğrenciye yurt idaresi tarafından soruşturmalar açılıyor.

10 Mart Pazartesi günü Vezneciler Kız Öğrenci Yurdu önünde yapılan basın açıklamasıyla, yurt idaresinin tavrı protesto edildi. Öğrenciler, sürekli aydınlık talebinin baskılara rağmen sahiplenileceğini ve mücadelelerinden vazgeçmeyeceklerini belirttiler. "Barınma Hakkımız Engellenemez", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Çeteler Mecliste Devrimciler Hapiste" sloganlarıyla eylem sona erdi.*

Hapiste Olan Yalnız Öğrenciler Mi?

"Öğrenciler Hapiste, Çeteler Mecliste"... Bu slogan son dönemlerdeki pek çok kitle gösterisinde duyuluyor.

Manisalı öğrencilere, Ankara'da Meclis'te taleplerini dile getiren öğrencilere verilen ve her türlü hukuki ölçünün ötesinde, doğrudan gençliği yıldırma hedefleyen cezaların ardından böyle bir sloganın gündeme gelmesi, daha doğrusu ortaya çıkması elbette son derece normal.

Bir slogan olarak özünde yanlış bir yanı da yok. Susurluk sorunu özelinde bir teşhir gücü var. Gençliğin ağzında da son derece etkili bir anlatım gücüne kavuşuyor. Ama ya ötesinde?..

Diğer halk kesimleri açısından eksik bir anlatıma denk düşmesi, sloganın bir diğer yanı.

Bu eksikliği ortaya iki soruyla koyabiliriz:

Birincisi, öğrenciler niye hapisteler?

ikincisi, hapiste olanlar yalnızca öğrenciler mi?

Evet, birinci olarak onlar "yalnızca" öğrenci oldukları için değil, hakkını arayan, hakları için mücadele eden devrimci, demokrat öğrenciler oldukları için hapistedirler. Ve ikincisi, devrimci demokrat oldukları için hapse atılanlar da yalnızca öğrenciler değil, gecekondulardan, işçilerden, yoksul köylülerden, memurlardan onbinlerce genç ve yaşlımızdır.

İşte bu yüzden de bugün Susurluk nezdinde ortaya çıkan çelişkinin tam anlatımı ancak örneğin Devrimciler Hapiste, Çeteler Mecliste olabilir.

Sloganın "Devrimciler Hapiste, Çeteler Mecliste" şeklinde atılması, sloganın asıl esprisine de çok daha uygun olmayacaktır. Bakalım.

"Öğrenciler Hapiste, Çeteler Mecliste" denilirken, açık bir çelişki, bir terslik, öğrencilerin ve çetelerin olması gereken yerlerin dışında olması dile getirilmektedir. Bu açıdan, çelişkinin tam karşılığı da sloganda "Öğrenciler" yerine "Devrimciler" in kullanılmasıyla ifade edilmiş olacaktır.

Elbette slogan "öğrenciler" değil de "devrimciler" olarak atıldığında, çeşitli burjuva, demokrat çevrelerin bu slogana katılımı, desteği olmayacaktır. Zaten sloganın öğrenciler dışında çeşitli kesimlerde yayılmasının bir nedeni de budur. Hayır bizim, her sloganda, her eylemde burjuvazinin, burjuva demokratların hoşgöreceği şeyler bulma gibi bir derdimiz olamaz.

Ne var ki soldaki reformist, icazetçi bakış açıları sürekli bu tavrı benimsemektedir. Örneğin bir Metin Göktepe olayında, ısrarla onun devrimciliğinin gizlenip yalnız ve yalnız "gazeteci" kimliğinin öne çıkarılması bu türden yaklaşıma klasik bir örnektir. Ya da örneğin, "Tutsaklara özgürlük" şiarı yerine "Af" talebinin tercih edilmesi de aynı nedenden kaynaklanmaktadır. Örnekleri çoğaltabiliriz; onbinlerce devrimci zindanlardayken yalnız ve yalnız "Düşünce Suçlarına Af" deyip, kitap, dergi, yazı gibi nedenler dışında cezaevlerine atılan devrimcileri düzenin ölçülerinde "suçlu" ilan etmek; yalnız ve yalnız "Düşünceye Özgürlük" deyip halkın direnme, savaşıma, hesap sorma hakkını gayri-meşru ilan etmek tavrı da bu icazetçi mantığın ürünü olan yaklaşım ve sloganlardır.

Güncel anlamıyla, çeşitli alanların özgüllüğü açısından dar-geniş, tasa vadeli-ya da uzun vadeli çok çeşitli slogan ve talepler olabilir. Ancak bunlardan hiçbirisi özellikle bugünkü somutluk içinde, halkın devrimci mücadelesinin meşruluğunu gölgeleyici ve iktidar sorununu yadsıyıcı olmamalıdır.

Evet, çeteler hapiste, devrimciler, halkın devrimci ve mesleki örgütlerinin önderleri mecliste olması gerekirken durum tersinedir. O halde görev, şiar, hedef bu tersliği düzeltmek, herkesi olması gereken yere koymaktır.

Devrimciler Hapiste, Çeteler Mecliste; Durum budur. Görevimiz çeteleri hapse, halfan çıkarlarını karşılıksız savunmalarıyla, halk için ölümü kahramanca kucaklamalarıyla halfan temsilcisi olabileceklerini çoktan fanatlamış olan devrimcileri meclise göndermektir.

Ama tabii bu meclise de değil! Mevcut olanın dağıtılmasıyla kurulacak olan yeni meclise!.. Çünkü zaten, çetelerin meclisini dağıtamazsak, çete mensuplarını hapse göndermemiz de mümkün olmaz! *

"Öğrencilere Saldırmakla Halk Muhalefetini Susturamazsınız"

İstanbul Üniversitesi'nden Nuray Demirtaş ve Mimar Sinan Üniversitesi'nde memur olarak çalışan Cemal Altınsoy'la yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

Üniversitelerdeki saldırının değerlendirilmesini ve saldırının amacını anlatır mısınız?

Cemal ALTINSOY:

Elbette olumlu karşılamıyorum. Bana göre bu saldırılar Susurluk olayından sonra ortaya çıkan devletin pisliklerinin bir şekilde dışa vurumudur. Saldırıların arttırılmasından amaç Susurluk gündemini kapatmak, insanların kafasını bulandırıp olayı başka yönlere çekmektir. Gerçi sağ-sol çatışması diyorlar ama bunu kabul etmek mümkün değildir. Bu tek taraflı bir saldırdır. Sağcılar, solculara saldırıyorlar. Bahaneler uydurup olayı aydınlatıyoruz diyerek darbeleri yapmaktırsılamaçları.

Nuray DEMİRTAŞ:

Saldırının nedeni gerek 16 Mart katliamının gerekse de ülkemizdeki diğer katli-

Nuray DEMİRTAŞ

amların sorumlularının Susurluk'ta ortaya çıkmasıdır. Bu saldırı da öğrenci cephesine yapılan bir saldırdır. Gençliğe yapılan saldırılar, gençliği potansiyel suçlu olarak görmelerinden kaynaklı yapılan saldırılardır. Aynen köy-

Onlara göre genç olmak suçlu olmaya eşdeğerdir. Gençliğe yapılan saldırılarla toplumsal muhalefeti susturmaya çalışıyorlar. Bu saldırılar sadece gençlikle sınırlı değildir.

12 Eylül öncesi olduğu gibi üniversitelerde öğretim görevlilerine, dekanlara ve orada çalışan memurlara saldırmayacaklarının da garantisi yok. Bu açıdan kendi cephemizden bir birlik oluşturmak zorundayız. Öğrenciler öğretim üyeleri ve memurlarla birlikte platform oluşturup ölümler olmandan mücadele etmeliyiz.*

Hacettepe Üniversitesi'nde "1 Dakika Karanlık" Eylemi

Hacettepe Üniversitesi Merkez Kampüs'te düzenlenen meşaleli eylem, öğrenci gençlik cephesinden çetelere duyulan tepkinin bir ifadesiydi.

Saat 20:00'de başlayan eyleme Ankara Üniversitesi Dil Tarih Coğrafya Fakültesi öğrencileri ve Hacettepe Merkez Yurdu'ndan öğrenciler de katıldı. Meşalelerin aydınlattığı alanda hep bir ağızdan "Çeteler Mecliste, Öğrenciler Hapiste", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Yaşasın Halkların

Kardeşliği" sloganları atıldı. Eylemde dinleti veren müzik grubunun coşkulu parçaları eşliğinde halaylar çekildi, marşlar söylendi. 1.5 saat süren eylem öğrencilerin düzenli olarak Merkez Kampüs'ten ayrılmasıyla sona erdi.*

KOCAELİ ÜNİVERSİTESİ

Devrimci-demokrat ve yurtsever öğrenciler tarafından saat 21:00'de yapılan 1 dakika karanlık eylemine 200'ün üzerinde öğrenci katıldı. "Susurluk Devlettir, Hesap Soralım", "Çeteler Mecliste, Öğrenciler Hapiste", "Zindanlar Boşalsın, Çetelere Yer Kalsın", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganlarının atıldığı eylemde Türkçe ve Kürtçe türküler söylendi, halaylar çekildi. Okulda ilk defa "Sürekli Aydınlık İçin 1 Dakika Karanlık" eylemi düzenlenmesinden dolayı paniğe kapılan okul idaresi ve polis, öğrenciler üzerinde terör estirdi. Burjuva basın ise, "polis eylemi dağıttı" türünden yalan haber ve demogojilerle kamuoyunu yanıltmaya çalıştı.*

16 Mart Katliamının Sorumluları Çatlılardır...

Gençlik, her yıl 16 Mart katliamının sorumlularından hesap sormak için ve katliamı unutmamak, unutturmamak için birçok üniversitede, özellikle Beyazıt'ta anmalar, gösteriler, yürüyüşler yapmıştı. Bu eylemlerin kamuoyuna yansması, 16 Mart katliamının sadece üniversitelerde gençliğe yönelik bir saldırı olmasıydı. Her ne kadar devrimciler, demokratlar, bu saldırının gençlik nezdinde tüm halka yapıldığının bilincinde olsa da bu mesaj halk kitlelerine çok fazla ulaştırılamamıştır. Toplumsal muhalefetin birleştirilmesi noktasında çok başarılı olduğu söylenemez.

Susurluk kazasından sonra bu yılki 16 Mart çok farklı bir ortamda geliyor. Elbette devrimciler açısından 1978'den bu güne kadar olan bütün 16 Mart'ların önemi son derece büyük. Bu yıldönümünün farklı bir anlama sahip olmasının sebebi, devrimcilerin kendi taleplerinin aslında halkın talepleri, kendilerine yapılan saldırıların aslında halka yapılan saldırı olduğunu anlatması noktasında geniş bir toplumsal meşruluğa sahip olmasıdır. Devrimcilerin düzenin hiç bir pislğine bulaşmadığının görülmesidir. Devrimciler her zamankinden daha meşru bir konumdadırlar. Geniş halk kesimleri sistemi, devleti sorgular durumdadır. Yani halk arayış içerisinde. Bizim yapmamız gereken devrimci hareketin alternatif olduğunu geniş kesimlere gösterebilmektir.

Her ülke devriminde bazı kilometre taşları, dönüm noktaları vardır. 16 Mart 1997, işçisi, öğrencisi, memuru, işsizi ile tüm halk güçlerinin, kontrgerilla devletinden hesap sorma bilinciyle hareket ettiği ve toplumsal muhalefetin birleştirildiği bir gün olmalıdır. Bunu yapabilmek için gördüğümüz her insana, 16 Mart katliamını yapanların Çatlılar olduğunu, kontrgerilla devleti olduğunu anlatmak ve bulunduğumuz okulda 16 Mart havası estirmek zorundayız.

TÖDEF/İYÖ-DER olarak bütün gençlik örgütleri, partiler, sendikalar ve demokratik kitle örgütlerine yapılan çağrılarla defalarca toplantılar düzenledik. 16 Mart 1997'nin Susurluk'taki kontrgerilla devletinden hesap sorulması gereken bir güne dönüştürülmesinin, halk güçlerinin muhalefetinin birleştirilmesi anlamında çok önemli olduğunu belirttik.

Bu da bizim birlik konusunda neden ısrarlı, özverili ve esnek olduğumuzun bir kanıtıydı.

Devlet son MGK toplantısıyla irticaya tavır alıyor görüntüsü adı altında devrimcilere ve onun nezdinde tüm halka saldırı planları yapıyor. Bugün yapılması gereken gençliği ve halk kitlelerini "Hesap Sorma" çerçevesinde harekete geçirmektir. Böylelikle devrim mücadelesinde önemli kilometre taşları aşılmış olacaktır.*

Kürdistan'da Uygulanan Zulümle Halk Yıldırılmak isteniyor

Son dönemlerde yoğun şekilde dayatılan koruculuk sistemiyle halk göçe zorlanıyor. Toprağını terk etmek istemeyen Kürt halkına uygulanan baskı her geçen gün katmeri eşerek devam ediyor. Gün geçmiyor ki, Kürdistan'da göçe zorlama, kaçırılıp katletme, koruculuk baskısı uygulamaları yaşanmasın.

Devletin koruculuğu kurumlaştırmak için yeni uygulamaya koyduğu pilot bölge yönteminde ilk il olarak Van seçildi. Van'da "Şimşek ismiyle özel eğitilmiş korucu timleri" oluşturuldu. Van'da bulunan aşiret reislerinin öncülüğünde kurulan bu korucu birlikleriyle bölgede halka uygulanan baskının sistemli hale getirilmesi amaçlanıyor.

İnsansızlaştırılan köylere korucular yerleştirilerek buralarda bulunan az sayıdaki aileler de göçe zorlanıyor. Koruculuğu kabul etmeyen köyler boşaltılıyor, ürünlerine, eşyalarına askerlerce el konulup, evler yakılıyor. Gözaltına alınan köylüler gözaltında olduğu kabul edilmeyip, katlediliyorlar. İnsanlar mayın tarlalarında dolaştırılıyor.

Bir halkı uyguladığı baskı ve sömürüyle teslim almaya çalışan oligarşinin mermileri çocukları da vuruyor. Halkın mücadelesinden korktuğundan kıpırdayan herşeyi tarayacak kadar saldırganlığını devam ettiriyor.

Yaşanan acılarla hergün biraz daha ezilen Kürt halkı dayatılan onursuzluğa karşı yaşam mücadelesini devam ettiriyor.

Kürt halkını katlederek yok etmek isteyen devlet Kürdistan'da çocukları da katlediyor. Urfa'nın Akçakale ilçesine bağlı Arıcık Köyü yakınlarında köprü üzerinde oyun oynayan iki çocuk askerler tarafından taranarak katledildiler.

Suriye sınırına yakın ve Arapların ağırlıklı yaşadığı Akçakale köyünde köprü üzerinde oyun oynayan aynı isimli iki amca çocuğu 40 metre mesafeden askerler tarafından tarandılar. 12 yaşındaki Musa Adsız ve 13 yaşındaki Musa Adsız oyun oynadıkları sırada devriye gezen Akçakale Jandarma karakolu askerleri tarafından taranarak katledildiler. Arabaların üzerlerine doğru gelmesinden korkarak köylere doğru koşmaya başlayan çocukları 40 metre mesafeden tarayan askerler uzun süre kimseyi yaralı çocukların yanına yaklaştırmadılar. Vücutlarından çok sayıda kurşun çıkan çocuklar için devlet PKK'lı sandıkları için ateş ettikleri açıklamasını yaptı. Olayın katliam boyutunu gizlemeye çalışarak "teslim ol" çağrısı yaptıklarını söylediler. Musa Adsız ve Musa Adsız'ın aileleri katliamla ilgili olarak çocuklarının bilerek öldürüldüğünü, çocukları askerin farketmemesinin mümkün olmadığını, araçtaki projektörlerin çok daha uzak mesafeleri aydınlatabildiğini açıkladılar.

Batman'ın Kozluk ilçesine bağlı köyleri basan asker ve özel timler, köyün erkeklerini, yanlarına alarak mayınlı tarlalarda saatler boyunca dolaştırdılar. Daha önce araziye yerleştirilen mayınların yerlerinin tespit edilmesinde köylüleri kullanan devlet, mayın varsa askerin değil köylünün ölmesini istiyor. Halkın kobay olarak kullanılmasına daha önce gösterilen tepkilere aldırış etmeyen devlet mayınlı tarlalarda köylüleri dolaştırmayı yeniden başlattı. Batman'ın Sosan ilçesi köyleri de JITEM ve askerler tarafından basılarak köylüler iki saat arazide dolaştırıldılar.

Kürdistan'da kaçırılıp kaybedilmeler, artık sayısı tespit edilemeyecek kadar fazla yaşanıyor. 27 Şubat'ta evinden çıktıktan sonra yolda beyaz bir arabayla kaçırılan Fikri Özgen ve farklı tarihlerde gözaltına alınan Halil Birlik, Kemal Bilgiç, Hazım Ünver, İbrahim Karatay ve Selim Acar isimli köylülerden yapılan başvurulara rağmen haber alınamıyor. Diyarbakır'da gözaltına alınan 73 yaşındaki Fikri Özgen'in arabayla kaçırılışı ardından ailesinin Diyarbakır Emniyeti ve DGM'sine yaptığı başvurulara olumsuz yanıt verilerek gözaltına alındığı kabul edilmedi. Kronik astım hastası olan Fikri Özgen'in yanı sıra diğer gözaltılar hakkında da yapılan başvurular yanıtsız bırakıldı.

Koruculuk dayatmasıyla göçe zorlanan Batman'ın Erüh ilçesine bağlı Eyne köyünde, köylülerin sadece köyden 400 metre uzaklaşmalarına izin veren bir uygulama başlatıldı.

Köyü basan asker Eyne köyünden 20 kişiyi gözaltına alarak, evlerde arama yapıp köy halkının elektrikli aletlerine, silahlarına ve ürünlerine el koydu. Gözaltına alınanlar bir gün sonra serbest bırakıldılar. Köyü basıp halkı tehdit eden askerler, köyün çevresinde belirledikleri 400 metrelik alanın dışına çıkılmasını yasakladılar. Daha önce de Eyne köylülerine köyü boşaltmaları için süre verilerek, boşalan yerlere korucular yerleştirilmek istendi. Başlatılan sınırlama uygulamasının ancak koruculuk kabul edildiğinde kaldırılacağı söylendi.

-Mardin'in Derek ilçesinde devlet köylünün tarlasına gitmesine izin vermiyor. Bahçe ve tarlaların bakımını yapamayan köylüler, bahçelerine gitmek istediklerinde korucu baskısıyla karşı karşıya kalıyorlar. Köylüler tarladan çıkan ürünlerden gerillaya verdikleri için tarlalarını sulamaları dahi yasaklandı.*

Kürdistan'da
TEK YOL DEVRİM

UMUT HEP İSYANLA VAROLDU

Kimi günler için büyük kavgalar verildi bu ülkede. Ve o kimi günler, kavganın seyrinde hep önemli bir rol oynadı.

1 Mayıs'ların, Newrozların, 30 Mart'ların, 19 Şubat'ların, 6, 18 Mayıs'ların arifesinde düşman tüm kurumlarında "alarmlar" verip, sokaktaki asker, polis sayısını artırdı. Düşman için korkulacak günlerdi o günler.

Devrimciler bu günler yaklaştığında, nasıl anacağız, nasıl kutlayacağız diyerek günler, bazen haftalar öncesinden hazırlıklara başladılar.

Düşman askerini, polisini sokağa yığarken, propaganda mekanizmalarını da çalıştırdı. Kimini adeta "toplumsal bir korku"nun yaşandığı günlere dönüştürmeye, kimini unutturmaya çalıştı, hiçbirini yapamıyorsa, sulandırmak, içini boşaltmak çabası içinde oldu.

Solda da gel-gitler yaşandı bu konuda. Ya düşmanın terörünün etkisi altında, ya da süreçleri, koşulları doğru kavrayamamanın sonucunda; örneğin alanlara çıkmak gerekirken, o salonlara hapsolmayı savundu. Militan bir hattın gerekli olduğu yerde geçiştirmeci, bürokratik biçimleri yeğledi, devletin icazetinde davranmayı "taktik" saydı; ya da kitleselliğin damgasını vurması gerektiği bir anda sübjektif hesaplarla keskinliklere yöneldi.

Ama sonuçta bu günler, kurtuluş savaşında, dünle yarın arasındaki bağı kuran, düşmanla aramızdaki en önemli mevzi savaşlarından biri olmaya devam etti.*

Halk hareketi düz bir çizgide gelişmiyor. Gün geliyor Newrozlar Serhildanlarla kutlanıyor. Gün geliyor 1 Mayıs'da alanlar yüzbinlerin ayak sesleriyle sarsılıyor... Ama gün olmuştur ki, on kişiyle sokağa çıkıp "yasadışı" bir gösteri yapmak, bir tepede özgürlük ateşleri yakmak, 1 Mayıs'ları, Newroz'ları tarihin kesintisizliği içinde bugüne taşıma misyonunu yüklenmişlerdir...

Newroz'u mütevazı bir ateşle kutlayan, bir gün bu ateşle tüm Kürdistan'ın aydınlanacağı umuduyla çıkmıştır kibriti... On kişiyle bir meydana çıkıp gösteri yapanlar, bir gün bu meydanlara onbinlerle, yüzbinlerle çıkabileceklerinin inancıyla attılar sloganlarını... Direnmekte, kavgada, halkın savaşım geliştirmekte ısrarlı olduğunda, hiçbir umut boşa çıkmıyor. İşte o ateşler Serhildanlara dönüştü. İşte o sloganlar, alanlarda yüzbinlerin sloganlarıyla buluştu.*

Her yeni gün, yakılan köylerle, basılan evlerle, katledilen, gözaltına alınan insanlarımızla açıyoruz gözlerimizi. Her yeni gün, güneş, dağlarda ya da kentlerin sokaklarında katledilen bir gerilla cesedinin üzerine doğuyor.

Ve her yeni gün, asla dindirilemeyen, asla sindirilemeyen, boğulamayan umutlarla geliyor. "Taze mezarların üzerinden, yeni hayatlar filizleniyor." öfkeli sloganlara bir yeni ses ekleniyor. Adalet isteyenler, özgürlük için bir şeyler yapanlar çoğalıyor.

Umudumuzun kaynağında ne var?

Umudumuzun hiç bitmemesini, karartılamamasını sağlayan o kaynak, Newroz'u bugüne getiren kaynaktır. Umudu yaşatan, yüzyıllardır süren isyandır. Kavgadır, isyanın, direnişin olmadığı yerde umut da tükenmiş demektir. Ve tersine direniş varsa, umut da hep var demektir.

Newroz'la birlikte, "yeni bir günün doğuşu" umudu yüzyıllardır taşınıyor. Umudumuzla, zılgıtlarımızla, renklerimizle ulaştı bugüne. Kürt halkının ulusal kimliğinin, umutlarının ifadesi oldu.

Ve şimdi devlet, Newroz'u Kürt halkından çalmaya, halkların özgürlük savaşından koparmaya çalışırken, devlet kurumlarına yazdığı genelgede "yerel renklerin kullanılmasını" istiyor özellikle. Dün trafik lambalarını bile Kürt bayrağının renkleriyle aynı diye değiştirmeye kalkanlar, şimdi o renkleri bizden çalmaya kalkıyorlar. Aslında bu renkleri onlara kabul ettiren, onları bu renkleri kullanmak zorunda bırakan, elbetteki mücadelenin, ayağa kalkışın, isyanın, ulusal kimliği sahiplenişin kendisidir.

isyen sürecektir. Sürmek zorundadır. Umudumuzdur. Yeni gün, oradadır.

Yeni gün nasıl doğacak ve ondan ne bekliyoruz?

Kurtuluşu bekliyoruz ondan. Ulusal kurtuluşu ve sömürü düzenlerinin tümünden kurtuluşu bekliyoruz. O halde umudu büyütmek zorunluğumuz var.

Newroz'u halklarımızın kardeşliğinin, birlikte mücadelesinin günü yapabildiğimiz oranda isyan da büyüyecektir. İsyarla birlikte umut da...

Newroz birleşip savaşımdır. Newroz isteyip almaktır. Sarayları zalimlerin başına yıkıp, özgürlüğü kazanmaktır.*

Hatice Özen

(16 Mart 1978)

İstanbul Üniversitesi önünde faşistler tarafından öğrencilere yapılan bombalı ve silahlı saldırıda 6 kişiyle birlikte şehit düştü.

Abdullah Gözalan

(18 Mart 1981)

18 Mart'ta Bakırköy'de polisle girdiği çatışmada katledildi. İstanbul Küçüköyde devrimci mücadele içerisinde yer aldı.

İlhan Yılhan

(19 Mart 1988)

Dev-Genç içindeki çalışmalarda yer aldı. 19 Mart'ta bir trafik kazası sonucunda aramızdan ayrıldı.

17 Mart 1992'de Malatya'da şehit düştüler.

Hasan Erkuş 1972 Malatya Akçadağ İlçesi Gürkaynak Köyü doğumluydu. Sabit Ertürk 1962'de İstanbul Gültepe'de doğdu, 78'lerde mücadeleye katıldı.

Tuncay Geyik 1967'de

Sivas'ta doğdu. Gazi

mahallesinde mücadelede

görevler üstlendi. Şerafettin

Şirin 1961 Yugoslavya

doğumlu. 1968'de Bursa'ya

göç etti. Mücadeleye Liseli

Dev-Genç içinde katıldı.

Mustafa Kemal İnan 1971'de

Malatya'nın Akçadağ

ilçesinin Gürkaynak

köyünde doğdu.

Hasan Erkuş**Sabit Ertürk****Tuncay Geyik****Şerafettin Şirin****M. Kemal İnan****Mürsel Göleli****Nazım Karaca****Feride Karaca**

(19 Mart 1994)

19 Mart'ta Dersim Çemişgezek Araser Deresi mevkiinde çıkan çatışmada şehit düştüler.

Kahraman Altun 1970 Kayseri doğumlu. İzmir'de ABD Dışişleri Bakanı James Baker'in gelişini protesto eylemi sırasında elinde bomba patlaması sonucu şehit düştü.

(21 Mart 1996)

Devrimci bir görevi yerine getirirken Hatay Yayladağ Yeşiltepe köyünde katledildi.

Y. Devrim Aslan

YOLDAŞLAR BİZİ AŞIN

EN FEDAKAR VE EN MÜTEVAZİ

Randevusuna yetişecek, ama yolun ortasında bayılıp düşüyor. Çünkü günlerdir koşturuyor, çünkü günlerdir doğru dürüst uyumuyor. Çünkü sağlıklı oldukça bozuk epeydir ve tedavi için de pek olanağı yok... Derneğe mutlaka gitmesi lazım, dolmuşta bayılacak gibi oluyor, çünkü tansiyonu alabildiğine düşmüş... Omuzunda bir kurşunla dolaşıyor, şimdilik yalnız zaman zaman ağrı yapıyor, ama daha önemli problemlere de yolaçması ihtimal dahilinde, amanın da aması var, ameliyat için haftalarca yatması gerekecek, oysa hemen halledilmesi gereken örgütsel işler var... Ayağı aksıyor, çok uzun vadeli bir tedavi gerekiyor, ama tedavi için ayrılacak o uzun zaman ona fazladan geliyor...

Böyle örnekleri hepimiz biliyoruz, tanık oluyoruz.

Tabii, herhangi bir sıyrığı, ya da sıkça rastlanabilecek bir baş ağrısını şu ya da b" 191 yapmamak, ertelemek için malzeme yapanlara da...

Hatice güzel örneklerden biriydi.

Hatice Özen... Mart'ın ortasında toprağa düşen yedi candan biri... 16 Mart şehitlerini gösteren o yedi şehit arasındaki mütevazî, tertemiz bakışlarıyla hatırlar herkes onu.

O fotoğrafın ardında, militan, mücadelecî bir kişilik var.

Hatice, Devrimci Kadınlar Derneği'nde (DKD'de) ve Hukuk Fakültesi'nde mücadelenin önünde olanlardan, daha iyi tanımlamak gerekirse bu birimlerin önemli militanlarından biriydi. Gerek Hukuk'ta, gerekse de DKD'de sorumluluklar üstlenmişti.

Evi Sarıyer'deydi. DKD, Bayrampaşa'da, okulu ise Beyazıt'ta. O Sarıyer, Bayrampaşa, okul arasında koşturuyor, her birine yetismeye çalışıyordu. Hem de çoğu zaman 6-7 civarında olan tansiyonuyla. Sağlığı oldukça kötüydü. Ama o böyle bir koşurmaya içinde, evi ve mücadele ettiği alanlar arasındaki mesafelere rağmen yakınmadı hiç, sağlık durumunu herhangi bir şey yapmamanın gerekçesi haline getirmede.

Sızlanmayan, proleter bir Hatice.

Bugün devrimci kadın hareketinden söz ediliyorsa ve yarın da edilecekse, Hatice kendi döneminde bu hareketin de önde gelen militanlarından biridir. Çünkü, DKD, kadınlarayönelik bu tarz bir örgütlenmenin ülkemizdeki ilklerindendir. Hatice de bu

örgütlenme içinde kadının nasıl özgürleşeceğinin cevabını bulan, bu cevabı tüm kadınlara taşımaya çalışan bir militan kadındır.

Tabii DKD'yi ve "sağlık sorunu"nu hatırlayınca Sabo'yu hatırlamamak imkansız. Sabo'yla Hatice DKD'de birlikte çalışmışlardı. Ve Sabo da sağlık açısından benzer durumdaydı. Sabo cunta sonrasının zor yıllarında, sokaklarda düşüp bayıldığı bir durumda sürdürmüştü ilişkilerini. Sabo ve Hatice'nin o zamanki birliktelikleri ve bu Benzer yanları, sağlam bir temelin atıldığı, sağlam bir geleneğin yaratıldığını anlatıyor bize.

Konu sağlıktan açılınca, yine bu hafta içinde şehit düşmelerinin yıldönümü olan Malatya şehitlerimizden Mustafa Kemal İnan'a ilişkin anlatımlardaki iki satır dikkatimizi çekiyor:

"Bacagında sürekli olan bir ağrı vardı. Ama ağrılarını dinlemez, 'eğer hastalıklarımızı dinlersek, kafamız da hastalanır' diyordun."

Evet, işte benzer bir örnek ve aynı gelenek... Mustafa'nın benzetmesi gerçekten üzerinde düşünmeye değer. Elbette imkan varsa, tedavisi mümkün hastalıklarla yaşamının gereği yoktur; keza yoldaşlarımızın rahatsızlıklarını dikkate almak, tedavileri için özen göstermek gereklidir; ama burada anlatılan bambaşka bir şeydir. Tüm bu örneklerin bize anlattığı, hiç bir şeyi mücadelenin, mücadele ve örgütsel görevlerimizin önüne koymamaktır.

Ve bu örneklerde görmemiz gereken bir diğer yan şudur; burada sözünü ettiğimiz yoldaşlarımız, Sabo, Hatice ve Mustafa, bu fedakarlıklarıyla birlikte aynı zamanda mütevazilikleriyle anılan yoldaşlarımızdır. Karşılığında özel bir şey bekleyerek yapmamışlardır bu fedakarlığı, onu devrimciliklerinin bir parçası olarak görmüşlerdir, görev olarak değerlendirmişlerdir. İşte burada devrimci kişiliğin bir başka yanı çıkıyor ortaya; yaptığının karşılığında özel bir şey beklemeyen, sıra neferi olabilen devrimci tipi. Fedakar ve en mütevazî, en militan ve en mütevazî, en çok iş yapan ve ama en mütevazî davranabilen devrimci tipi... Her biri tek başına da bir olumluluk, ama birlikte olanı en güzeli. İşte onlar bize bu "en güzeli"ni sunan güzel insanlarımız. Böyle güzelliklere sahipken yaşamımızda çirkinlikleri nasıl barındırabiliriz! *

KORTEJLER OLUŞTU ŞİMDİ YÜRÜME ZAMANI

Saatler 11.00'i gösterirken bir araya gelen gruplar kortejlerini oluşturmaya başlıyorlar. Devrimci - demokrat - yurtsever tüm kurumlar, platformlar, partiler Gazi'de... Gazi'de yine özgürlük havası... Gazi Halk Meclisi, Şehitler Derneği, Pir Sultan Abdal, Hacı Bektaş-ı Veli vb. Alevi dernekleri, Cemevleri, Okmeydanı Halk Meclisi Girişimi, Haklar ve Özgürlükler Platformu, Partizan Sesi, Özgür Gelecek, Atılım, Alınteri, Kızılbayrak, Kervan, Odak, Hedef, Kaldıraç Direniş vd. gazete ve dergilerin, SİP, ÖDP, HADEP, EMEP gibi partilerin yanı sıra halktan devrimci demokrat insanlar yerlerini alıyorlar.

Kortejin en önünde Gazi katliamında yaşamını yitiren şehitlerimizin aileleri var. Sezgin Engin, Zeynep Poyraz, Fadime Bingöl, Hasan Puyan, Ali Yıldırım... Halil Kaya, Mehmet Gündüz, Mümtaz Kaya, Dilek Sevinç, Fevzi Tunç, Hasan Gürgen, Reis Kopal, Hasan Sel, Hasan Ersürer, Dinçer Yılmaz, Genco Demir, İsmihan Yüksel, İsmail Baltacı, Hakan Çabuk'un fotoğrafları ailelerin elinde en önde, yine barikat arkasında meydan okuyorlar. Şehit ailelerinin arkasından Alevi dernekleri, devrimcilerin yanında olduklarını, Alevi - Sünni çatışmasına izin vermeyeceklerini ve faşist saldırılara tavrı aldıklarını bir kez daha ispatlıyorlar **Adalet İstiyoruz** pankartıyla. Hacı Bektaş-ı Veli Dergahı'nın İkitelli Şubesi yine aynı sloganla yürürken, Pir Sultan'ın eşitliği, kardeşliği, paylaşmayı içeren, sömürüye karşı başkaldırıya çağırان deyişleri yankılanıyor. Alevi demeklerinin arkasında pankartıyla Gazi halkının emeği, üretimi, özgücü olan, birlik, beraberlik, direniş ve dayanışma ruhunu gösteren Gazi Halk Meclisi'nin korteji tüm coşkusuyla yerini alıyor. En önde **"Gazi Halk Meclisi"** pankartı var. Arkasında yine meclise ait **"Birliğimiz Gücümüzdür"**, **"Gazi Katliamının Faileri Susurluk'taki Çetelerdir. Adalet İstiyoruz"** pankartları. Gazi Halk Meclisi; **"Adalet İstiyoruz"**, **"Gazi'de Devlet Terörüne Son"**, **"Gazi'nin Katili Susurluk'taki Devlettir"** dövizleri ve sloganlarıyla düzenin tükenen yargısına, anayasasına, meclisine karşı alternatif olmanın dinamikliğiyle, onuruyla yürüyorlar. Gazi Halk Meclisi'nin arkasına **"Halkız Halksız Kazanacağız"**, **"Halk Meclislerinde Birleşelim"**, **"Susurluk'taki Devlettir Hesap Soralım"** sloganlarıyla alkışlar arasında giren **"Okmeydanı Halk Meclisi Girişimi"** pankartı ve kitlesiyle yer aldı. Meclislerden sonra yer alan **Haklar ve özgürlükler Platformu** ise yine en görkemli en kitlesel kortej olarak göz doldurdu. Disiplini, ilkeleri, değerleri, coşkusunu, öfkesi ve inancıyla; işçi, işsiz, memur, emekli, öğrenci, esnaf, kadın, erkek, çocuk, yaşlı, genç tüm kesimlerden emekçilerin oluşturduğu halk kitlesi, **Haklar ve Özgürlükler Platformu**. Somut istemlerini sloganları, pankartları, dövizleriyle bir kez daha haykırdılar. İkitelli, Yenibosna, Kartal, Alibeyköy, Okmeydanı, Çağlayan, Nürtepe, Güzeltepe'den ve İstanbul'un diğer emekçi semtlerinden gruplar halinde, sloganlar atarak gelen insanlar platformun kortejinde toparlandılar.

Gazi'de Halk Bir Ağızda KATİLLER SUS HESAP SOR

Gazi halkının, emeği, üretimi, özgücü olan, birlik beraberlik, direniş ruhunu gösteren, katliamın ardından ardardına estirilen devlet terörüyle oligarşinin sindirdiği diye baktığı bir noktada yeniden ayağa kalkışı, haklarına, değerlerine sahip çıkmayı ispatlayan Gazi Halk Meclisi; kadını, erkeğiyle 12 Mart anmasında yer alırken onurluydu. Pankartları, dövizleri, sloganları ile etrafına coşku veren Gazi Halk Meclisi düzenin tükenen, bataklığın içine gömülen yargısına, anayasasına, meclisine ve tüm kurumlarına karşı alternatif olabilmenin dinamikliğiyle halka güven verdiler.

Tankları, Topları, Tüfekleri Olsa da ZALİMLER KORKUYOR

Bir gün önceden tutulmuştu tüm emekçi semtlerinin ve Gazi'nin giriş çıkışları. Ve günler önce başlayan gözaltılar 11 Mart gecesi evlerin de basılmasıyla tamamlandı. Sabahın erken saatlerinde Gazi sokaklarından geçen panzerler, büyüklü küçüklü otobüsler, polis otoları ve sivil işkenceciler, çevik kuvvet minibüsleri ve ağır silahlarıyla göz korkutmaya çalışan özel timler savaşa gelir gibi girdiler Gazi'ye. Tüm giriş - çıkışların, cadde önlerinin kesildiği Gazi'de

kişi başına on işkenceci düşüyordu tanımlaması yanlış olmaz. Buna rağmen engellenemedi Gazi'nin öfkesi, coşkusunu. Kitleye yaklaşmadan uzaktan seyreden işkenceciler, helikopterlerle de havadan gözetliyorlardı. Devletin kolluk kuvvetlerinin sanki seferberlik ilan edilmiş gibi panikle Gazi'ye dolması, yine olası bir provokasyonun, devlet terörünün işaretini verse de insanlar korkmuyorlardı. Cemevinin önüne gelen her insan "Mafya

çetelerinin bolluğunu gördünüz mü?" "Kontrgerilla korkudan tüm gücünü toplamış" esprileriyle alaya alırlarken, Özel Timler'den bahseden 11 yaşlarında bir çocuk; "Uzun uzun kurt bıyıklarıyla hayvan gibiydiler. Aynı Kürdistan'da bizim köydeki kontralara benziyorlardı" diyerek nefretini yansıtıyordu.

Evet... Panzerler, otobüsler ile geldi faşist mafya çeteleri Gazi'ye... Ama bir köşede büzüşen

yine kendileriydi. "Özgürlük, Eşitlik, Adalet istiyoruz" "Hesap Soracağız", "Kahrolsun Mafyacı Kontrgerilla Devleti" sloganları beyinlerinde patladı. Analarımız uzaktan kendilerine bakan bu çete artığı tetikçilere nefretle tükürürlerken "hele bir gelin parçalarız" diyorlardı. Tankları topları da olsa korkuyordu çete sürüleri. Halkın öfkesi, kararlılığı korkutuyordu onları. Artık ne demagojileri, ne ucuz vaatleri para etmiyordu. Susurluk kazası tüm pisliklerini ortaya dökerken onları çırpındıkları bataklığın en dibine gömdü.*

an Haykırdı; RULUK'TA ALIM

En önde taşınan Haklar ve Özgürlükler Platformu pankartının arkasında şehit, kayıp, tutsak analarımız yer almış durumda. Yine beyaz başörtüleri, kızıl bantlarla sarılı... Üzerlerinde şehitlerimizin resimleri olan tişörtleri var. Ellerinde evlatları... Türkiye Halklarının Kurtuluş Savaşçıları, özgür vatan toprakları için şehit düşen yiğitlerimiz, önderlerimiz var. Niyazi, Sabo, Sinan önderlik ediyor kitleye. Komutanlarımız; İbrahim Erdoğan, Mete Nezihi Altınay, ölüm orucu şehitlerimiz, Buca'nın, Ümraniye'nin özgür tutsakları, Karadeniz'in, Sivas'ın, Dersim'in şahanları ve Gazi'nin bağrında yetiştirdiği, kondularından çıkardığı yiğit savaşçıların hepsi anaların ellerinde, yüreklerinde, bakışlarında... Kızıl bantlılar kızıl karanfillerimizle coşkulu yürüyorlar...

"Anaların öfkesi Katilleri Boğacak", "Evlatlarımızın Katili Susurluk'taki Devlettir", "Susurluk Devlettir Hesap Soralım" sloganları coşkuyla çınlıyor Gazi sokaklarında ...

"ONURLU ÖZGÜR BİR YAŞAM İÇİN"

Analarımızın arkasından, gelen Haklar ve Özgürlükler Platformu'na ait "Pisliği Devrim Temizler Devrime Yürüyelim" pankartının arkasını ise mahallelerden akın eden insanlar doldurdu. Tüm emekçi semtlerden yaşlısı, genciyle gelen insanlarımız hep bir ağızdan "Hesap Soralım" şiarıyla "Bağımsız Demokratik Ulusların Haklarını Esas Alan Anayasa" istemiyle ve kararlılığıyla yürüdüler. Gençlik, işçiler, memurlar "Bin Operasyondan Biri Gazi Katliamı Hesabını Soracağız", "Ne MGK Kararları Ne Seçim Ne Meclis. Demokratik Bir Anayasa İçin Mücadele Edelim", "Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük", "Çetelerin Yönettiği Değil Özgür Bağımsız Demokratik Bir Ülke İstiyoruz" "Bağımsızlığı, Demokrasiyi Ulusların Haklarını Esas Alan Bir Anayasa İstiyoruz" Haklar ve Özgürlükler Platformu imzalı pankartların arasında ellerinde şehitlerimizin resimleri, dövizleri ve hiç eksilmeyen "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "Özgürlük, Eşitlik, Adalet İstiyoruz", "Titre Oligarşi Parti-Cephe Geliyor", "Çeteler Mecliste Devrimciler Hapiste", "Susur-

luk Devlettir Hesap Soralım", "Gazi'nin Katili Susurluk'ta", "Gazi Halkı Değil Katiller Yargılansın", "özgür Bağımsız ve Demokratik Bir Ülke", "Gazi'nin Hesabı Sorulacak", "Pisliği Devrim Temizleyecek", "Kahrolsun MİT, CIA, Kontrollerilla" sloganlarının yanı sıra, inançla, bağlılıkla kurtuluşun adını, önderini yine sloganlarıyla selamladılar. Başından sonuna tüm kitleliliğiyle dikkat çeken emekçi halkın, Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun korteji mafyacı - kontrgerilla çetesine tükenişini gösteriyordu. Katliamın ardından, pervasızlaşan devlet terörüyle; sindirildi gözüyle bakılan halk gücünü bir kez daha ispatlıyordu. Platformun hemen ardından Partizan Sesi, Atılım, Alinteri, Partizan, Kaldıraç, Kervan, Direniş, Kızılbayrak, Odak gibi gazete ve dergilerin yanı sıra HADEP, SİP, ÖDP, EMEP, Barış Partisi de kortejde yerlerini almışlardı. Genelinin yirmi bin kişinin oluşturduğu halk kitlesinde en önde yürüyen şehit aileleri, Gazi Cemevi ve pankartsız yürüyen halk topluluğu üç bine yakın bir kalabalık oluşturdu. Ardından yeralan Alevi derneklerinin sayısı ise bin civarında oldu. **Gazi Halk Meclisi ve Okmeydanı Halk Meclisi Girişimi**, yaşlıları, ev hanımları ve çocuklarıyla bin kişilik bir kortej olurken, sayısı 7 bini aşan **Haklar ve Özgürlükler Platformu** korteji, kitleliliği, disiplini ve coşkusuyla öne çıktı. HADEP de 3 bini aşan kitleliliği ile göze çarparken, diğer gruplar sayıları 100 ile 500 arasında değişen kortejlerle yürüyüşe katıldılar. Yaklaşık 2 bine yakın insan ise kortejlere katılmayıp, anmaya dışarıdan katıldı. Bu arada bazı grupların Gazi'de eylemi örgütleyen **-12 Mart Anma Düzenleme Komitesi** nin aldığı kararlara uymayıp anlaşma dışı pankartlar açmaları, yüzlerini maskelerle kapayıp, yine tertip komitesinin kararları dışında taşlı, sopalı dolaşarak, zincir oluşturmaları komite ve halk tarafından tepkiyle karşılandı.

ADIMLARIMIZ

YERİ GÖĞÜ SARSIYOR

Yürüyüşe geçmeden önce 12 Mart Anma Düzenleme Komitesi adına okunan basın açıklamasında iki yıl önce gerçekleşen katliam anlatılarak yaşananların Alevi - Sünni çatışması değil, faşist çetelerin saldırılarının sonucu olduğu belirtildi. Mehmet Ağar'ın bin operasyonuna değinen komite bu bin operasyondan birinin de Gazi katliamı olduğunu vurguladı. Açıklamada il il dolaştırılan Gazi davasında katillerin aklandığı söylenirken gerçek teröristlerin Susurluk'ta ortaya çıkan devlet olduğu vurgulanarak açıklama şu sözlerle bitirildi;

"Bu kanlı iktidara en iyi cevap yine iki yıl önce Gazi Mahallesi'nde onbinler olarak sokağa dökülerek verilmiştir. Yürek yürek, barikat barikat yakılan isyan ateşleri bir anda tüm İstanbul'u sarmış ve halkın birliğini, öfkesini ve gücünü göstermiştir. Kışkırtmalara rağmen Alevi-Sünni, Kürt-Türk, Laz-Çerkez kardeşliği bozulmamış, halk hep birlikte katliamcılarının üzerine yürümüş, Türkiye'yi sarsmıştır.

Gücümüzü biliyoruz ve bu güçle haykırıyoruz...

Halk Meclisleri Anma Hazırlıklarını İki Hafta Önceden Başlattı

Gazi, Okmeydanı ve Alibekköy'de Gazi katliamının ikinci yıldönümü için iki hafta önce çalışmalarını başlatan Halk Meclisleri, halkı Gazi'ye çağıran binlerce bildiri dağıttılar. 12 Mart'a çağrı için düzenlenen toplantıların, iş bölümünün yanı sıra semt halkı ev ev, kapı kapı dolaşarak Gazi'ye çağrıldı. Halka yaptığı, ikibine yakın çağrı metnini tüm mahalleye dağıtan, meydanlara, sokak başlarına asan Okmeydanı Halk Meclisi Girişimi "Bin Operasyon'dan Biri Gazi Katliamı Hesap Soralım" diyordu. Gazi'de 4 Mart günü

Halk Meclisi'nin düzenlediği toplantıya kurumlardan temsilciler çağrıldı. Elliye kadar kurumdan temsilcilerin katıldığı 250 kişilik toplantıda

oluşturulan komite, 12 Mart anması için programlar hazırladı. Yine 6 Mart günü tüm Gazi'de dağıtılan binlerce çağrı metninde

"Gün, bin operasyondan biri olan Gazi Katliamının tertipcilerini açığa çıkarma, hesap sorma günüdür" denilerek Gazi halkından şehitlerine, haklarına sahip çıkması istendi. 12 Mart'a kadar gece gündüz çalışan Halk Meclisleri Gazi anmasında birlikteliğin coşkusunu yaşadılar. 12 Mart sabahı Gazi'de, Okmeydanı'nda, Alibekköy, İkitelli gibi emekçi semtlerinin esnafları gün boyu kepenk kapatarak, Gazi'yi sahiplenerek, mafyacı kontrgerilla devletine tavrı aldılar. *

**GAZİNİN KATİLLERİ
İSTANBUL'DA YARGILANSIN!
TERÖR GAZİ'DE DEĞİL
MECLİSTE ARANSIN!
GAZİ'DE DEVLET TERÖRÜNE
SON!
GAZİ HALKI DEĞİL ÇETELER
YARGILANSIN!
TÜM İNANÇLARA ÖZGÜRLÜK
İSTİYORUZ!
ÖZGÜR BAĞIMSIZ VE
DEMOKRATİK
BİR ÜLKE İSTİYORUZ!
ADALET İSTİYORUZ!**

**Her zamanki gibi
kitleselliği, coşkusu, inana,
bağlılığı, disiplini ve öfkesiyle
Gazi'nin en görkemli kortejini
oluşturdu Haklar ve
Özgürlükler Platformu. Şehit,
tutsak, kayıp yakınları;
analarımız ellerinde
evlatlarının, kavgamızın
önderleri olmuş şehitlerimizin
resimlerini taşırlarken hiç
susmadılar. "Adalet
İstiyoruz", "Hesap Soralım",
"Bağımsız Demokratik,
Ulusların Haklarını Tanıyan
Anayasası İstiyoruz", "Eşitlik,
Özgürlük İstiyoruz" şiarlarıyla
işçisi, işsizi, memuru,
öğrencisi, orta esnafı, yaşlısı,
çocuğuyla tüm halkı biraraya
getiren kortejdi Haklar ve
Özgürlükler Platformu. Tüm
halk, Cepheliler, umudun,
kurtuluşun adını, yolunu, halk
cephesini büyük bir coşkuyla
bir ağızdan bir yürekle
haykırdılar. Her şeyiyle
meşruydu halkımız. Gücüne,
örgütlülüğüne, değerlerine
güveniyordu. "Halkız Haklıyız
Kazanacağız", "Titre Oligarşi
Gazi Halkı Geliyor", "Umudun**

Gazi sokaklarından mezarlığa doğru yürüyen coşkulu halk sloganları, marşları, türkülerıyla kontrgerilla çetelerine meydan okudu. Her adım, her slogan iki yol önce kurulan barikatları, direnişi yarıyordu. Analarımızın kortejinden yükselen "Onurumsun Susmam Oğul" ezgisinde Gazi'nin bağrında yetişen yiğit komutanlarımız, Şerafettin Şirin, Ali

Rıza Karagöz, İbrahim Yalçın, Ali Özbaş, Murat Gül, Maksut Polat yaşatılıyor, yine kırlarda şehirlerde savaşı büyütüyorlardı. Böyle toprağa düşenlerden özenen bir hayat doğar... Gazi'nin kondularında yetişen, sokaklarında çatışan, savaşçılarımız Abdullah Gözalan, Mustafa Işık, Veysel Beysüren, Tuncay Geyik, Mehmet Devrim Eroğlu, Yüksel Güneysel

yeni yetişen savaşçıların sıkı yumrukları, coşkulu yüreklerinde girmişlerdi korteje... "Milyon milyon geliyoruz" marşını hep bir ağızdan söyleyen Haklar ve Özgürlükler Platformu korteji, Saboları, Niyazileri, Sinanları, şehirde, kırdada, anti-faşist mücadelede, cezaevlerinde kavgayı büyüten tüm şehitlerimizin bıraktığı değerlere sarılmanın onurunu yansıtıyordu. Coşkulu kortejler hep beraber mezarlığa doğru yürüyüşe geçtiler.

**Güzelliği Serperek
Geliyoruz
Bir Daha
Yazılmayacak Yazıyı
Bir Daha Yaşanılmayacak
Olanı Geride Bırakarak
Taşıyoruz Yaşanılır
Zamanı**

İlyas amca; Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'nden geldi Gazi'ye. O Ümraniye TİYAD'lı. 12 Mart 1995'te Gazi'de yakılan ateşi Ümraniye'de canladırın ve 12 Mart şehitlerimiz arasında yerini alan Hasan Puyan'ın babası olmanın onuruyla resmini taşıyor oğlunun. En önde şehit aileleriyle yürüyor. Çok kısa açıklıyor geliş sebebini İlyas Amca; "Hesap Soruyorum... Katliamın üzerinden iki yıl geçti. Davayı il il kaçırıp, katilleri koruyorlar. Oysa katiller Susurluk'ta ortaya çıktı. Ben şimdi adalet istiyorum. Katliam davasının İstanbul'da görülmesini, katillerin halkın önünde yargılanmasını istiyorum".

Adalet Yüksel, yine Ümraniye'de katledilen elli yaşındaki İsmihan Ananın kızı, O'nun da sözleri aynı. "Adalet istiyoruz. Katiller mafya çeteleri cezalandırılsın. Bu gün Gazi'deyim, çünkü katliamın hesabını soruyorum. Devletin yüzü Susurluk'ta ortaya çıktı, artık inkar edemezler, hesap versinler", öte yandan bir tutsak anası elindeki dövizi uzatıyor. "Katliamların Sorumlusu Susurluk'taki Devlettir Hesap Soralım". Melek Akkaya Sanyer - Derbent'ten kalkıp gelmiş. "Elbette geleceğim" diyor. "Oğlum tutsak, oğluma tüm tutsaklara özgürlük istiyorum, mahkemelerin bağımsız olmasını istiyorum. Gerçek adaleti istiyorum. Çeteler sokaklarda dolaşırken evlatlarımız zindanlarda çürütülüyor. Bu adalet olmaz. Bugün Gazi'de hesap soruyorum, çünkü katiller aynı. Katliam yapan da, çocuklarımızı cezaevine koyan da devlet. Devlet hesap versin."

ŞEHİTLERİN MEZARI BAŞINDA ANMA

Gazi sokaklarından geçilerek geline mezarlıkta şehitlerin mezarlarına karanfiller bırakıldı. Mezar başında ağıtlar yakan şehit anaları evlatlarına izlerinde olduklarının sözünü verdiler. Hep birlikte Gazi ve Ümraniye'de yaşamını yitiren tüm şehitlerimiz selamlandı. Mezar başında konuşan aileler evlatlarının katilçıkan halk düzenli, disiplinli, görkemiyle geçtikleri yol boyunca alkışlanırken, araçlar korna çalarak, farlarını yakıp söndürerek destek veriyorlardı.

"Gün Doğdu Hep Uyandık, Siperlere Dayandık" marşını coşkuyla, tüm sesleriyle söyleyen gençlerin heyecanı, coşkusu, öfkesi analara, çocuklara sıçırıyor geçtikleri tüm semtlere yansıyor. "Halk Meclislerinde Birleşelim", "Yaşasın Halkın Adaleti", "Devrim Şehitleri Ölümüne Dür" sloganlarının yanı sıra atılan "Zindanlar Boolsun Tutsaklara Özgürlük" sloganlarıyla cezaevlerinde aynı coşkuyu yaşayan, paylaşan özgür tutsaklar selamlandılar. En önde yürüyen "Okmeydanı Halk Meclisi Girişimi" pankartının yanında Gazi şehitlerinden Ali Yıldırım'ın ailesi üzerlerinde Ali'nin resmi olan tişörtleriyle yürüyorlardı. Şehit ve tutsak anaları ellerinde "Özgür Bağımsız Demokratik bir Ülke" dövizleriyle yine önderlediler. Bir buçuk saatlik bir yürüyüşle Gazi'ye gelen kitlenin yolu Sudeposu girişinde polis tarafından kesildi. Sadece genel bir arama yapan polis barikatını geçen kitle sloganlar lacernevi önüne geldiğinde Gazi'de bekleyen binlerin alkışları ve sloganlarıyla karşılandılar.*

Okmeydanı'ndan Çıkan Coşkulu Kitle Albeyköy'de Buluştu

Kavga

Kavga Türküsü

Al Yüceltilere Yükselmede

Haydi Yürüyelim

Kardeşler Yolumuz Uzun

Yoksul, emekçi, savaşçıları yetiştiren direngen mahallelerden kondulardan dökülen insanlar biraraya gelerek Gazi'ye aktılar. Mahallelerin genç savaşçıları, anaların yanında coşkularını harmanlayarak geldiler. Onlar "onurlu, özgür bir vatan için savaşmak namus borcumuzdur" şiarını en yükseğe kaldıranlar, onlar konduların, barikatların, emekçileri...

Okmeydanı'nda Petek Market'in önünde toplanarak en önde Okmeydanı Halk Meclisi Girişimi pankartıyla yürüyen bin kişi yoğun polis ablukasına rağmen Albeyköy'e kadar sloganlarla geldiler. "Gazi'nin Katili Susurluk'taki Devlettir", "Gazi Halkı Yalnız Değildir", "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "Gazi'nin Hesabını Soracağız" sloganlarıyla Albeyköy cemevine gelen Ok-

meydanı halkım, Albeyköy'de toplanan coşkulu kitle karşıladı. Albeyköy'e sabah saat 10.00'da otobüslerle gelen Çağlayan, Nurtepe, Güzeltepe, Ümraniye, Sarıgazi, 1 Mayıs Mahallesi halkı cemevi önünde toparlandılar. Otobüsten inen her mahalle "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "Gazi'nin

Hesabını Soracağız" sloganlarıyla diğerlerini selamlarken cemevi önünde bekleyen kitle de yeni gelenleri aynı sloganlarla karşıladı. En son saat 11.00'de Okmeydanı halkının gelmesiyle cemevi önünde düzenli kortej oluşturan üçbin kişi yine sloganlar eşliğinde yürüyüşe geçtiler. Albeyköy'den

Saatler sabah 09.00'u gösterirken, cemevi önünde toplanmaya başlayan tüm insanlarda büyük bir coşku ile birlikte öfke, hesap sorma isteği vardı. Halk Meclisi'nden yaşlan ellinin üzerinde olan insanların bile hızlı hazırlıkları, dövizlerini, resimlerini düzenlemişleri coşku doluydu. Aynı zamanda öfkeliydi insanlar çünkü; iki yıl geçtiği halde cezalandırılmayan, mahkemeleri itil taşınarak korunan faşist mafya çeteleri Susurluk'ta ortaya çıkmış, kaçacak kapılan kalmamıştı. Şimdi daha bilinçli haykırıyordu Gazi halkı; "Katiller Susurluk'ta Hesap Versinler". Şimdi istekleri daha somut, daha netti; "Adalet İstiyoruz", öğlene doğru Gazi'yi dolduran yirmi bin insan bu şiarlarla mafyacı - kontrgerilla devletinin

lerinin hala cezalandırılmadığını belirterek adalet istediler. Oğlunun resminin bulunduğu tişörtü ve kızılbandıyla Gazi şehitlerinin anıt mezarı başına gelen *Sabahat ana, Sezgini* karanfillerle süsledikten sonra dimdik durarak Gazi'nin yaşı en küçük olan şehidinin, cephenin yiğit evladının anası olmanın onurunu yansıttı. Öte yandan kucagında ki küçük çocuğunu havaya kaldıran halktan genç bir kadın "şehitlerimizin hesabını soracağız, bu çocuğu bunun için büyütüyorum" diye bağırarak şehitlerimizin yerine yine savaşçıların yettiğini gösterdi. Mezarlıkta türküler ve marşlarla şehitleri selamlayan Grup Yorum, Mazlum Çimen, Kutup Yıldızı, Yeniğün ve Yasemin'in ardından sanatçı Mehmet Özer de şehit ve tutsak ailelerine hitaben şiir okudu. En son sloganlarla selamlanan şehitlerin mezarından ayrılan aileler "Hesap Soracağız" sözünü verdiler.

DEVİRİM ANDI VE CEPHELİLER

Mezarlıktan sonra Gazi'de dolaşarak başlangıç noktasına geri dönen halk aynı coşkuyla dağıldı. Dağılmadan önce disiplinini bozmadan biraraya gelen Cepheliler megafon eşliğinde devrim andını içerlerken "bu uğurda ölüm nereden ve nasıl gelirse gelsin hoş geldi, sefa geldi" bölümünü kavgaya olan, zafere olan inançlarıyla, kararlılıklarıyla haykırdılar. Yürüyüş boyunca "Titre Olgarşi Parti Cephe Geliyor", "Umudun Adı Halk Kurtuluş Cephesi" "Yaşasın önderimiz Dursun Karataş" "Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Parti Cephesi" sloganlarını oligarşinin beyininde yankılatan Cepheliler içilen devrim andından sonra yönelen "KİM VURUYOR?" sorusuna yedibin ağızdan büyük bir coşkuyla "CEPHE!" yanıtını verirken, Türkiye halklarının öncüsü olmanın, Cepheli olmanın, halk için vurmanın gururunu, onurunu yaşattılar.

Gazi'den ayrılırken verilen söz seneye daha güçlü daha kalabalık geleceğiz şeklindeydi.*

Yurdun Çeşitli Yerlerinde Gazi Katliamını Protesto Eylemleri

Ankara Demokrasi Platformu: "Gazi'nin Hesabını Soracağız"

Gazi katliamının ikinci yıldönümünde Ankara Yüksel Caddesi'nde saat 12.30'da Ankara Demokrasi Platformu tarafından bir basın açıklaması yapılarak, katliam protesto edildi.

Bugün Susurluk'ta tümüyle pisliği ortaya dökülen kontrgerillanın iki yıl önce 12 Mart 1995 günü Gazi'de yarattığı provokasyon sonrasında halkın direnişi karşısında gerçekleşen katliam, ülkemizin birçok yerinde olduğu gibi Ankara'da da porotesto edildi. Ankara Demokrasi Platformu (ADP)'nin çağrısıyla gelen insanlar saat 12.30'da Yüksel Caddesi'nde alkışlarla toplanmaya başladılar. Açıklamanın yapılacağı alana kitlelerden önce gelen sivil polisler de hemen telsizlerini, kameralarını çalıştırmaya başlayarak kitlenin çevresinde yerlerini aldılar.

Saygı duruşundan sonra hep bir ağızdan "Devrim Şehitleri ölümsüzdür" sloganı atıldı. Daha sonra Ankara Demokrasi Platformu adına Abdullah Aydın tarafından yapılan açıklamada, 2 yıl önce Gazi Mahallesi'nde yapılan saldırı ve daha sonra yaşanan direniş ve 17 kişinin katledildiği anlatıldı. Daha sonra protestoların yayıldığı ve 15 Mart'ta da 1 Mayıs Mahallesi'ndeki gösteride de 5 kişinin katledildiği söylenerek, bu saldırıları düzenleyenlerin hala bulunmadığı vurgulandı. Bugün Susurluk'ta birlikte bu saldırıların da aydınlandığı söylendi. Ve bugün 12 Mart darbesinin ve Gazi'nin unutulmaması gerektiği belirtildi. Bugünleri unutmamanın halka karşı savas açmış olan, her tarafından pislik akan devletin halk nezdinde yargılanması demek olduğu ve çetelerin yargılanmasını istemenin de Gazi'de şehit olanlara karşı bir sorumluluğun gereği olduğu söylendi.

Açıklama bitince "Gazi Faşizme Mezar Olacak", "Gazi'nin Hesabını Soracağız" sloganları atıldıktan sonra megafondan İstanbul'da Grup Yorum elemanları Ufuk Lüker, Hakan Alak ve Tavr Dergisi çalışanı Aynur Cihan'ın 10 Mart gecesi evleri basılarak gözaltına alındığı anons edilerek bu saldırı kınandı. Bu açıklamayı kitle "Türküler Susmaz Haylar Sürer" sloganıyla karşıladı. Daha sonra ise "Çeteler Mecliste Devrimciler Hapiste" sloganı atıldıktan sonra tekrar bir açıklama yapılarak faşist saldırıların ilericilere, devrimcilere yönelerek yoğunlaştığı son dönemde Ankara'da da Keçiören'de bu saldırıların odaklaştığı belirtilerek, geçen hafta Kalaba Halkevi'nin kundaklanmasından sonra bu defa da Keçiören HADEP İlçe binasının 11 Mart gecesi kundaklandığı ve son olarak da Merkez Kapalı Cezaevi'nde bulunan siyasi tutsakların aileleriyle görüştürülmediği açıklanarak, bu saldırılar kınandı.

Açıklama "Yaşasın Halkların Kardeş-

liği", "Keçiören Faşizme Mezar Olacak", "Çeteler Halka Hesap Verecek" sloganları atıldıktan sonra alkışlarla sona erdi. Bu arada Grup EKİN tarafından yapılan İstanbul'da Grup YORUM ve Tavr Dergisi çalışanlarının gözaltına alınmasının protesto edildiği bir basın açıklaması da basına dağıtıldı.

Kocaeli'de Kitlesele Basın Açıklaması

Kocaeli

Kocaeli Fetiye Caddesinde Gazi katliamının 2. yıldönümü nedeniyle 12 Mart 1997 günü kitlesele bir basın açıklaması yapıldı.

Basın açıklamasında yoğun önlemler alan polis ile kitle arasında zaman zaman tartışmalar oldu. Gazi'nin hesabını soran ve katillerin yargı önüne çıkartılmasını içeren açıklamada sık sık "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Gazi'nin Hesabını Soracağız" sloganları atıldı. Eylemden sonra, Polis baskısına rağmen Kocaeli'de gözaltına alınan Belediye-İş başkanı Remzi Polat ile ilgili olarak Belediye-İş önünde basın açıklaması yapıldı.

Gazi'nin 2. Yıldönümü: HESABINI İSTİYORUZ Mersin

Devletin 12 Mart 1995'te Gazi Mahallesi'nde yaptığı katliam, 32 kurum ve kuruluşun imza attığı bir basın açıklamasıyla protesto edildi ve katliamın hesabı istendi.

Açıklama için Eğitim-Sen Mersin Şubesi önünde toplanan yaklaşık 150 kişi saat 12:30 da sloganlarla yürüyüşe başladı. "Çeteler Halka Hesap Verecek", "Gazi Şehitleri ölümsüzdür", "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", sloganlarıyla Taşbina (Mersin B. Şehir Belediye Binası) önüne kadar yürüyen halk orada bekleyen bir grupla birleşerek açıklamayı okudu. Yürüyüş boyunca katılanlarla birlikte kitle 300 kişiye ulaştı. Açıklamada; "Gazi katliamının halkı suni çatışmalarla bölüp parçalamak ve sindirmek amaçlı" olduğu belirtildi. Gazi halkının katillerinin de Susurluk'ta açığa çıkan çeteler olduğu ve ilden ile dolaştırılrsa da sorumluların saklanamayacağını söylediler. Ayrıca tüm kurumlar katillerin hakettikleri cezayı alana kadar davanın takipçisi olacaklarını söylediler.

Açıklamaya katılanlar da hesap sorulması gerektiği bilinciyle, katliama duydukları öfkeyi "Gazi'nin Hesabı Sorulacak", "Gazi Halkı Değil Çeteler Yargılsın" sloganlarıyla dile getirdiler. Açıklamada ayrıca 12 Mart 1971 askeri muhtırası da protesto edildi ve herkese birlikte mücadele etme çağrısı yapıldı. Açıklama saat 13:05'te sloganlarla sona erdi.*

EYLEMLER

Kartal Karlıktepe ve Esentepe'de Yazılama

Liseli Dev - Genç, Kartal Karlıktepe ve Esentepe'de 12 Mart Gazi katliamının Yıldönümü ile ilgili: "Gazi'ye Barikata" "12 Mart'ta Gazi'ye" "Gazi'nin Hesabı Sorulacak" "Gazi Şehitleri ölümsüzdür" "Yaşasın Gazi Ayaklanması" "Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi" sloganlarının yer aldığı yazılamlar yaptı.

İkitellide DHG'den Kahve Konuşmaları

12 Mart katliamının yıldönümü nedeniyle Gazi mahallesinde yapılacak anmaya, ikitelli Devrimci Halk Güçleri kahve konuşmaları yaparak, halkı katillerden hesap sormaya çağırdı.

11 Mart günü İkitelli Köyü'nde altı kahvehanede yapılan konuşmalar, halkın yoğun ilgisini çekti. Konuşmalar sonunda; "Gazi Katliamının Hesabını Sorduk Soracağız", "Gazi Şehitleri ölümsüzdür", "Yaşasın Devrimci Halk Kurtuluş Partisi Cephesi" sloganları atıldı.

"Gazi'yi Unutmadık, Unutturmayacağız"

Gazi katliamının yıldönümü olan 12 Mart günü Malatya Meslek Yüksekokulu öğrencileri bir anma düzenledi.

Malatya Meslek Yüksek Okulu öğrencileri öğlen arasında yaptıkları anmaya Gazi ve tüm şehitleri için saygı duruşuyla başladılar. Devletin Gazi 'de yaptığı katliamı protesto ederek, şehitleri marşlarla ve sloganlarla andılar. "Gazi'yi Unutmadık, Unutturmayacağız", sloganlarını atan kitle en son "Katiller halkın adaletine hesap vermekten kurulmayacak" dedi.

"Gazi'nin Katili Susurluk'taki Devlettir"

Gazi katliamını protesto etmek ve katillerden hesap sormak amacıyla İstanbul'da Kadıköy ve İkitelli'de, Antakya'da, Küçükdalyan'da yazılamlar yapılırken Balıkesir Gemlik'te de şehir merkezi ve Osmaniye Mahallesi'ne "Yaşasın Gazi Direnişimiz DHKC" yazılı iki pankart asıldı.*

Günümüzde kadın olmak demek, ucuz işgücü olmakla, ikinci sınıf insan muamelesi görmekle, meta olmakla eşdeğerdir. Düzen suskun, ezilmiş, erkeğin gölgesinde ve ona muhtaç bir kadın tipi yaratmaya çalışıyor. Oysa kadın bugüne kadar hem evinde çocuğuna bakarken, hem de tarlada çapa sallamış evini geçindirmek için saçını süpürge etmekten çekinmemiştir. Kadının kurtuluşu kendi sorunlarına sahip çıkmaktan geçer, düzenin yarattığı kadın tipini reddederek örgütlü mücadele vermekten geçer. Dünya Emekçi Kadınlar Günü tekstil işçisi kadınların 8 saatlik işgücü talebiyle direnişe geçmesinin ürünüdür. Mücadele bugün boyutlanmış, talepler çoğalmıştır. Aynı zamanda eşit, özgür bir vatan için de savaşılmaktadır, kadınlarımız kendi kurtuluşlarının devrimde, halkın kurtuluşunda olduğunun bilinciyle. Emekçi Kadınlar günü dünyanın birçok yerinde olduğu gibi ülkemizde de kutlandı. İstanbul'da, İzmir'de, Mersin'de, Ankara'da.... Onbinlerce insan alanlara çıktı. Kadın dergilerinden, siyasi partilere ve platformlara kadar onlarca kuruluş katıldı kutlamalara. Devrimci kadınlarımız, analarımız, şehit düşen kadın yoldaşlarımızın resimleriyle, kazıl bantlarla katıldılar, kadının kurtuluşunu, bağımsızlığını gösterircesine.

Dünya Emekçi Kadınlar Günü Mitingle Kutlandı

İstanbul

Dünya Emekçi Kadınlar Günü 8 Mart'ta Şişli Abide-i Hürriyet Meydanı'nda kutlandı. Sabah saatlerinden itibaren Çağlayan Kavşağı'na gelen insanlar kortejler oluşturmaya başlamıştı. TİYAD'lı ailelerin de katıldığı mitingde çeşitli kadın dergileri, kadın örgütlenmeleri, DİSK ve KESK'e bağlı sendikali kadınlar, öğrenci kadınlar ile müzik grupları vardı.

Eylemde TİYAD'lı analar kızıl bantlarıyla ve "Sömürsüz Eşit Bir Dünya İçin Savaşan Kadın özgürdür" pankartlarıyla yerlerini aldılar. Feminist kadınlar, ÖDP'li, KESK'li kadınlar ve benzerleri erkekleri kortejlerine almazken, bazı kısımlarda kadın erkek beraber yürüdüler. Arama noktasında erkeklerin

kimliklerine bakarak neden eyleme geldiklerini soran polis Hüseyin Özyurt'u gözaltına aldı.

Abide-i Hürriyet Meydanı'na doğru çoğunluğunu kadınların oluşturduğu 20 bin kişi 12:30'da yürüyüşe geçti. Eylemde "Devrimci Analarımız Kurtuluşun Yolunu Gösteriyor" dövizleri dikkat çekerken "Yaşasın Kadın Dayanışması", "Analar Burada, Katiller Nerede", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak", "Zindanlar Boşalsın Tutsaklara özgürlük", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek" sloganları atıldı. Mitingde Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne feminist bakanlar sadece kadın olmakla sınırlayıp emekçi yönünü unutanlar davardı.

13:30'da kortejin tümü ancak alana girebilirken eylem 15:30'a kadar sürdü. Yürüyüş boyunca söylenen şarkılar, türküler alanda da deyam ederken halaylar çekildi. Kadınların artık örgütleneceğini, sustukları zamanın geçtiğini belirten konuşmalar yapıldı.*

Tutsak Ailelerinden Tüm Emekçi Kadınlara: "İnsanca ve Onurlu Yaşam Hakkımız İçin Mücadeleye!"

Kadınlar yaşadığımız baskı ve zulüm düzeninde her türlü baskıya ve sömürüye maruz kalmakta. Bağımsızlıkları kısıtlanmakta, ekonomik özgürlükleri ellerinden alınmakta, çocukları gözlerinin önünde dövülmekte, cezaevlerine tıkmakta, işkencelerden geçirilmekte ve katledilmektedir.

TİYAD'lı aileler 8 Mart Emekçi Kadınlar günü bir açıklama yaptılar. Açıklamada "Halen sokaklarda, evlerde, dağlarda, işkencehanelerde evlatlarımızın kanı dökülürken bütün kadınlar bu zulme karşı birleşmedikçe ne kadınların ne de insanlığın kurtuluşu gerçekleşmez. Evlatlarımız için, tüm emekçi sınıfı için insanca ve onurlu yaşam hakkı istiyoruz ve diyoruz ki 'Biz emekçi kadınların - erkeklerin kurtuluşu insanın inşaa sömürmediği, aşağılanmadığı, sınıfların olmadığı bir düzende gerçekleşecektir'.

Bugün acil görevimiz; yarın çocuklarımızın güvence altında olduğu bir düzen için devrimci mücadele içinde örgütlenmek birleşmektir.

Bu inançla, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar gününü Kutluyoruz" diyerek zulüm düzenine karşı örgütlenmenin ne kadar acil ve önemli olduğunu vurguladılar.*

Mersin'de Emekçi Kadınlar Günü Mitingi

MERSİN

Mersin'de 8 Mart "Dünya Emekçi Kadınlar Günü" çeşitli demokratik kitle örgütleri, sendikalar sosyalist basın ve Mersin Kadın Platformu'nun katılımıyla kalabalık bir şekilde miting havasında kutlandı.

8 Mart öncesi afişleme yapan, cezaevindeki tutsaklara kart gönderen şehit ve

tutsak ailelerini ziyaret eden Mersin Kadın Platformu, 8 Mart günü istasyon Caddesi üzerinde toplanarak Cumhuriyet alanına doğru yürüyüşe geçtiler. "Anayız Haklıyız Kazanacağız", "Anaların öfkesi Katilleri Boğacak" sloganlarıyla yürüyen Haklar Ve Özgürlükler Platformu korteji ayrıca Haklar ve Özgürlükler Platformu

in zalı "Sabolardan Sibellerden aldığımız gelenek İdiillerle Sürüyor", "Susurluk'taki İDevlettir Hesap Soralım", "Bağımsızlığı, Demokrasiyi, Ulusların Haklarını Esas Alan Bir Anayasa istiyoruz" pankartlarını taşıyordu. Yürüyüşte ayrıca kadınların gerçek kimliklerini taşıyan kurtuluşlarının yolunu gösteren Sabo'nun, Sibel'in, idil'in ve birçok kadın devrim şehitlerinin resimleriyle mafyacı kontrgerilla devleti ve faşist çetelerden hesap soran sloganların yer aldığı dövizler taşındı.

Çevrede izleyen halkın alkışlarla destek verdiği yürüyüşe, polis hakaret ve saldırgan tavrını göstererek saldırı zeminini hazırlamaya çalıştıysa da buna izin verilmedi.

Mitingde kadın mücadelesinin tarihi ve gelişimi, günümüzdeki durumunu anlatan konuşmalar yapıldı. MKM bünyesinde çalışan müzik grubu da türküleriyle alandaki kitleyi coşturdu...

Miting alanında polisin tüm engelleme çalışmalarına rağmen Kürtçe bir konuşmayapıldı. Miting Umuda Türkü grubunun bir dinletisiyle sona erdi.*

8 Mart Anadolu'da Da Kutlandı

Kocaeli'de Dünya Emekçi Kadınlar Günü Kutlamalarını Polis Engellemeye Çalıştı

EMEP HADEP, ŞİP, ÖDP, Eğitim-Sen, Tüm Bel-Sen, SES, Haklar ve özgürlükler Platformu, Atılım, Kervan, Alinteri'nden oluşan Kocaeli Emekçi Kadınlar Platformu; 8 Mart Cumartesi günü halkevi önünde saat 11:00'de toplandı. Yürümek isteyen kitle polis tarafından engellendi. Bunun üzerine "Susma

kişikatıldı. DLMK'lıve LÖP'lü öğrenciler de eyleme destek verdiler. Dövizler açıldı. Davul zurna eşliğinde halaylar çekildi. Halaylardan sonra kitle Malatya Eğitim-Sen binasına kadar sloganlarla yürüdü. Eğitim-Sen'e kadar yürüyen kitle daha sonra sessiz bir şekilde dağıldı. Yine Demokratik Kadın Platformu'nun girişimi ile 8 Mart günü Dilan Dügün Salonu'nda yapılmak istenen şenliğe keyfi bir şekilde izin verilmedi. Şenlik 15 Mart'a ertelendi.

Haklar ve özgürlükler Platformu, Alinteri, Kızılbayrak, Partizan Sesi, okurları tek bir pankart altında yürüdüler. Yürüyüş saat 11:00'de Hastahaneler Kavşağı'nda başladı. Yaklaşık 4 bin kişinin katıldığı mitingden önce polis pankartları ve dövizleri aradı. Polis çoğu pankartı keyfi bir şekilde içeriye sokmadı. Mitingde atılan sloganlar kitleyi coşturdu; "Anaların öfkesi Katilleri Boğacak", "Halkız, Haklıyız, Kazanacağız" "Yaşasın Devrimci Dayanışma", "Kadın-Erkek, Elele Mücadeleye" sesleri yükseliyordu. Miting Uğur Mumcu Meydanı'nda Grup Yaran'ın söylediği parçalarla, halaylar çekilmesi ve marşlar söylenmesiyle sürdü. Devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşuyla sona erdi.

Ankara'da Cumartesi Annelerinin Tilili Sesleri Yükseliyordu

8 Mart Cumartesi Dünya Emekçi Kadınlar Günü dolayısıyla Ankara Yüksel Caddesi'nde bir basın açıklaması yapıldı. Açıklama saat 12:00'de Ankara Emekçi Kadınlar Platformu tarafından

Meşalelerin ışığı çevrede abluka oluşturmuş olan karardığın bekçilerine korku salıyordu. Halaylar çekildi ardından alkışlarla kortejler oluşturuldu. Ve Yüksel Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçildi. Yürüyüş boyunca "Anaların öfkesi Katilleri Boğacak" sloganı çevredeki izleyenlerce alkışlarla destekleniyordu.

Sakarya Caddesi'nde önceden programlanan yere gelince yürüyüş durdu. Megafonla basın açıklaması okundu. Daha sonra 7 Mart akşamı faşistlerce Kalaba Halkevi'nin kundaklanması protesto edildi. Ardından eylem alkışlarla sona erdi.

8 Mart İzmir'de HADEP İl Binası'nın Önünde Yapıldı

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nü kutlamak için HADEP İl Binası önünde saat 12.00'de toplanan çeşitli DKÖ'ler, analar, işçi kadınlar ve çevreden halk türküler eşliğinde halaylar çektiler.

Polis konak çevresinde insanları, çember içine aldı. Bu arada düşünceleri, mücadelesi uğruna tutsak düşen, işkenceye uğrayan, katledilen tüm devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşunda bulunuldu.

"Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Çeteler Mecliste Devrimciler Hapiste", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak", "Çeteler Bizi Yönetemez" gibi sloganların atıldığı yürüyüş basın açıklamasıyla sona erdi.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü Van'da Kutlandı

Üçyüz kişinin katıldığı geceye HADEP, Yurtsever Gençlik ve TÖDEF'li öğrenciler katıldı. Çeşitli mesajların okunduğu gecede TÖDEF'li öğrenciler Nazım Hikmet Ran'ın "Tanya" adlı oyununu oynadılar.

Kürtçe ve Türkçe sloganların atıldığı gecede Newroz için çağrı yapıldı. Gece üç saat sürdü.

Ayçe İdil'lerin Takipçisi Olmalıyız

Atatürk Stadyumu önünde 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü için toplanan DKÖ'ler, Balıkesir Mehmetçik Caddesi ve onu takip eden Plevne Caddesi'nde yürüyüş düzenledi.

Yürüyüş sırasında "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "Faşizme Karşı Omuz Omuza" sloganlarını atan topluluk yürüyüşün başlangıç yeri olan Atatürk Stadyumu'na döndü.

Toplanan kitle, alanda bir dakikkalık saygı duruşunda bulunduktan sonra İHD üyesi bir bayan söz alarak "Devrim mücadelesi, sınıfsız, sömürsüz bir dünya amacıyla ortaya çıktığı günden beri pek çok kadın kahramana tanıklık etti. Bizim kadınlarımız Rosa Luxemburg'ların, Clara Zetkin'lerin, Ayçe İdil'lerin mücadelesini incelemeli, her cumartesi alınlarında kızıl bantlarıyla egemenlere Taksim'e gelerek analarımızı örnek almalıdır" dedi. *

Sustukça Sıra Sana Gelecek" sloganlarıyla yürüyüşe geçildi. Bine yakın kitle "Yaşasın 8 Mart Mücadelemiz" sloganlarıyla yürüyüşe devam etti. Sivil faşistler devamlı kitlenin içerisine girmeye çalıştı. Cumhuriyet parkında toplanan kitle bir basın açıklaması yaptı ve büromuza yapılan saldırılar protesto edilerek gözaltına alınan çalışanlarımızın ve okurlarımızın derhal serbest bırakılması istendi.

Malatya'da 8 Mart öğrencilerinde Desteğiyle Kutlandı

Malatya'da 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günü PTT önünde saat 12:00'de, Demokratik Kadın Platformunun organize ettiği bir basın açıklamasıyla başladı.

Basın açıklamasında "Anaların Öfkesi, Katilleri Boğacak", "Çeteler Mecliste, Devrimciler Hapiste" sloganları atıldı. Basın açıklamasına yaklaşık 750

Adana'da 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü Mitingi

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü Adana'da 9 Mart Pazar günü-düzenlenen mitingle kutlandı. Mitingde demokratik kitle örgütleri ve partilerin yanısıra

yapıldı. Açıklamaya TİYAD'lı aileler de Ayçe İdil Erkmen'in resimleriyle katıldı.

Sık sık "Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak" sloganlarının atıldığı basın açıklamasında, Ankara Emekçi Kadınlar Platformu'nun yaptığı açıklamadan sonra, bağımsız kadın tiyatrosu bir sokak oyunu sergiledi. İtalya'da faşizm dönemindeki kadınların faşizme karşı direnişini anlatan oyun ilgi topladı. Oynanan tiyatro oyunun ardından açıklama sona erdi.

8 Mart'ta Emekçiler Karanlığı Aydınlatıyor

Emekçi Kadınlar Platformu'nun çağrısıyla Ankara'da bir çok demokratik kitle örgütü, sendikalar ve öğrenci örgütleri tarafından desteklenen eylem saat 18.00'da Sakarya Caddesi'nde başladı. Sakarya Caddesi'nde toplanan dörtüye yakın emekçi önce ellerinde getirdikleri meşaleleri yaktılar.

"Sürekli Aydınlık İçin Bir Dakika Karanlık Eylemi" Boyunca Sokaklar Adalet İstemiyle Sarsıldı

İstanbul ve Anadolu'nun emekçi mahallelerinde, meydanlarında, okullarında, evlerinde, işyerlerinde halk mafyacı kontrgerilla devletine karşı olan tepkisini dile getiriyor, hesap soruyor. Susurluk kazasının ardından dört ay geçti. Önceleri çetelerden hesap sormak için birbirinden bağımsız birçok eylem gerçekleşti. Hesap sorma ve adalet talebi, halkın demokratik talepleriyle birleşti. Bir iki evin ışık söndürmesiyle başlayan Sürekli Aydınlık İçin Bir Dakika Karanlık eylemine katılım her geçen gün arttı ve artık eylem halkın ve devrimcilerin inisiyatifinde gelişmeye başladı. Gece saat 21.00'de çoluk - çocuk, kadın - erkek demeden sokaklara çıkan halk, "Çeteler Halka Hesap Verecek" dedi. Şubat ayı sonuna kadar ki eylem süreci mart ayında da kitlesel gösterilerle devam etti, halkın mafyacı katillere olan öfkesi sokaklara taşı.

NURTEPE "Bu Memleket Bizim Çetelere Bırakmayacağız"

6 Mart Perşembe: Nurtepe halkı, hergün saat 21.00'de buluştukları Sokullu Caddesi'ndeki parkta yine biraraya geldiler. Nurtepeliler alkışlarla, ıslıklarla parktaki yerlerini aldılar. "Susurluk Devlettir, Hesap Soralım", "Faşizmi Döktüğü Kanda Boğacağız", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek" sloganlarını haykırdılar ve coşkuyla halaylar çektiler. Ellerindeki meşalelerle, gözüktünde kaybedilen insanlarımızın fotoğraflarıyla, parktaki yerini almak için sloganlarla ilerleyenler parkta toplandıklarında coşkuyla karşılaştı. Şimdi çok daha kitleseldiler. Düzgün Tekinler, Yusuf Eriştiler, Ayşenur Şimşekler, İsmail Bahçeciler hepsi gelmişti hesap sormaya. Onları karanlık dehlizlerde kaybeden devlete inat yine kavganın en önünde gülen gözleriyle coşkuyla haykırıyorlardı: "Susurluk'taki Devletten Hesap Soracağız". Parkın etrafında ellerindeki meşalelerle dimdik duran gençlerimizse sanki nöbet tutuyordu şehitlerimize. Sonra hep birlikte halaya durdular. Coşkuluydular, kararlıydılar, bir aydır hergün sokaklardaydılar. Ama kimsenin gözlerinde yorgunluk, bıkkınlık yoktu. Aksine hergün artan bir coşkuyla hesap

sormaya geliyorlardı. Ta ki evlatlarını kaybeden, katleden, cezaevlerine dolduran devletten hesap sorana kadar da gelecektirdi. Hep birlikte söyledikleri türküler ve çektikleri halaylardan sonra Sokullu Caddesi'ne doğru yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş boyunca "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Zindanlar Boşalsın Çetelere Yer Kalsın", "Gazi'nin Katili Susurluk Devleti" sloganlarıyla Dilan Cafe'nin önüne kadar yürüdüler. Burada bir süre alkışlarla, ıslıklarla, sloganlarla Susurluk'taki devleti protesto ettikten sonra ertesi gün tekrar biraraya gelmek üzere eylemi bitirdiler.

8 Mart Cumartesi: Eylemin son günlerinin yaklaşması ve aynı zamanda Dünya Emekçi Kadınlar Günü olması sebebiyle eyleme katılanların sayısı daha da artmıştı. Sokullu Caddesi'nde toplanan Nurtepe halkının şenliğinin az sonra başlayacak olması nedeniyle heyecanı artmıştı. Aşağı sokaktan bir grup meşalelerle, sloganlarla alana geldi. Gelenler alkışlar ve ıslıklarla karşılanırken bir başka yönden, önde "Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü" pankartıyla, "Susurluk Devlettir Hesap Soralım Nurtepe Halkı" vb. dövizlerle, gözüktünde kayıpların ve devrim şehitlerinin resimleriyle, meşalelerle başka

bir grup alana girdi. Meşaleli gençler topluluğun çevresinde yerlerini alırken sloganlar atılmaya başladı: "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Çeteler Halka Hesap Verecek", "Çeteler Mecliste, Devrimciler Hapiste". Alandaki bir kamyonu ses düzeni kurularak kamyon sahneye dönüştürüldü. Uzaktan Güzeltepe halkı görüyordu. Şenliğe katılmak için pankartlarıyla, sloganlarıyla gelmişlerdi. Önce Grup Düşünce ve Eylemi türküler ve marşlar söyledi, halaylar çekildi. Herkes kendince, kimi alkışla, kimi kapakları tencerelere vurarak tempo tutturmuştu. Grup özgürlük Türküsü çıktığında 2 bin kişi hep bir ağızdan Çav Bella'yı söyledi. Son olarak Grup Kutup Yıldızı türkülerini söyledi. Güzeltepe halkını uğurlamak için kortejler oluşturuldu. Pankartlarla, sloganlarla Nurtepe ve Güzeltepe mahallesini birbirine bağlayan köprüye kadar yürüdüler. Yol boyunca çevredeki evlerde, dükkanlarda insanlar zafer işaretleriyle, alkışlarla eyleme destek verdiler. Nurtepe halkı Sokullu Caddesi üzerinde bir müddet kadar sloganlarla yürüdüler ve "Yarın akşam daha kitlesel olarak buradayız" diyerek dağıldılar.

9 Mart Pazar: Nurtepe'nin Sokullu Caddesi üzerinde, Susurluk'ta ortaya çıkan devletin gerçek yüzünü gören halk, hesap sormak için oradaydı. Nurtepe ve Güzeltepe Emekçi Halkı imzalı pankartta yürüyüşe geçen halk her adımda daha da kitleselleşiyordu. "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Kahrolsun MIT, CIA, Kontrgerilla" sloganlarını atan halk zincir oluşturarak uygun adımlarla yürüdü. Kortejin yanında ve önünde yürüyen meşaleler dikkati çekiyordu.

Güzeltepe alanında toplanan halka "Yaşasın Devrimci Dayanışma" yazılı pankartıyla Nurtepe'den gelen kortej alanda görüldüğünde tekrar "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganı atıldı. Burada birleşen halk Güzeltepe Antik tiyatro alanına doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş boyunca türküler, marşlar söylendi. Alana halk, "Çeteler Halka Hesap Verecek", "Nurtepe Faşizme Mezar Olacak" sloganlarıyla girdi. Alanda ise Grup özgürlük Türküsü halkı türküleriyle coşturdu.

Polisin panzerleriyle birlikte gerçekleştirdiği yoğun kuşatmasına rağmen, binin üzerinde bir kitle eyleme

9 Mart Nurtepe

Okmeydanı

katılımlı. Çeşitli türkülerle coşan halk sloganlar atarak devletten hesap soruyordu. "Çeteler Halka Hesap Verecek", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek" sloganları halkın dilinden düşmüyordu. Devrim şehitleri için yapılan saygı duruşundan sonra devrim andı içildi.

12 Mart Gazi direnişini anmak için Gazi'de yapılacak eyleme çağrıda bulunuldu. Halk Gazi'yle yumruklaşarak "Gazi Faşizme Mezar Olacak" sloganını attı. 16 Mart 1978 İstanbul Üniversitesi Eczacılık Fakültesi'nin önünde yapılan katliamı protesto etmek için 16 Mart'ta yapılacak olan basın açıklaması halka duyuruldu ve destek istendi. "Çeteler Mecliste, Devrimciler Hapiste" sloganıyla öğrencilerin yanında olduğunu gösteren Nurtepe ve Güzeltepe halkı kortej halinde alandan ayrıldı.

Nurtepe ve Güzeltepe halkı, kortej halinde alkışlarla, "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganlarıyla birbirini uğurladı. Nurtepe halkı yürüyüşe başladığı Sokullu Caddesi'ne gelerek eylemi bitirdi.

OKMEYDANI

Gün gün daha fazla insanın adalet özlemlerini dile getirmek için çıktığı Okmeydanı sokakları Sürekli Aydınlık İçin Bir Dakika Karanlık eylemleri boyunca Türkiye'nin kalbinin attığı yerdı. Okmeydanı 9 Mart'ta "Bağımsız Demokratik Anayasa" talebiyle sarsıldı.

6 Mart Perşembe: Saat 21.00'de bir araya gelen kitle, Okmeydanı Halk Meclisi Girişimi pankartını açarak yürüyüşe geçti.

Yaklaşık bir saat boyunca yürüyen halk, "Gazi'nin Katili Susurluk'taki Devlettir", "Halkımız Saflara Hesap Sormaya", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Halkız, Haklıyız Kazanacağız", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek" sloganlarını haykırarak tekrar Anadolu Kahvesi önüne geldi. Türkülerle, halaylar çekerek, halk tarafından yoğun ilgi gören eylem burada noktalandı.

8 Mart Cumartesi: Her zamanki toplanma yeri olan Şark Kahvehanesi'nin önünde toplanan ikiyüz kişi önde "Okmeydanı Halk Meclisi Girişimi" pankartla yürümeye başladılar. "Çeteler Mecliste Devrimciler Hapiste", "Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük" sloganlarıyla sokak aralarından yürüyüşe geçtiler. Bir saatlik yürüyüş sırasında eylemin son günü olan 9 Mart için yapılacak plan şenliğe çağrılar yapıldı. Önde bir ana, kapı kapı gezerek 12 Mart

Gazi katliamının yıldönümü olması dolayısıyla Gazi halkıyla dayanışmak için çağrı yaptı.

Yürüyerek başlangıç yeri olan Şark Kahvehanesinin önüne gelen halk sloganlarla, halaylarla, türkülerle, coşkuyla eylemi bitirdiler.

9 Mart Pazar: Otuz yedi gün süren Sürekli Aydınlık İçin Bir Dakika Karanlık eylemi Okmeydanı'nda binlerin katıldığı bir şenlikle noktalandı. Yılların birikmiş öfkesini üzerinde taşıyan emekçi halk kin ve öfkeyle dolu sloganlarını haykırarak inletti sokakları. Haklar ve özgürlükler Platformu öncülüğünde yapılan 38 günlük eylemde ilk önce on kişi çıktı sokaklara, sonra yüz oldu, gün gün hesap soran emekçi halk binlerle hesap sordu çetelerden. Mahalle mahalle, semt semt, şehir şehir, yayıldı adalet istemleri.

Öfkeyle, kinle dolmuş halk. Okmeydanı'nda olduğu gibi hesap sormaya devam etti. Halkın hesap sorma bilincinin açığa çıktığı ve on binlerde ifadesini bulan Sürekli Aydınlık İçin Bir Dakika Karanlık eylemi 9 Mart günü Okmeydanı'nda Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun düzenlediği şenlikle bitirildi. Saatlerin 20:30 olmasıyla Anadolu Kahvesi'nin önünde toplanmaya başlayan insanlar 21:00'de "Okmeydanı Halkı", "Okmeydanı Halk Meclisi Girişimi" pankartlarını açarak başladılar eyleme. "Ne MGK'Ne Meclis, Ne Seçim; Demokratik Bir Anayasa İçin Mücadele Edelim", "Yaşasın Halkın Adaleti", "Genel Greve Gidelim Hesap Soralım", "Hayatı Durduralım Hesap Soralım" gibi dövizlerin bulunduğu kitle şenliğin olduğu yere doğru yürüyüşe geçti. Haklar ve özgürlükler Platformu'nun öncülüğüyle örgütlenen şenliğe çeşitli sanatçıların türkülerıyla başlanırken kitle de gittikçe kalabalıklaşıyordu. 3000 kişiye yakın insanın katıldığı şenlik de coşkulu halaylar eşliğinde sık sık "Bağımsız Demokratik Anayasa", "Yaşasın Halkın Adaleti", "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "Türkeşin İtleri Yıldırılmaz Bizleri", "Kahrolsun MİT, CIA-Kontrgerilla", "Türküler Susmaz Halaylar Sürer", "Anaların öfkesi Katilleri Boğacak", "Gazi'nin Hesabını Soracağız" sloganları atılıyordu. Bin operasyondan biri olan 12 Mart Gazi Katliamı üzerine konuşmaların yapıldığı şenlikte, tüm insanlar hep bir ağızdan "Hep birlikte Gazi'de olacak mıyız?" sorusuna "Olacağız" cevabını verdi. Tutsak yakını olan Yayla Ana da söz alarak "Evladlarım, kolay mı bizimle uğraşmak? Bizim yumruklarımız onları yıkacak.

Hepimiz birlik olursak bizi kimse yenemez" diyerek tüm emekçilere 12 Mart'ta Gazi'de olma çağrısı yaptı. Şair Ali Rıza Yordan da şiirleriyle katıldı şenliğe. Halkın sanatçıları Grup Yorum'un da bulunduğu şenlikte analar semah dönmeye başladılar. Her kültürden her mezhepten insanların bulunduğu şenlikte insanlar omuz omuza halaylar çektiler. Gençler ise Grup Yorum'un "Gazi Marşı" ile birlikte sol yumrukları havada, ayaklarını yere vurarak yürüdüler. Sürekli Aydınlık İçin Bir Dakika Karanlık eylemleri "boyunca Türkiye'nin kalbinin attığı yerdı Okmeydanı. Şenlikte yapılan konuşmalarda daha büyük eylemlerle, kontrgerilla devletinden hesap sorulacağı vurgulandı. Okmeydanı halkı için çetelerden hesap sormanın yalnızca bir yönüydü ışık söndürme eylemi. Saat 21:00'de başlayan şenlik 23:00'e kadar devam etti. Bunun son olmadığını, bitmediğini söyleyen Okmeydanı halkı çarşamba günü Gazi'de "Gazi'nin Hesabını

Kazanacağız" sloganını yumruğu havada atıyordu.

ÜMRANIYE

4 Mart Salı: Kazım Karabekir mahallesinde, Sürekli Aydınlık İçin Bir Dakika Karanlık eylemi devrim şehitleri için yapılan bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Halk meşalelerle yürüyüşe geçerken, yürüyüş boyunca "Çeteler Mecliste, Devrimciler Hapiste", "Zindanlar Boşalsın Çetelere Yer Kalsın", "Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük" sloganları atıldı. Türküler söyleyerek halaylar çeken halk daha sonra dağıldı.

ESENTEPE

Derince'de 14 Şubat'tan itibaren kesintisiz süren eylemler, çetelere ve Şevket Kazan'ın Bir Dakika Karanlık eylemi için yaptığı "mum söndü" benzetmesine karşı coşku ve öfkeyle düzenleniyor.

Bakırköy

Soracağız" diyorlardı. Saat 23:00'de dağılan insanlar sokaklarda marşlar söyleyerek ayrıldılar.

KOCAMUSTAFAPAŞA

6 Mart Perşembe: Halk yavaş yavaş yine son durakta parkta toplanmaya başladı. Mumlar yakıldı ve saat tam 21.00'de alkışlar mumlar söndürüldü. "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek" diyerek yürümeye başlayan 60 kişilik gruba polis de eşlik etti.

Caddeden geçerken arabaların kornaları sloganlara katılıyordu.

Ellerinde meşaleler ve mumlarla "Yaşasın Halkların Kardeşliği" diyerek yürüyordu Kocamustafapaşalılar. Küçük bir kız çocuğu, "yaşım küçük ama ben de varım" dercesine "Halkız Haklıyız

6 Mart Perşembe: Yaklaşık 500 kişinin katıldığı eylemde sık sık "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "Susurluk'taki Devlettir, Hesap Soralım", "Çeteler Bizi Yönetemez", "Çeteler Mecliste Devrimciler Hapiste", "Çeteler Mezera Halk iktidara" sloganları atıldı. Marşlar söylenip, halaylar çekilerek eylem sona erdi.

BAKIRKÖY (Özgürlük Meydanı)

9 Mart Pazar: Kırka yakın sanatçı, yazar, bilim ve kültür emekçisi, "Ülkemizdeki sömürünün en vahşi öğeleri baskı, işkence, gözetim ve kayıplardır. İşlenen bu cinayetlere ve kontrgerilla devletine karşı şimdi daha fazla mücadele etmek gerekir" diyerek, saat 12:30'da

Avcılar

Bakırköy özgürlük Meydanı'nda toplandılar. Alkışlar ve Grup Yorum'un türkülerine başlayan eyleme katılım sürekli olarak artıyordu. "Çeteler Mecliste Devrimciler Hapiste", "Çeteler Halka Hesap Verecek" sloganları atılırken "Bugün, elektrik düğmelerine, mumlara, meşalelere uzanan ellerin yann şaltere uzanacağını bilincindeyiz. Bu yüzden sokaktayız ve gecekondu, yoksul mahalleliler, işçiler, kadınlar ve gençlik omuz omuza. Bu meydan, bütün meydanlar adının anlamını kazansın diye, şaltere uzanacak elle sanatı ve bilimi buluşturmak istiyoruz" denildi.

"Karanlığa, sömürüye ve zulme karşı ışık ol" diyerek başlayan açıklamada Ayşe Gülen Halk Sahnesi "Başını Değil Kuyruğunu Veren Kertenkele" adlı oyunu sahnelerken oyunu izleyen halk hep bir ağızdan Pablo Neruda'nın "Bir Ceza istiyorum" şiirini tekrarladı. Çeşitli grupların söylediği türküler eşliğinde halaylar çekildi.

AVCILAR

9 Mart Pazar : "Sürekli Aydınlık İçin Bir Dakika Karanlık" eylemi, 9 Mart'a kadar uzatılırken, son gece olması dolayısıyla Bakırköy'den Esenyurt'a kadar olan mahalleler, Avcılar'da birleşip şenlik yaptılar. Saat 20:15'te Avcılar girişinden alkışlarla, sloganlarla, meşalelerle Atatürk Parkı'na doğru yürüyüş başladı.

Parkta toplanan 5 bin insan şenliğin başlamasını sabırsızlıkla bekliyordu. Program Ferhat Tunç'un, Metin Göktepe için yaptığı şarkıyı söylemesiyle başladı. Konuşmacı Orhan Aydın, halkın inisiyatifinde gelişen eylemlilik sürecini ve eylemlerin çeteler yargılanıncaya kadar değişik biçimlerde süreceğini belirtip, İbrahim Kaypaklılara, Deniz Gezmiş'lere, Mahir Çayan'lara, Ulaş Bardakçılara ve nicelerine selam olsun derken, 7'den 70'e herkes "Devrim Şehitleri ölümsüzdür" diye haykırıyordu. Meşaleler halkın etrafında yerlerini aldılar. "Halkız Haklıyız Kazanacağız" sloganları atılıyordu ve çevre evlerdeki pencerelerden, balkonlardan katılıyordu eyleme.

Mazlum Çimen, Yasemin, Yavuz Bingöl sırayla sahneye çıktılar. Halka park dar gelmeye başlamıştı ve birçok insan parkın dışından programı izliyordu. 5 bini aşkın insan sol yumruklarını havaya kaldırarak "Çav Bella"yı söylemeye başladılar. Daha sonra Ferhat Tunç; "devrimci tutsaklar yalnız olmadıklarını bilsinler" diyerek türkülerini söylemeye başladı.

Saatler 22:00'ye gelirken Orhan Aydın, çetelere ve düzene karşı yapılan eylemlerin, değişik biçimlerde süreceğini belirterek şenliğin sona erdiğini bildirdi. Ancak insanlar dağılırken bir süre daha sloganlarla yürümeye devam ettiler.

KADIKÖY

"Temiz Bir Türkiye İçin
Hep Birlikte Mücadele
Edelim"

9 Mart Pazar: "Sürekli Aydınlık İçin Bir Dakika Karanlık" eylemi 38. gününde bitirilirken Kadıköy'ün çeşitli yerlerinde yapılan eylemlerden biri de 9 Mart günü Göztepe Parkı'nda toplanan yaklaşık 250 kişinin toplanmasıyla başladı. Kalabalık kitle parktan ellerinde mumlarla Bağdat

caddesi üzerinden Kadıköy iskele Meydanı'na kadar yürüdüler ve Kadıköy İskele Meydanı'nda eylem bitirildi.

BAĞCILAR

6 Mart Perşembe: Bağcılar halkı yine evlatlarının katillerinden hesap sormak için sokaktaydı. Saatlerin 20:45 olmasıyla ara sokaklarda toplanan insanlar Fırın Durağı'na doğru sloganlarla yürüyüşe geçtiler. Saatin 21:00 olmasına 10 saniye varken geriye doğru sayan yaklaşık 250 kişi "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek" sloganlarını atalar.

Fırın Durağı'nın ardından postaneye kadar "Kahrolsun MİT, CIA Kontrgerilla" sloganlarını atan kitle tekrar Fırın Durağı'na gelerek, devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşunda bulunduktan sonra, eylem sona erdi.

İKİTELLİ

8 Mart Cumartesi: Saat 21:00'de toplanmaya başlandı. Kitlenin bir bölümü halaylar çekmeye türküler söylemeye başlarken bir bölümü de Vakfın önünden marşlar söyleyerek geldi. Yaklaşık 150 kişinin bulunduğu eylemde Alinteri okurları ve Haklar ve özgürlükler Platformu, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günü ile ilgili bir metin okudular. "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "Yaşasın Halkın Adaleti", "Kahrolsun MİT, CIA, Kontrgerilla" sloganlarının atıldığı eylemde Grup Rüzgarla Gelen tarafından bir dinleti verildi.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü ile ilgili şiirlerin okunduğu eylem marşlar söylenerek sona erdi.

ALİBEYKÖY

9 Mart Pazar: Saya Yokuşu'nda bini aşkın insan toplandı. Davul eşliğinde türküler söylenerek bir yandan da halaylar çekildi. Bu arada insanlar slogan ve meşalelerle "Susurluk'taki Devlettir Hesap Soralım", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Çeteler Mecliste Devrimciler Hapiste", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Halkız Haklıyız Kazanacağız" sloganları atılarak yürüyüşe geçildi. Yürüyüşte Alibeyköy Halkı imzalı "Mafya, Çete, Aşiret Halka Hesap Verecek" yazılı bir de pankart açıldı. Halk 12 Mart'ta Gazi'de buluşmak üzere dağıldı.

ANADOLU...

ANTAKYA

Harbiye beldesinde Haklar ve özgürlükler Platformu'nun düzenlediği "Sürekli Aydınlık İçin Bir Dakika Karanlık"

eylemi mart ayında da devam ediyor.

5 Mart Çarşamba: Belediye Caddesi'nde saat 20:30'da başlayan eylem konuşmalarla ve şiirlerle devam etti. Eylemde "Kazan ıstıfa", "Çeteler Mecliste Devrimciler Hapiste", "Halkız Haklıyız Kazanacağız" yazılı dövizler açıldı. "Çeteler Halka Hesap Verecek", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek" sloganları sık sık atılırken, eylem sonunda jandarma 3 kişiyi gözaltına almak istedi. Halkın "Bu eylemi biz yapıyoruz, halk yapıyor" diyerek direnmesi üzerine gözaltılar engellendi.

6 Mart Perşembe: Belediye Caddesi'nde toplanan Harbiye halkı konuşmalarla ve şiirlerle eyleme başladı. Dövizler açılarak, "Çeteler Halka Hesap Verecek", "Devrimciler Değil Çeteler Yargılansın", "Kazan ıstıfa" sloganları atıldı. Eylem bitimde jandarma geldi.

8 Mart Cumartesi: "Sürekli Aydınlık İçin 1 Dakika Karanlık" eylemi 20:30'da başladı. Dünya Emekçi Kadınlar Günü'yle ilgili konuşmalar yapıldı. Birçok döviz açılırken "Katiller Halka Hesap Verecek", "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "Susurluk Devlettir Hesap Soralım" sloganları atıldı. Grup Yorum'dan marşlar söylendi ve halaylar çekilerek eylem bitirildi.

9 Mart Pazar: Saat 20:30'da Belediye Caddesi'nde toplanan insanlar, eyleme ellerindeki mumları söndürerek başladı. Halfan hesap sorma isteğini yansıtan dövizler açılırken "Çeteler Mecliste Devrimciler Hapiste", "Katillerden Hesap Soracağız", "Mahir, Hüseyin, Ulaş Kurtuluşa Kadar Savaş" vb. sloganlar atıldı.

Halfan coşkusu çekilen halaylarla artarken, şiirlerle eylem devam etti. Ayrıca Gazi katliamıyla ilgili konuşmalar yapıldı. "Gazinin Hesabı Sorulacak", "Gazi Şehitleri Ölümsüzdür" sloganlarının atılmasının ardından, devrim şehitleri için yapılan bir dakikalık saygı duruşuyla eylem sona erdi.

GAZİANTEP

7 Mart Cuma: Antep'in emekçi semtlerinden Düztepe Mahallesi'nde eylem 20.40'da başladı. Sloganlarla ve halaylarla eylem devam ederken, sivil polisler dalga geçmeye başladı. "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek" sloganıyla halk cevap verince polis kitleye saldırdı. Adlarını öğrenemediğimiz 6 kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar Düztepe Karakolu'na götürüldü. Soyadını öğrenemediğimiz Vedat isimli birini evine giderken polis gözaltına almak istedi, ancak karşılaştığı direniş sonucu gözaltına

almaktan vazgeçtiler.

9 Mart Pazar: Kırkayak Parkı'nda 20.45'te halk toplanmaya başladı. "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Çeteler Mecliste Devrimciler Hapiste" sloganları atıldı. Polisin halka savurduğu tehditler sonuç vermedi. Türkülerle, halaylarla eylem sona erdi.

ANKARA

Güven Park'ta Karardıklar
Mumlarla Aydınlatıldı

9 Mart Pazar. Güven Park'ta toplanan 800 kişi, alkışlarla, düdükle "Çeteler Halka Hesap Verecek", "Zindanlar Boşalsın Çetelere Yer Kalasın", "Anaların öfkesi Katilleri Boğacak", "Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük", "Faşizme Karşı Omuz Omuza" sloganlarıyla karardığı protesto ettiler. Halk, türküler söyleyip halaylar çekerek coşkusu gösterirken mumlar yakıldı.

Sloganlar atıldı ve eyleme katılanlar kontrgerilla devletini, mumları söndürerek karardığa gömdü. Halk düdükle, tencere-tavalan birbirlerine vurarak hesap soruyordu. Sloganlarla eylem bitirildi.

BANDIRMA

8 Mart Cumartesi: Halkımız Susurluk'ta gözler önüne serilen devletin gerçek yüzünden hesap sormak için ÖDP önünde toplanmaya başladı. "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Çeteler Halka Hesap Verecek" sloganlarıyla halk devletten hesap soruyordu.

10 Mart Pazartesi: Bandırma Pir Sultan Abdal Canlar Derneği önünde toplanan halk "Yaşasın Halkın Adaleti", "Halkız Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla devletten hesap sordu. Eylem coşkuyla sona erdi.

11 Mart Salı: Bandırma Pir Sultan Abdal Canlar Derneği önünde Haklar ve özgürlükler Platformu ile Atılım okurlarının çağrısı üzerine toplanan halk, Cumartesi Pazarı'na doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş sırasında "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Halkız Haklıyız Kazanacağız" sloganları atıldı. Halk caddede toplanan HADEP'lilerle birleşerek Çınarlı Mahallesi'ne kadar yürüdü ve sloganlarla eylem bitirildi.

MERSİN(MUT)

9 Mart Pazar: Milyonlarca ateş böceği bir ay boyunca yandı söndü. Ve sonunda ışık göründü.

Mersin'in Mut ilçesinde yaklaşık üçyüz elli kişinin katılımıyla, gerçekleştirilen "Sürekli Aydınlık İçin Bir Dakika Karanlık" eyleminde, halk "Biz varız, bizler mafyacı çeteler tarafından yönetilmek istemiyoruz" dedi.

Atatürk Anıtı önünde toplanan insanlar saat 21.00'i gösterirken ışıklar söndüğünde daha da güçlü bir şekilde "Halkız Haklıyız Kazanacağız" sloganı atıldı. Eylem boyunca "Halkın Öfkesi Katilleri Boğacak", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Ankara, Ankara Çeteleri Saklama" sloganlarıyla halk coşkusu gösterdi. *

HALK SINIFI**DERS:19**

Konu :
Demokratik
Mücadele'de
Kurumlar

"Kitlelerin gözünde demokratik faaliyet ve bu faaliyet içinde bulunan kadrolarımız, insanlarımız kitleler açısından, devrimci hareketimizi değerlendirmede en önemli ip uçları olabilmektedir. Yani halkımız, insanlarımızı izlemekte, gözlemekte, incelemekte ve 'notunu' vermektedir... Bazen çok basit ama düzen ilişkilerinden, yaşam tarzından, düzen insanlarının üslubundan vb... farklı yanımız kitlelerin 'bizden' olmasında, taraftarımız olmasında önemli bir etken olabilmektedir. Bu noktada, hem dost hem de düşman gözünde değerlendirmede olduğumuz unutulmamalıdır.

Geçen haftaki eğitim çalışmamızdan sonra mahalledeki çalışmamızı daha programlı, daha disiplinli yürütmeye başladık. İşten geldikten sonra artık hemen hiç boş vaktimiz kalmıyor. Yürüyüşten sonra mutlaka gruplar halinde ayrı ayrı en az bir aileyi ziyarete gidiyoruz. Hergün birden fazla aileyi ziyaret etmeyi de düşünmüştük ama bu pek mümkün olmuyor. Umduğumuzdan fazla ilgi görüyoruz. Bir aileye gidip sohbet başladığında saatlerce sürüyor. Ne onlar ne de biz sohbeti yarım bırakmak istemiyoruz. Söz Susurluktan açıldı mı arkası gelmek bilmiyor. Sohbet gece yarısına kadar sürüyor. Düzenin pisliklerinden, burjuva partilerinin sahtekarlığından, kayıplara, infazlara, devrimcilerin neyin mücadelesini verdiklerinden halk meclislerine, bağımsız ve demokratik bir ülke ve anayasa mücadelesine kadar birçok şeyi tartışıyoruz. Bazılarının hala düzenden, düzen partilerinden zayıf da olsa beklentileri olmasına rağmen, büyük çoğunluğunun beklentilerinin, özlemlerinin, umutlarının bizden çok da farklı olmadığını görüyoruz. Beklentilerin, umutların sonunda hep sömürüşüz, haksızlığın, adaletsizliğin olmadığı, kardeşçe, barış içinde yaşanan bir dünya özlemi var. Ama böyle bir dünya nasıl yaratılacak işte sorun orada. Bunun yolunu yöntemim göstermek de bizim

görevimiz. Daha fazla aileyle, insanlarla tartışma ortamını nasıl yaratırız diye konuşurken Selim Abi yine bir yol gösterdi.

-Bir yerine birkaç aile ile birden de görüşebiliriz. Eğer tanıdığımız bir aile ise önceden söyleriz, o da komşularından, tanıdıklarından birkaç aileyi toplar veya böyle bir şeyi yapabildiğimiz ölçüde kendimiz birkaç aileyle konuşarak organize edebiliriz. Hem biz vakitten kazanmış, bir kerede çok daha fazla insanla görüşmüş, sohbet etmiş oluruz hem de zaten eylem içinde artan dostluk, dayanışma havasını, bilincini güçlendirmiş oluruz. Hatta her akşam her sokakta çok daha fazla sayıda insanla geniş toplantıları da hedeflemeliyiz. Bu aynı zamanda bir sonraki eylemi daha iyi organize etmemize, katılımı artırmamıza da yardımcı olur. Ama her şeyden önce şunu aklımızdan çıkarmamalıyız. Böyle bir süreçten halkı örgütleyerek çıkmalıyız. Eğer halkı örgütlü hale dönüştürecek kurumlaşmayı yaralamazsak biraz boşa kürek sallamış oluruz. Bu nedenle halk meclislerini de hep gündemde tutmalı, tartışmalı, tartıştırmalıyız. Kaç derstir demokratik mücadele, bunun önemi üzerine tartışıyoruz, ama burada tartıştığımız teoriyi veya daha doğrusu verdiğimiz demokratik mücadeleyi halkın örgütlü gücüne dönüştüremiyorsak, cepheyi büyütemiyorsak enerjimizin çoğunu boşa harcamışız demektir. Şimdi artık dersimize geçelim. Evet, demokratik kurumlarda nasıl çalışmamız gerekiyor, iç işleyiş, çalışma tarzımız nasıl olmalı? Demokratik kurumlar deyince sadece yasal olarak kurulan DKÖ'leri düşünmüyoruz elbette. Mesela bizim burada yürüttüğümüz faaliyet de bir kurumlaşmadır. Bir Halk Sınıfı olarak, burada sadece teorik eğitim çalışması yapmıyoruz.

Demokratik mücadele içinde yer alıyoruz, bu mücadele içinde halkı örgütlemeye uğraşıyoruz. Demokratik bir kurum gibi çalışıyoruz. Yasal bir konumumuz yok, ama öte yandan öyle "gizli", "yasadışı" da değiliz. Bazen çalışma yürüttüğümüz, örgütlemeye çalıştığımız kimi kesimler bugün için böyle bir yapılanmanın olduğunu bilmiyor. Ama bazen de en başta bunu anlatıyoruz. Anlatmak istediğim şu: İsteryasal olarak kurulmuş DKÖ'lerde olsun, isteryasal olmayan halkın meşru, açık örgütlenmelerinde, kurumlarında çalışıyor olalım, devrimciler çalışmalarından verimli bir sonuç almak istiyorlarsa bu kurumların hepsinde devrimci bir çalışma tarzım, devrimci bir yaşam biçimini, örgütsel işleyişi oturtmak zorundadırlar. Konuyu bu açıdan da ele almaya çalışalım.

-Bu konuda ben birkaç başlık çıkardım Selim Abi, dedi Sinan. İsterseniz ben anlatayım. Selim Abi'nin dikkat çektiği noktaların birkaç açıdan önemi büyük. Mesela birinden başlayalım. Demokratik mücadele, dolayısıyla da bu alanda devrimcilerin oluşturduğu veya içinde çalışma yürüttükleri kurumlar kitlelerin, halkın devrimcilerle doğrudan ilişkiye girdikleri, devrimcileri, Devrimci Hareketi yakından gördükleri, tanıdıkları yerlerdir. Özetle şöyle diyebiliriz:

Kurumlanın Devrimci Hareketin Aynasıdır.

Demokratik mücadele içinde ya biz kurumlar vasıtasıyla halka gider onlarla yüzyüze geliriz veya bir vesile ile onlar bu kurumlara ulaşırlar. Ama sonuçta halkın geniş kesimleri bizi bu kurumlar aracılığıyla yürüttüğümüz faaliyet içinde tanır. Tabii tanır derken, esas olarak tanıdıkları da bir yerde Devrimci Hareket'in kendisidir.

Elmas Yalçın gerek çalıştığı demokratik kurumlarda, gerekse tüm devrimci yaşamı boyunca dürüstlüğü ve çalışkanlığıyla örnek bir insandı.

Parti'dir, Cephe'dir. İşte bu nedenle her kurum ister yasal olarak kurulmuş olsun, ister yasal olmayan meşru kurumlar olsun kendisini bu ciddiyetle ele almak durumundadır. Çünkü o, sıradan bir kurum, dernek, sendika ya da komite değildir. Aynı zamanda Devrimci Hareketi temsil etmektedir. Nasıl ki halk devrimcilerle karşılaştığı onları sadece söyledikleri sözlerle, yaptıkları ajitasyon ve propaganda ile değerlendirmezse, kurumlara bakış açısı da farklı değildir. Kurumlar da bir yanıyla içinde çalışan insanlarla temsil edildiğine göre buralarda çalışan devrimciler de elbetteki belli niteliklere sahip olmalıdırlar. Özellikle bu noktaya ilişkin Kurtuluş Gazetesi'nin çıkarmış olduğu "Demokratik Mücadele Nedir?" Broşürü'nden aldığım bazı bölümleri okuyorum:

"Kitlelerin gözünde demokratik faaliyet ve bu faaliyet içinde bulunan kadrolarımız, insanlarımız kitleler açısından, devrimci hareketimizi değerlendirmede en önemli ip uçları olabilmektedir. Yani halicimiz, insanlarımızı izlemekte, gözlemekte, incelemekte ve 'notunu' vermektedir... Bazen çok basit ama düzen ilişkilerinden, yaşam tarzından, düzen insanlarının üslubundan vb... farklı yanımız kitlelerin 'bizden' olmasında, taraftarımız olmasında önemli bir etken olabilmektedir. Bu noktada, hem dost hem de düşman gözünde değerlendirmede olduğumuz unutulmamalıdır.

Üslup, giyim kuşam, paylaşım, kolektif üretim, özü sözü bir olmak, adaletli olmak, mütevazılık, önce yapmak sonra konuşmak, halka saygı ve sevgi göstermek, cesur, atak, önder ve örnek olmak, küçümsememek, söylenen söze değer vermek, öğreten ve öğrenen olmak, inançlı olmak ve inanç taşımak... vb. özellikleri bu

açıdan örnek verebiliriz. Kuşkusuz bu liste çoğaltılabilir. Ama anlatmak istediğimiz oturuş, kalkış, üslup, yaklaşım tarzı vb. ile demokratik mücadelede bir kültür oluşturmak zorunda olduğumuzdur... Kitleler çoğu zaman bizim sosyalizm anlayışımıza, devrim yolunu nasıl çizdiğimiz bakarak değil, asıl olarak düzende arayıp bulamadıkları hemen her türlü şeyi, birini, birkaçını ya da hepsini bizde buldukları için saflarımıza gelirler. Onlar için soyut laflar, gevezelikler fazla anlamlı değildir. Kitleler soyut sosyalizm edebiyatıyla değil, savunduğumuz anlayışın somutunu bugün ne kadar yaşadığımızla, ne kadarını yapabildiğimizle hareket eder, güven duyar ve nihayet saftutar."

-Kurumlar açısından bunlara şunları da ekleyebiliriz, diyerek devam etti Selim Abi. Örneğin, kendinizi halktan bir insanın yerine koyun, herhangi bir demokratik kuruma gittiğinizde -bu gazete, dergi bürosu da olabilir, kültür merkezi, dernek ya da bir sendika da olabilir- nelere dikkat edersiniz veya o kurumun sizin üzerinizde olumlu ya da olumsuz iz bırakan yanları neler olur? Mesela ben kendimi halktan biri yerine koyup düşünüyorum. Diyelim ki, herhangi bir nedenle bu kurumlardan birine gidiyorum veya telefonla arıyorum ama cevap veren yok, kapalı. İşçisi, memuru iş başı yapmış, öğrenciler okuluna gitmiş ama bu kurum hala kapalı... Veya diyelim birilerini buldun, bu sefer derdini anlatacak, muhatap olacak kimseyi bulamıyorsun. Bunlar bir kere baştan halkın gözünde **"kırık not"** almak demektir. Sonra gittiğinde orada Çalışanların beni nasıl karşıladığına bakarım, ilgi, güler yüz görmek isterim. Oradakilerin yaşam biçimi, çalışmalarındaki ciddiyet, disiplin

dikkatimi çeker. Örneğin, çay kahve ikram eden, yemek yerken buyur eden yoksa sen istediğin kadar, sosyalizmden, dostluktan, dayanışmadan, kolektiflikten dem vur, o zaman ben de en azından içimden bana hikaye anlatma derim. Ortalık dağınık, etraf yeterince temiz, tertipli değilse, disiplinli çalışma üzerine anlatılanlar beni ne kadar etkiler? Veya örneğin, yine demin Sinan'ın okuduğu alıntıda olduğu gibi oturup, kalkmada, giyim kuşam tarzında, konuşmada, üslupta halkın gelenek ve göreneklerine ters düşen bir şekilleniş varsa veya tümüyle olmasa bile o kurumda çalışanların bazılarında bu tür eğilimler göze çarpıyorsa burjuva kültürü üzerine, çarpık, yoz kültürünün halkı nasıl etkilediği, ilişkileri nasıl dejenere ettiği üzerine çekilecek bir söylev karşısında önce siz kendinize bir bakın diye düşünmez miyim? Veya kimin ne iş yaptığı belli değilse, herkes birbirine birşeyler buyuruyorsa, ortalıkta boşu boşuna bir karmaşa, curcuna yaşıyorsa ya da tersine herkes bir köşeye, odaya çekilmiş ne gelip gidenle, ne de birbirleriyle ilgilenmiyorlarsa bu adamlar burada ne iş yapıyorlar, burada bulunmalarının amacı ne acaba diye düşünürüm. İşte tüm bu ayrıntı gibi gözükün konular üzerinde de ciddi olarak durmak gerekiyor.

Yani devrimcilerin çalıştığı bir kuruma ilk defa gelen bir insan dahi, oranın dış görünüşünden, biçiminden, tertip ve düzeninden insan ilişkilerine, gösterilen ilgi, tavır ve davranışlardan, çalışma ciddiyetine kadar gördükleriyle, canlılık ve sıcaklığıyla sıradan bir kurumdan farklı olduğunu hissedebilmelidir. Eğer böyle değilse, yukarıda verdiğim örnekler veya bu örneklerden bazdan o kurumda yaşıyorsa, orada disiplinli,

programlı bir çalışmanın yürütülmediğini anlamak için uzun süre gözlemlemek de gerekmez. Yani kısacası şudur ki;

Programlı, Disiplinli Bir Çalışma Yürütmeliyiz

Bir kere şunu biliyoruz. Devrimciler demokratik alanda da çalışsalar, yeraltında, farklı illegal alanlarda da çalışsalar hepsinde aslolan devrimci bir işleyişi ve devrimci bir yaşamı hakim kılmaktır.

öte yandan kurumlaşma demek, eğer bu yasal bir kurumsa yönetim için gerekli insanları bulup, yasal işlemleri yerine getirerek, bir yer bulup kapısına tabela asmak demek değildir. Kurumlaşma çalışma yapılan alanda ne yapıp yapılmayacağını bilmek, sorunlara, alana vakıf olmak, sürekli bir faaliyeti yürütebilmek, bu faaliyeti yürütmek için o alanın ihtiyaçlarına göre kurum içinde de gerekli örgütlenmeleri sağlamak, örneğin, çok sayıda komiteler, komisyonlar vb. kurmak, bunlara işlerlik kazandırmak demektir. Kurumu yöneticileriyle, üyeleriyle belli sorumlulukları paylaşan, aktif, canlı bir organizmaya dönüştürebilmektir. Yani kolektif bir çalışma tarzını hayata geçirmek, gerekli görev bölüşümlerini yapmak ve bu görevlerin yerine getirilmesini sağlamak gerekir. Her görev, yüklenilen her sorumluluk ciddiyetle ele alınmalı, bir zorunluluk, işi yapınca sona ermiş bir ödev gibi değil, yürütülen faaliyeti bütünleyen bir parça olarak görülmeli, yaratıcılık katılarak zenginleştirilmeli, geliştirilmelidir.

Önümüzde faaliyetimizi yönlendirecek olan günlük, haftalık, aylık hatta yıllık programlarımız, hedeflerimiz olmalıdır. Günü birlik çalışmayla, günlük gelişmelere göre faaliyetleri biçimlendirerek verimli,

sonuç alıcı bir faaliyet yürütemeyiz. Bu durumda mücadeleyi yönlendiren, gelişmelere müdahale eden değil, gelişmelerin, olayların peşinden sürüklenen bir duruma düşeriz. Bu duruma düşmek istemiyorsak, kimin ne iş yapacağım, hangi görevleri üstleneceğini, gelişmelere nasıl müdahale edeceğimizi, örgütlenmede, mücadelede, eylemlerimizde hangi araç ve yöntemleri kullanacağımızı önceden tesbit etmemiz, programlamamız gerekir. Yoksa karanlıkta el yordamıyla ilerlemeye çalışmış oluruz.

Elbette tek başına program çıkarmak, hatta bunu gününe saatine kadar detaylandırmak kağıt üzerinde kaldıktan sonra bir anlam ifade etmez. Çıkardığımız programın hayata geçmesi için ısrarlı, sabırlı ve disiplinli bir çalışmayı da örgütlemek zorundayız. Bu noktada çalışmada disiplinli davranmak ön şarttır. Üstlenilen görevler zamanında, öngörüldüğü biçimde yerine getiriliyor mu, takip edilmek, denetlenmek, aksayan yanlar varsa zamanında müdahale edilip düzeltilmek durumundadır. O konuda da yöneticiler eğitici, öğretici, yol gösterici olmalılar.

Her zaman çıkardığımız program istediğimiz biçimde hayata geçemeyebilir. Bu yanıyla da idealize etmememiz gerekir. Önümüze farklı sorunlar çıkabilir, ani gelişmeler olabilir. O noktada yapacağımız iş programı iptal etmek değil, öncelikli olarak yapacaklarımızı belirlemek olmalıdır. Yani birkaç işi hatta çok daha fazlasını bir arada yapabilme, örgütleyebilme becerisini de gösterebilmeliyiz, örneğin, bir yandan bir kampanya hazırlığı yaparken bir yandan kurumun günlük işleyişi, işleri yürümeli, diğer yandan belki bir imza toplama faaliyetini, eğitim çalışmalarını, değişik toplantıları, belki bir basın açıklamasını veya gösteriyi aynı günler içinde örgütleyebilmeliyiz. Ama bunları aynı anda birden yapabilmek de elbetteki öncesinden programlı, disiplinli, kolektif bir çalışmayı hayata geçirebilmemize bağlıdır.

Peki demokratik kurumlarımızın işlevlerini yerine getirebilmeleri için bunlar yeterli mi?

Sorunun cevabı böyle bir çalışmanın zaten içinde olan Ömer'den geldi.

Yürüttüğümüz Faaliyetle, Pratikte de

Halkın Güvenini Kazanmalıyız

-Kurumlarımızı yürüttükleri demokratik faaliyetleriyle, pratikleriyle, demokrasi mücadelesi içinde aldıkları yer ile, demokratik alandaki mücadelenin devrimci mücadeleye hizmet etmesi gerektiği, kitleleri örgütlemesi, cepheyi örgütlemesi ve yaygınlaştırması gerektiği perspektifini unutmadan halkın güvenini kazanabilmelidirler. Yani gazete, dergi mi çıkarıyoruz, en iyisini biz yapmalıyız. Biçimiyle, içeriğiyle, yazısı, yorumuyla,

sürekliliği, dağıtımıyla amacımız hep daha iyisini yapabilmek, daha geniş kesimlere götürebilmek olmalıdır. Sizin sıradan gördüğünüz insanlar bile neleri eleştirebiliyorlar, bir görseniz. Kültür-sanat faaliyeti mi yürütüyoruz yine öyle. En iyisini, en güzelini yaratmak, halka ulaştırmak, halkı da bu faaliyet içine katmak için uğraşmalıyız. Sendikada mı çalışıyoruz. Sınıfsendikacılığı perspektifiyle en iyi sendikacılığı biz yapmalıyız. Dernek ve diğer demokratik kurumlardaki faaliyetlerimiz de öyle. Hem demokratik kurumların kuruluş amacı doğrultusundaki faaliyetleriyle, hem de bu kurumların genel demokrasi mücadelesi içinde yer aldığı faaliyetlerle en iyi örnekleri biz yaratmalıyız. Farklılığımızı ortaya koyabilmeliyiz ki bu örgütlenmeleri halk için bir çekim merkezi haline getirebilelim. Halkın güvenini ve ilgisini kazanabilelim.

örneğin, ülkemizde hemen hergün düşmanın değişik biçimlerde halka saldırısı yaşıyor. Zam, zulüm, işkence halkın günlük yaşamının bir parçası haline getirildi. Düşman işçilere, memurlara, öğrencilere, tutsaklara, devrimci-demokratlara, yurtseverlere saldırıyor. Hak gaspları, infazlar, kayıplar, katliamlar oluyor. Bunlardan hangisi gerçekleşirse **gerçekleşimin**, kurumlar bunlara gecikmeden tavır alabilecek refleksi gösterebilmeliler. Bunlara sessiz kalma, tepki göstermeme, kanıksama demokratik bir kurumun niteliği ile bağdaşmadığı gibi halkın gözünde bir saygınlığı, güvenilirliği ve ciddiyeti de olmaz... Bırakın devrimciliği, bu demokratlar için bile bir yükümlülüktür.

Oysa bakıyoruz bazen bir katliam yaşıyor, çoğu kurumdan ses bile çıkmıyor. Gününbirlik mücadele içinde bile atlanmayacak olan en azından bir basın açıklaması yapmak bile akıllarına gelmiyor. Veya bir yerde işçilere saldırı oluyor ama bakıyorsun diğer kurumlar bir yana, işçi sendikalarından bile bir tepki yok. Odalarından dışarı çıkmak zahmetini gösteremiyorlar. Veya bir toplantı oluyor devrimci-demokrat nitelikli olduğunu söyleyen bir sürü kurum katılıyor. Toplantı sonunda altında bir sürü imzayla bir eyleme çağrı yapıyor. Sonra bir bakıyorsun çağrıyı yapan kurumların çoğu temsilci düzeyinde bile eylem günü ortada yok. Şimdi böyle kurumlara kim güvenir, kim peşinden gelir?

Veya bakıyoruz, bir olay olmuş güçlü bir protesto, tepki göstermek gerekiyor, ancak ortaya çıka, çıka biz de bir şey yaptık türünden basın açıklamalarından başka bir şey çıkmıyor. O da hani şöyle büyük bir kitleyle gösteri biçimine dönüştürülerek yapılsa neyse. Kimisi yazılı olarak basına fakslamakla yetiniyor.

Sorun aslında düşmanı kınama, teşhir etme olayı olarak da ele alınamaz. Demokratik mücadelede esas amaç, düşmanın saldırılarının önünü kesecek, halkın demokrasi

mücadelesinde yeni mevziler elde etmesini sağlayacak, kalıcı sonuçlar yaratacak bir mücadele hattını örgütleyebilmektir, örneğin, tutsak analarının, yakınlarının yıllar süren mücadelesinden sonra meşruluklarını düşmana bile kabul ettirmelerini, yine memur sendikalarının kuruluşunu, bunun için verilen mücadeleleri bu açıdan olumlu örnekler olarak sayabiliriz.

Başka bir örnek, diyelim bir imza kampanyası başlattık, kitleden imza topluyoruz. İmzaları şuralara göndereceğiz diyoruz. Sonra aradan bir müddet geçiyor iş savsaklanmaya başlanıyor sonra da hepten vazgeçilip unutuluyor. Ama imza toplanılan kitleye ne bir açıklama, ne de imzaların sonucunun ne olduğuna ilişkin bir bilgilendirme var. Ama bunun kitlede imza toplayanlara karşı nasıl bir güvensizlik yaratacağı düşünülüyor veya ciddiye alınmıyor. Ondan sonra tabii imza toplamaların da bir anlamı kalmıyor. Çünkü insanlar versem ne olacak vermesem ne olacak diye düşünüyor, bunları da toparlar belki çöpe atarlar diyor.

Devrimcilerin kurumlan, kurumlarında yürüttükleri çalışmalar böyle olamaz, olmamalıdır. Halka, halkın sorunlarına sahip çıktığını göstermeli, düzen kurumlarından farklılığını pratiğiyle de ortaya koymalıdır.

-Bunun için de öncelikle;

Devrimci Çalışma Tarzını, Devrimci Yaşam Biçimini İçselleştirmeliyiz

Diyoruz ki, demokratik mücadelenin özü, kitleleri eğitmek, sistem dışına çıkarmak, örgütlü hale getirmektir; yani başka bir ifadeyle halkı devrimcileştirmektir. Ve yine diyoruz ki, "*devrimci hareketimiz, düzenin sadece siyasal anlamda alternatifidir. Biz aynı zamanda insan ilişkilerimizle, paylaşım tarzımız, kolektifanlayışımızla da düzenin alternatifiyiz. Dolayısıyla, Devrimci Hareketimizin örgütlü, iradi faaliyet sürdürdüğü tüm alan, birim ve bölgelerimizde hücre hücre bu moral değerleri, gelenekleri, ilkeleri, kolektivizmi, paylaşımı vb. yaşatmalı, kitle faaliyetini bu tür alternatiflerimizle donatabilmeliyiz.*"

Peki, bu saydıklarımızı nasıl yapacağız? Bunun yolu öncelikle kendi kurumlarımızda demokratik mücadeleye bakış açımızı, örgütsel işleyişimizi, devrimci yaşam biçimimizi, çalışma tarzımızı bu ilkeler, kurallar çerçevesinde yerli yerine oturtabilmekten geçer.

-Bu hafta da dersimizi burada bitirelim. Haftaya dersimizi bütünüyle pratik uygulamanın hazırlığına ayıralım. Yani mahalle halkıyla yapmayı düşündüğümüz bir gösteriyi veya herhangi bir eylemi nasıl örgütleriz, hangi araçları kullanabiliriz, bize neler lazım olabilir, buna biraz kafa yorup, hazırlık yapın, onun üzerinde dersimizi tartışarak sürdürürüz.*

Devrimci Çalışma

Tarzım,

Devrimci Yaşam Biçimini

İçselleştirmeliyiz

Diyoruz ki, demokratik mücadelenin özü, kitleleri eğitmek, sistem dışına çıkarmak, örgütlü hale getirmektir; yani başka bir ifadeyle halkı

devrimcileştirmektir. Ve

yine diyoruz ki, "devrimci hareketimiz, düzenin

sadece siyasal anlamda alternatifidir. Biz aynı

zamanda insan

ilişkilerimizle, paylaşım

tarzımız, kolektif

anlayışımızla da düzenin

alternatifiyiz. Dolayısıyla,

Devrimci Hareketimizin

örgütlü, iradi faaliyet

sürdürdüğü tüm alan, birim

ve bölgelerimizde hücre

hücre bu moral değerleri,

gelenekleri, ilkeleri,

kolektivizmi, paylaşımı vb.

yaşatmalı, kitle faaliyetini

bu tür alternatiflerimizle

donatabilmeliyiz."

Peki, bu saydıklarımızı

nasıl yapacağız? Bunun yolu

öncelikle kendi

kurumlarımızda demokratik

mücadeleye bakış açımızı,

örgütsel işleyişimizi,

devrimci yaşam biçimimizi,

çalışma tarzımızı bu ilkeler,

kurallar çerçevesinde yerli

yerine oturtabilmekten

geçer.

-Bu hafta da dersimizi

burada bitirelim. Haftaya

dersimizi bütünüyle pratik

uygulamanın hazırlığına

ayıralım. Yani mahalle

halkıyla yapmayı

düşündüğümüz bir gösteriyi

veya herhangi bir eylemi

nasıl örgütleriz, hangi

araçları kullanabiliriz, bize

neler lazım olabilir, buna

biraz kafa yorup, hazırlık

yapın, onun üzerinde

dersimizi tartışarak

sürdürürüz.

Saldırılar ve Özgür Tutsağın Direnişi Sürüyor

Devrimci tutsaklara yapılan saldırılar çıkarıldıkları mahkemelerde de sürüyor. Bunun son örneği 10 Mart günü İstanbul DGM'de yapılan saldırıydı.

DHKP-C davasından yargılanan 22 tutsağın aileleri sabahın erken saatlerinde Beşiktaş DGM'nin önünde beklemeye başladılar. Saat 10:00'da başlayacak olan mahkemeye tutsaklar 12:00'de getirildiği için geç başladı.

Sabahın erken saatlerinden itibaren DGM'de bekleyen aileler tutsakları zafer işaretleri, alkışlar ve "Devrimci

Tutsaklar Onurumuzdur", "Zindanlar Boşalsın Tutsaklara Özgürlük" sloganlarıyla karşıladılar.

İçeriye alınan erkek tutsaklara normal arama yapıldıktan sonra tek bayan olan Özlem Pakkan'a iç araması yapılmak istendi. Özlem Pakkan izin vermeyince bayan polisler zorla tualete sokarak saldırdılar. Bunun üzerine erkek tutsaklar "Bayan arkadaşımıza yapılan saldırının hesabını soracağız" diyerek polisleri yanıtlı verdiler.

12:30'da başlayan ve itirafçıların da katılacağı mahkemede ilk önce

itirafçıların denildi. Mahkemede daha sonra ikisi tutuksuz 24 kişi'nin yargılanmasına başlandı. 11 kişinin tahliye edildiği mahkeme akşam 20.00'de sona erdi.

Mahkemeden sonra koridorda tutsaklara jop, dipçik ve tekme tokatla saldıran jandarmaya tutsaklar "insanlık Onuru işkenceyi Yenecek" sloganıyla yanıt verdiler.

Tutsaklar ring aracına bindirilirken aileler ısıklı ve alkışlarla "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur" sloganını attılar.

Bu sırada jandarmanın tutsaklara saldırısını görüntülemek

isteyen basın mensuplarına da asker engel oldu.

Saat 24:00'de getirildikleri Sakarya Cezaevi'ne götürülen tutsaklara girişte askerler tekrar saldırdı. Tutsaklar saldırı üzerine ring aracından inmeyeceklerini söylediler.

Aramayı yaptırmadan araçtan inen tutsaklar saldırıya uğradıklarını bayan tutsaklara sloganlarla duyurdular. Daha sonra malta tutsaklar tarafından işgal edildi.

6:15'te maltada ortak yapılan tahliye töreninin ardından tutsaklar koşullarına geri döndüler. *

İşkenderun'daki Özgürlük Eylemi Her Tutsağın Hakkıdır

Ulkemizde asıl olarak 12 Eylül ile şekillenen siyasi tutsaklık bugünlere, yarattığı gelenekleriyle geldi. Kan can pahası olsa da bugün bu geleneğin her karışı yine devrimci tutsaklar tarafından sahiplenerek yaşama geçiriliyor.

Kuşkusuz bu geleneklerden biri de Özgürlük eylemleridir. Tutsaklar her fırsatta bu haklarını kullanmakta tereddüt göstermiyorlar. Bunun en son örneğini İşkenderun Cezaevi'nde bulunan devrimci tutsaklar gösterdi.

Zindanlar oligarşinin tutsakları yoketmek, yıldırma, bitirmek amacıyla kullandığı bir savaş aracıdır. Faşizm her zaman bir "öğütme" makinası haline getirmek istediği cezaevlerinden; baskı, zulm, işkence politikalarını eksik etmemiştir. Özgürlük en doğal, en meşru hakkıdır tutsakların. Özgürlük eylemleri ise 12 Eylül faşizmini dahi dize getirmiş, devrimci iradenin, gücün, yaratıcılığın üstünlüğünü kanıtlamış geleneklerimizden birisidir. Özgürlük eylemine girişmek, gerçekleştirmek her özgür tutsağın kullanacağı hakkıdır.

Cezaevlerindeki devrimciler bu doğal haklarını kullanmakta tereddüt etmiyorlar. En son 7 Mart 1997'de İşkenderun Cezaevi'ndeki 28 özgürlük eylemi girişimini başarıyla gerçekleştirdi. Kazılan tünelin yaklaşık elli metre olduğu belirtilirken firar eden tutuklulardan yedisinin firar sırasında farkedilip yakalandığı, bir tanesinin de geri dönüp teslim olduğu öğrenildi. Firarı gerçekleştiren MLKP ve PKK'li tutsakların gerçekleştirdiği özgürlük eyleminde yirmi tutsak bulunamıyor. Tünelin ve firarın ortaya çıkmasının ardından panikleyen cezaevi idaresi ve Adalet Bakanlığı cezaevindeki tutsaklara karşı saldırıya geçtiler. Görüşlerin yapılmadığı ve içeriye hiçbir şeyin alınmadığı İşkenderun Cezaevi'nde durum gergin. Cezaevi önünde kaygılı bekleyişe geçen tutsak yakınları, DKÖ'lerden devlet istiyorlar. Firarın ardından İşkenderun özel Tip Cezaevi'nde birinci müdürü, ikinci müdürlerden beş kişi ve iki idare memurunun açığa alınarak tahkikatın sonucunun beklenildiği öğrenildi. Hatay, Antep ve Adana'da bütün yollar kesilerek aranan tutsakların firarından ötürü şüpheli bahanesiyle pek çok insanın gözaltına alındığı öğrenildi. *

Doğanşehir Cezaevi'nde Baskılar Sürüyor

Malatya Doğanşehir Cezaevi'nde tutsaklara yönelik baskılar artarak sürüyor.

Son iki haftadır cezaevinde idare tarafından koşullara kadar girilerek

tutsaklara hakaretler ve tehditler yapılmakta. Cezaevine Sosyalist Dergi ve gazeteler alınmamakta. Ayrıca soyadı tutmayanlar yalanlan ile görüştürülmemektedir.

Doğanşehir Cezaevi'ndeki baskılara ilişkin DHKP-C tutsaklarından Mustafa Çolak ve PKK tutsaklarından Nihat Karakay'ın yaptıkları ortak açıklamada

cezaevine yönelik baskıların devam etmesi durumunda direnişe geçeceklerini belirtilerek tüm kamuoyunu kendilerine destek vermeye çağırdılar. *

Buca Cezaevi'nde Saldırı Hazırlığı

Buca Cezaevi'nde 24 Şubat günü özgürlük eyleminin açığa çıkmasından sonra cezaevi idaresinin yarattığı gerginlik tırmandırılıyor.

9 Mart günü cezaevi idaresi tutsakların yiyeceklerini talan etmiş yakacaklarını vermemiştir. Aile görüşlerine de izin vermeyen idare tutsakları aç ve soğukta bırakmak istiyor. Cezaevi idaresinin bu provokatif tutumu karşısında tutsaklar sayım vermiyorlar. Tutsaklar eylemi, cezaevi idaresi saldırgan tutumundan vazgeçene kadar sürdürecekler.

TİYAD'lı aileler 12 Mart günü Buca Cezaevi'ndeki gerginlik için bir basın açıklaması yapı. Açıklama "Buca, Ümraniye ve Diyarbakır cezaevlerinde onlarca tutsağı katleden devlet kana doymuyor. Diğer taraftan başbakan yardımcısı Tansu Çiller "işkence ya bitecek, ya bitecek" ünlü deyimleriyle halta halen kandırabileceğini zannediyor. Bu devletin insanlık adına bize vereceği hiç birşey kalmamıştır. Adaleti ancak kendi gücümüzle sağlayacağız" şeklindeydi. *

Malatya'da Tutsak Ailelerine Korucu Baskısı

Malatya Doğanşehir'e bağlı Suçatı Köyü'nde halka zulmeden koruculardan Gözenek Köyü korucuları Ramazan ve Şahin Günay 9 Mart günü tutsak ailesi Hanım Topal'ı tehdit ederek, traktörüne hasar verdiler.

Gözenek Köyü korucularından Ramazan ve Şahin Günay Suçatı Köyü'ne getirilerek Hanım Topal'dan traktörünü istediler. Hanım Topal'ın traktörünü vermeyeceğini belirtmesi üzerine çılgına dönen korucular traktöre vurmaya başladılar. Çevredekilerin müdahalesine de aldırmayan korucular traktöre hasar veriler. Korucuların baskısı üzerine açıklama yapan Hanım Topal başına gelebilecek her şeyden Gözenek Köyü korucularının, köy muhtarının ve karakolun sorumlu olacağını belirtti. *

"Beşikçiye Özgürlük"

insan Hakları Derneği 7 Şubat Cuma günü "İsmail Beşikçi'ye ve Düşünceye Özgürlük Kampanyası" çerçevesinde Ankara Merkez Kapalı Cezaevi önünde bir basın açıklaması yaptı.

İHD Ankara Başkanı Yıldız Timurkan'ın saat 11.00'de metni okumasıyla basın açıklaması başladı. Açıklamada; "Düşüncenin suç sayılması ve düşünenlerin hapsedilmesi Türkiye'den en önemli hak ihlallerinden birini oluşturmaktadır. 21. yüzyıla doğru ilerlerken binlerce insan siyasi düşüncelerinden dolayı hapsedilmektedir." denildi. Ayrıca İsmail Beşikçi ve onunla birlikte aynı kaderi paylaşan düşünce mahkumlarının serbest bırakılması istendi. *

95. Hafta

Devlet Bize Çiçek Değil, Çocuklarımızı Versin

95

. haftasını doldurdu Galatasaray Lisesi'nin önündeki eylem. Herkes

birbirini tanıdığı için önce hal hatır sormalar başlıyor. Bir ana ellerinde karanfillerle geliyor eylem yerine, "devlet bize çiçek veriyor, biz çiçek değil evlatlarımızı istiyoruz" diyor ve ekliyor, "çocuklarımızı kaybeden, katleden çeteleri sanki büyük bir marifetmiş gibi televizyonlarda gösterip onlarla gurur duyuyorlar" diyerek devlete olan kinini belirtiyor.

Herkes biraraya geldikten sonra eylem başlıyor. Bugün Dünya Emekçi Kadınlar Günü olması dolayısıyla Galatasaray Lisesi'nin önü çok kalabalık. Herkes mesajlar okuyarak anaların yanında olduklarını söylüyor. Emniyetin aracı yine orada. Analar "Kaybedenler sizlersiniz" deyip sırtlarını dönerek oturuyorlar. Yazarlar Derneği de analara destek vermek için orada. PEN Başkanı ellerindeki karanfilleri analara dağıtırken, bütün Filistin kadınlarından sevgilerini desteklerini getirdiklerini belirtiyor.

Oturma eyleminin bugünkü konukları Kürdistan'da jandarma tarafından katledilen, kaybedilen

insanlar.

Yapılan açıklamada Diyarbakır Lice nüfusuna kayıtlı Mahmut Önarar Tevfik Kusun, Diyarbakır Eğil ilçesi nüfusuna kayıtlı Atilla Korkmaz'ın devlet tarafından kaçırıldığı ve daha sonra cesetlerinin bulunduğu, Ramazan Tekin, Şirin Bayram, Ramazan Yazıcı, Mahmut Mordeniz ve eşi Fahriye Mordeniz, Hıdır Öztürk, Hakki Kaya ve Selahattin

Gümürücü'den de hala haber alınmadığı belirtildi.

Özellikle savaşın sürdürüldüğü bölgelerden olan Güneydoğu'daki bu katliamlara karşı sessiz kalınmamasını belirten aileler, bu insanlık dışı suça ortak olmamaları için herkesi mücadeleye çağırdı.

"Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Anaların öfkesi Katilleri Boğacak" sloganlarıyla eylem bitirildi.

"Siyasi Kimliğimiz Ve İnsanlık Onurumuza Yönelen Her Türlü Saldırıya Karşı Kararlılıkla Tavrı Alacağız"

Konya ve Buca'da ki özgürlük eylemlerinden sonra kontrgerilla devletinin cezaevlerine yönelik katliam planları sürüyor. Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi direnişleriyle kazanılan anlaşmaya uyulmayarak, cezaevlerindeki hak gaspları ve baskılar artarak sürüyor.

Uşak Cezaevi'nde bayan tutsaklara iki defa saldırıldı. Yine Konya ve Buca cezaevlerinde özgürlük eylemleri girişimleri bahane edilerek Buca'daki tutsaklara karşı saldırı zeminleri hazırlanmaya çalışıldı. Eri son Çanakkale Cezaevi'nde kalan devrimci tutsakların 30 Eylül, 4 Ekim barikatlarıyla kazandıkları hakları içine sindiremeyen savcılık ve cezaevi idaresi basma provokatif haberler vererek tutsakları hedef gösteriyor.

26 Şubat 97 tarihli gazetelerde Başsavcı Ahmet Koçyiğit'in verdiği demeçte Çanakkale Cezaevi'nde tünel iddiasıyla arama yapıldığı haberi ise bir saldırının habercisi. Çanakkale Cezaevi'nde DHKP-C, TKP(ML), TKEP/Leninist, Devrimci Yol, TİKB, TKP/ML, MLKP, TDKP, TKEP davası tutsaklarının yaptıkları ortak açıklamada, "Siyasi kimliğimize ve insanlık onurumuza yönelik her türlü saldırıya karşı kararlılıkla tavrı koyacağımızı belirtiyor ve duyarlı tüm kesimleri bu provokasyonlara ve saldırı girişimlerine karşı duyarlı olmaya ve bunları boşa çıkarmaya çağırıyoruz" denildi*

1 Mayıs Davası Tutsaklarına DGM'de Saldırı

Çetelerin cezaevine makam arabalarıyla götürüldüğü ülkemizde, onuru adaleti savunan devrimci tutsaklar mahkemede hakim emriyle dövülüyorlar.

1 Mayıs davasından tutuklu bulunan devrimci tutsaklar, 12 Mart Çarşamba günü çıktıkları 6 No'lu DGM'de, Gazi katliamının yıldönümü üzerine bir

konuşma yapmak isteyince jandarma ve polisler hakimın önünde tutsaklara acizce saldırdı. Ailelerin yoğun tepkisi ile karşılaşan polisler aileleri de tartakladılar.

Aileler polislerin yüzüne "İbrahim Şahin olsa makam arabasıyla cezaevine götürürsünüz, bizim oğullarımız eroin satmadı, hırsızlık yapmadı diye saldırıyorlar, evlatlarımızı çetelere vermeyeceğiz." sözleriyle kin ve nefretlerini haykırdılar. Zorla DGM'den çıkarılan aileler "Evlatlarımızı görene kadar buradan gitmeyeceğiz" diyerek DGM önünde alkışlarla ve "insanlık, Onuru işkenceyi Yenecek", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur" sloganlarıyla saldırıyı protesto ettiler.

Bu arada aileler dışarda beklerken mahkeme, tutsaklar olmadan yapıldı. Yapılan mahkemede 4 kişi tahliye oldu. Tahliye olanların isimleri şöyle: Serkan Yüksel, Gazi Ergin, Cihan Ercan ve Bülent Rençber. *

Bir Kayıp Da Kulp'tan

İnsan Hakları Derneği'nde 11 Mart günü, Diyarbakır'ın Kulp ilçesi doğumlu, şu anda kayıp Fikri Özgen için bir basın açıklaması yapıldı.

Fikri Özgen'in 27 Şubat 1997 tarihinde Diyarbakır İli Beş Nisan Mahallesi'nde bulunan evinden

çıktıktan sonra 4 sivil polis tarafından kaçırıldığı belirtildi. 73 yaşındaki Fikri Özgen'in en son Diyarbakır JİTEM'de tutulduğunu, astım hastası olduğunu ve tanıkların da onu JİTEM'de gördüğünü belirten İHD Başkan Yardımcısı Mahmut Şeker, bütün yetkili makamlara başvurulduğunu fakat bir sonuç alınmadığını söyledi.

Kayıpların yüzde 90'ının Kürdistan'da ve Kürt olduğunu belirten Şeker, insan hakları ihlallerinin devam ettiğini, 73 yaşındaki bir insanın kaybedilmesinin çözüm olmayacağını belirtti.*

KATLİAMLARIN HESABINI SORALIM

Sendikacılardan Panel "ANAYASA VE DEMOKRATİK HAKLAR"

A dana Genel-İş Sendikası tarafından, 8 Mart günü "Anayasa ve Demokratik Haklar" konulu bir panel düzenlendi.

Paneli Liman-İş Başkanı Hasan Biber, Genel-İş örgütlenme Daire

Başkanı Erol Ekici, insan Hakları Derneğinden Süleyman Kılıç, Çağdaş Hukukçular Derneği'nden Avukat Mustafa Çinkılıç ve Genel-İş 6. Bölge Şube Başkanı Mustafa Acar katıldı.

"İşveren kendi Anayasasını hazırlar da işçiler hazırlayamaz mı?" sorusunun da tartışıldığı panelde bir konuşma yapan Genel-İş Sendikası Örgütlenme Daire Başkanı Erol Ekici "Ülkede rahatsızlığı olan her kişinin arayışına yanıt verecek bir düzenlemeye ihtiyaç vardır. Anayasa değişikliği bugün başlayıp yarın sonlandırılacak bir olay olmamalıdır. Eğer TÜSİAD, demokratikleşme adına kamuoyuna bir takım şeyler sunuyorsa bunun altında yatan, sömürüyü özgürleştirmektedir." dedi.

Liman-İş sendikası Genel başkanı

Hasan Biber "Yaşamın tüm güzelliklerine en fazla katkıyı işçi sınıfı yapıyor. Yarattığı değerlerin paylaşılmasında da daha çok söz sahibi olması gereken işçi sınıfı olmalıdır." dedi.

İHD'den Süleyman Kılıç "Türkiye'de uygulanan Anayasa sürgün anayasasıdır. Bu Anayasa'da "Kürt halkı yok sayılmaktadır. Halka karşı bir savaş açılmıştır. Bu savaşta bataklığa sürüklenen yine burjuvazidir".

Panel sonunda bir konuşma da Avukat Mustafa Çinkılıç yaptı "Türkiye'de anti - demokratik bir uygulama var. Bu da halka karşı silahlı güçlerle yapılmaktadır." diyerek görüşlerini dile getirdi.*

HAKKIMIZI ANCAK DİRENEREK ALIRIZ

İstanbul Tuzla organize sanayide çalışan Aygün Deri işçileri, sendikaya üye olmak için 77 gündür direnişte; süren direnişle ilgili işçilerden önder Akdoğan ile konu hakkında görüştük.

- Direniş sürecini ve gelişen olayları anlatır mısınız?

- İşyerimizde sendikal faaliyet başladıktan sonra, işverenle aramızda sorun başladı. İşveren her zaman işyerine sendika sokmayacağını söylüyordu. Bölgede örgütlü, işveren karşısında daha güçlü olacağını düşünerek sendikal faaliyetlere başladık.

- Sendikal faaliyetlerden sonra süreç nasıl gelişti?

- Sendikaya üye olduktan sonra, işveren Kamil Aygündüz'ün bize karşı baskıları iyice arttı. Örgütlü gücümüzü bölmeye ve örgütlü bulunduğumuz sendikayı karalamaya çalıştı. Her türlü baskısı sonuç vermeyince "ekonomik krizdeyim elimde iş yok" yalanıyla üretime ara verdiğini açıkladı. Buradaki sermayesi ile Balıkesir Gönen'de fason üretime başladı. Biz de hemen bir direniş örgütleyerek hakkımızı ancak direnerek kazanabileceğimizi, sömürü çarkını ancak böyle direnişle durdurabileceğimizi karara bağladık ve haklarımızı alana kadar direnişi sürdürmeye karar verdik.*

DERİ-İŞ SENDİKASI İLE İŞVEREN ARASINDA ANLAŞMA

Deri-İş Sendikası ile Türkiye Deri-İş Sanayi İşverenleri Sendikası arasında, 12 Şubat gününden beri sürdürülen, işyerini ve 3 bin işçiyi kapsayan 1 Mart'tan, 28 Şubat 99'a kadar iki yıllık süreci kapsayan toplu iş sözleşmesi görüşmeleri 10 Mart günü yapılan toplantı anlaştı ile sonuçlandı.

1 Mart Tarihinden itibaren uygulamaya konulacak sözleşmeye göre aşağıdaki haklar sağlandı.

- Taban ücret (yevmiye) 850 bin liraya çıkarılmıştır.

- Birinci yıl yevmiyeleri Brüt 1 milyon 430 bin lira (aylıklara brüt 42 milyon 900 bin) zam yapılmıştır. Ortalama yevmiye brüt 9 yüz bin idi. Buna göre yevmiyelere 1. yıl %154 oranında zam yapılmıştır.

- 3. yıl yevmiyelere brüt 1 milyon 730 bin (aylıklara brüt 54 milyon 100 bin) lira zam yapılmıştır. Buna göre yevmiyelere 2 yıl % 73 oranında zam yapılmıştır.

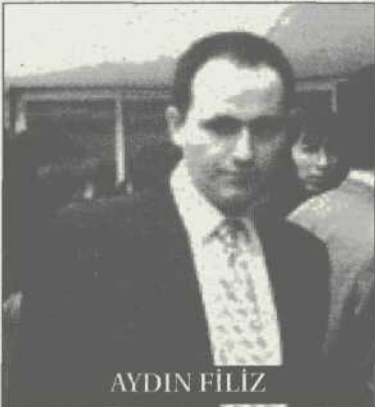
SENDİKA ÜYESİ DİYE GÖZALTI

İzmir, Serçeköy İlkokulu'nda görev yapan Eğitim-Sen Aydın Şube Sekreteri, Hatice Duman'ın gözaltına alındığı bildirildi.

Konuyla ilgili olarak bir açıklama yapan Eğitim-Sen Aydın Şubesi, Hatice Dilman'ın sendikal çalışmaları nedeniyle gözaltına alındığı ve tehdit edildiği belirtildi. Dilman daha sonra mahkemeye çıkarılmadan serbest bırakıldı.

Eğitim-Sen yaptığı açıklama sonunda, üyelerine yönelik saldırılara karşı halkı duyarlı olmaya çağırdı.*

"SÜRGÜNLER BİZLERİ YILDIRMADI YILDIRAMAZ"

AYDIN FILİZ

Kamu Emekçileri, "Hak verilmez Alınır" şiarı ile insanca bir yaşam mücadelesi veriyorlar. Tüm baskı ve engellemelere rağmen kendi özgüvenleriyle kurdukları sendikalarında örgütleniyorlar.

Kamu Emekçileri'nin örgütlü mücadeleleri her zaman engellenmeye çalışılmıştır. Bu gerek siyasi iktidarlarca, gerekse çalıştıkları işyerlerinde gerici faşist idareciler

tarafından yapılmaktadır. Yükselen mücadele önünde her zaman bir set oluşturulmaya çalışılmışsa da bu kararlı mücadele karşısında kazanan yine Kamu Emekçileri olmuştur.

Sürgünler, işten atmalar, cezalar her yükselen mücadele, kazanılan hak karşısında kamu emekçilerine karşı uygulanmak istenen bir silah haline gelmiştir. Bunun son örneği İstanbul'da Tüm Maliye-Sen adı altında örgütlü bulunan kamu emekçilerine yönelik sürgün cezaları, İstanbul Vatan Caddesi üzerinde bulunan maliyede çalışan Tüm Maliye-Sen üye ve yöneticilerinden İstanbul Maliye-Sen 1 No'lu Şube Yöneticisi Aydın Filiz ve işyeri temsilcilerinden Yılmaz Yılgin, Leyle Kazbek yaptıkları açıklamada "İstanbul'un çeşitli yerlerine sürüldük. Daha öncede sendikal çalışmalar yüzünden 3 Ekim 1996 günü, işyeri temsilcisi Erkan Eren, Gaziosmanpaşa Mal Müdürlüğü'ne sürgün edilmişti. Kamu emekçileri

üzerindeki baskıları ve artan sürgünleri protesto etmek amacıyla Tüm Maliye-Sen 1 No'lu Şubesi 11 Mart günü Vatan Caddesi üzerinde bulunan maliye kompleksinde çalışanların yemekte olduğu öğlen saatinde, yemekhanede bir basın açıklaması yaptı. Yapılan basın açıklamasında "Bizler maliye çalışanları olarak, demokratik, sosyal ve ekonomik haklarımızın korunması ve yeni hakların kazanılması için Tüm Maliye-Sen'i kurduk. Yedi yıllık sendika mücadelemiz sürecinde, üyelerimiz tehdit edildi, işten atıldı, keyfi bir şekilde sürgün edildi. Hukuk tanımaz idarecilerin tutumu, baskı ve sürgünleri bizi yıldırmadı, yıldıramayacak. Yine haklı ve meşru mücadelemize devam edeceğiz" dedi.

Basın açıklamasında sık sık "Sürgünler Bizleri Yıldırılmaz", "Yaşasın Örgütlü Mücadelemiz", "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek" sloganları atıldı. Açıklama sırasında yemek yiyen diğer çalışanlar da alkışlarla

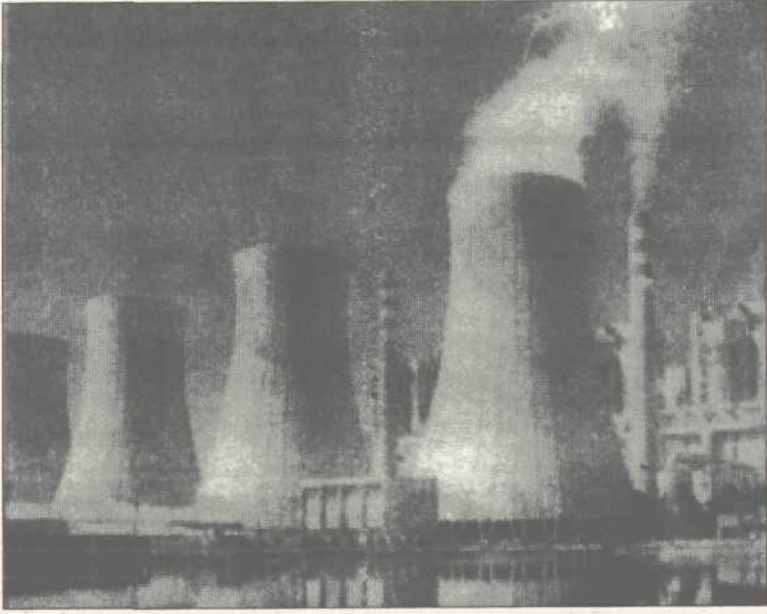
arkadaşlarına destek verdiler.

Basın açıklaması sonunda idare tarafından çağrılan sivil polisler, yanlarında maliyede görevli bulunan güvenlik memurlarıyla birlikte, basın açıklamasına katılanları tesbit ettiler.

Sürgün edilen Maliye-Sen İstanbul 1 No'lu Şube Yöneticisi Aydın Filiz ile görüştük;

- Bu süreçte neden sürgün oldu?

- Maliyenin kamu çalışanlarına karşı, sendikal önderlik taşıyan kadro insanları, birimlerin yoğun olduğu ve çalışmaların mevcut olduğu yerlerden, kitlelerden yoksun askeri saymanlık gibi örgütlenmeyi daralttığı yerlere sürgün ediyor. Bu tür sürgünlerle devrimci sendikaları dağıtıp yerlerine gerici faşist sendikaları yerleştirmeye çalışılıyor. Bu tür baskı ve sürgünler bizleri yıldıramayacaktır. Her zaman mücadelemiz sürecektir. Bu sistemli uygulamalara karşı biz de örgütlü gücümüzü kullanmalıyız.*

Geleceğimizin Karartılmasına İzin Vermeyelim

Refahyol hükümetinin işçilere ve emekçilere karşı başlattığı özelleştirme saldırısı bütün hızıyla sürüyor. Yerel yönetimlerde kazandıkları her belediyede iş başına gelir gelmez işçi kıyımına başvurarak işçi, emekçi düşmanı yüzlerini açığa vuran RP'liler, muhalefetçiyken söyledikleri, "stratejik iş kollarındaki özelleştirmelere karşıyız" deyişlerini, bir kenara atarak hızla limanların, havayollarının, tersanelerin, telekomünikasyon sistemlerinin ve en son olarak da enerji sektöründeki termik santrallerin ve bunlara bağlı olan madenlerin özelleştirileceğini açıkladı.

16 Kasım 1996 tarihli Resmi Gazete'de Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı tarafından ülkemizin enerji ihtiyacının büyük bir bölümünü üreten 12 termik santralin işletme hakkının 20 yıllığına devrine ilişkin ihale ilanı yayımlanmıştı. Yine 24 Kasım 1996 tarihli Resmi Gazete'de Türkiye Elektrik Dağıtım A.Ş. (TEDAŞ)'a bağlı dağıtım hizmetlerinin işletme hakkının devredileceği yayımlandı.

Refahyol hükümeti, 20 yıllığına, özel sermayeye peşkeş çekmeye çalıştığı 12 - santralin devri için 1 milyon 660 bin dolar değer biçmiştir. Oysa Türkiye Elektrik A.Ş. (TEAŞ)'nin özelleştirilmeye çalışılan 12 santralden yalnızca 1996 yılı karı 758 milyon 451 bin dolardır. Yine TEAŞ'ın aynı santraller için yapmayı planladığı yatırım miktarı 2 milyon dolardır.

Özelleştirme sonucu tekellere peşkeş çekilmeye çalışılan 12 santralin 20 yılda işletmesinden elde edilecek tahmini kar ise 15 milyar 169 milyon 38 bin dolardır.

Refahyol hükümetinin teknik santralleri özelleştirme girişimi, özellikle MÜSİAD'ın iştahını kabartmış, islami sermaye özelleştirme çalışmalarından pay kapmak için girişimlerini hızlandırmıştır.

Ülkemizde, 1980'li yıllarda başlayan özelleştirme çalışmalarının amacı tekellere verimli işyerlerinin peşkeş çekilmesini beraberinde getirmiştir.

1980'li yıllardan itibaren özelleştirmeyi, kamuoyuna benimsetmek için harcanan paralar bugüne kadar yapılan özelleştirmelerin tamamına eşit bir değerdedir. Dünya Bankası'nın, bizim gibi yeni sömürge ülkelere dayattığı özelleştirme politikalarının arkasında yatan gerçek "yapısal uyum programları"

çerçevesinde uluslararası sermayenin egemenlik alanlarını genişletme çabalarıdır.

Başta enerji ve iletişim alanı olmak üzere, özelleştirmenin vatanı olan İngiltere'de özelleştirme ile amaçlanan hiçbir hedef gerçekleşmemiş aksine, bütçe açığı tarihinin en yüksek düzeyine çıkmıştır. Şu anda İngiltere sanayisi, son elli yılın en büyük durgunluğunu yaşamaktadır. Dünya Bankası'nın dayatması sonucu uygulanan özelleştirme politikaları ile işsizlik artmakta, işten çıkarmalar, teşvik edilmektedir. Dünyada uygulanan 15 yıllık deneyim göstermektedir ki özelleştirme sadece işsizlik getirmektedir. Yine özelleştirme ile sendikalı işçi sayısı düşmekte, sendikal örgütlülükler büyük darbeler almaktadır.

Yine özelleştirme ile eğitim, sağlık, sosyal güvenlik alanlarında yapılması gereken kamu hizmetleri kısıtlanmakta, askeri harcamalar ise artırılarak olası bir toplumsal alt üst oluş için devlet kendini militarize etmektedir.

Elektrik enerjisi temel bir maldır. Üretildiği anda tüketilmesi zorunludur. Bu nedenledir ki üretim, iletim ve dağıtım süreçleri ancak etkin bir merkezi planlamayı zorunlu kılmaktadır. Sağlıklı bir bakım - onarım ve yeni üretim alanları için merkezi planlar şarttır. Özelleştirme ile ayrı ayrı işletmelere satılacak santrallerde, merkezi bir planlama gerçekleştirilemediği için özelleştirmenin sonuçları işçiler açısından işsizlik olurken, halk içinse karanlığa gömülmek olacaktır

Elektrik enerjisinin doğası gereği merkezi planlama şarttır

Elektrik enerjisi temel bir maldır. Üretildiği anda tüketilmesi zorunludur. Bu nedenledir ki üretim, iletim ve dağıtım süreçleri ancak etkin bir merkezi planlamayı zorunlu kılmaktadır. Sağlıklı bir bakım - onarım ve yeni üretim alanları için merkezi planlama şarttır. Özelleştirme ile ayrı ayrı işletmelere satılacak santrallerde, merkezi bir planlama gerçekleştirilemeyeceği için özelleştirilmenin sonuçları işçiler açısından işsizlik olurken, halk içinse karanlığa gömülmek olacaktır.

Aktaş Örneği:

Enerji sektörüne ilişkin ilk devir (özelleştirme) sözleşmesi İstanbul Anadolu Yakası'nda olmuş ve bölgedeki elektrik dağıtım hizmetleri mülkiyeti ile birlikte AKTAŞ Elektrik Dağıtım Şirketi'ne verilmiştir.

Devir işlemlerindeki usulsüzlükler ve kamuya ait bir işletmenin üretilen hizmetlerden yararlananların aleyhine bir şekilde devir edilmesine karşı açılan davada mahkeme yürütmeyi durdurma kararı vermişti. Ancak mahkeme kararına rağmen devir gerçekleşmiş, devlet kendi yasalarına uymamıştır. Anadolu yakasında elektrik dağıtımının AKTAŞ'a verilmesi ile birlikte sorunlar da başlamış, voltajlarda sürekli iniş ve çıkışlar sebebiyle binlerce evde bulunan televizyon, buzdolabı, çamaşır makinesi, elektrik süpürgesi vb. elektrikle çalışan ev aletlerinde bozulmalar meydana gelmiş. Halkın yaptığı şikayetler kulak arkası edilmiştir. Yine dağıtımın AKTAŞ'a verilmesi ile

kurarak direniyorlar.

Enerji ve maden işkolundaki özelleştirme girişimlerine karşı mücadele eden işçi ve emekçileri desteklemek, karartılmaya çalışılan geleceğimize sahip çıkmak, açlığa ve işsizliğe dur demektir.

TES-İŞ Adana'da "Özelleştirmeye Hayır" Mitingi Yapacak

Enerji işkolunda örgütlü bulunan TES-İŞ Sendikası'nın Adana'da bulunan şubeleri Termik Santrallerin özelleştirilmesine karşı, 15 Mart'ta Adana'da "özelleştirmeye hayır" mitingi yapma kararı aldılar.

Refahyol hükümetinin Kamu İktisadi Teşekkülleri'ni özelleştirme çerçevesinde aldığı 12 termik santralin özelleştirilmesi amacıyla işyerlerine kurdukları barikatlarla, alıcı firmaları engelleyen enerji işçileri, özelleştirmeye karşı direniş eylemlerini sürdürmekte kararlılar.

TES-İŞ Sendikası Adana 1 No'lu Şube Başkanı Mustafa Şahin, TES-İŞ'in Adana'daki şube başkanları ve TÜRK-İŞ'e bağlı diğer sendikaların şube başkanlarıyla birlikte, Adana'da miting yapma kararı aldıklarını belirterek, "Stratejik öneme sahip, enerji işkollarının özelleştirilmesine karşı, bu hafta bir miting düzenleyeceğiz. Amacımız, işyerimizin sermayeye peşkeş çekilmesini engellemek, özelleştirmeyi durdurmak" dedi.

TES-İŞ'in Adana şubelerinin düzenleyeceği mitinge, TÜRK-İŞ Genel Başkanı Bayram Meral ve TES-İŞ Sendikası Genel Başkanı Mustafa Özonur da katılacak. TES-İŞ Sendikası Adana 1 No'lu şube başkanı Mustafa Şahin, TEDAŞ'ın zarar ettiğini söyleyenlerin stratejik öneme sahip işkollarını, siyasilerin kendi yandaşlarına peşkeş çekme amacıyla olduklarını belirtti. Mustafa Şahin, 15 Mart'ta yapacakları mitingin saat 10.00'da başlayacağını ve tüm Adana halkını mitinglerine davet ettiklerini açıkladı. Mustafa Şahin, mitinge TES-İŞ'e bağlı Kahramanmaraş, Gaziantep, Hatay, Mersin ve Osmaniye'deki temsilciliklerinde katılacağını, ayrıca Kayseri, Konya, Elazığ, Malatya ve Aydın'daki şubelerin de katılacağını açıkladı.*

BASIN EMEKÇİLERİ VE

"Bağımsızlığı, Demokrasiyi, Ulusların Haklarını Esas Alan" ANAYASA

Susurluk kazası sonrası devletin gerçek yüzü tüm halk kesimleri tarafından açıkça görülür hale geldi. Halkın her kesiminden kontrgerilla devletine karşı tepkiler her geçen gün artarak sürdü. "Sürekli Aydınlık İçin Bir Dakika Karanlık" kampanyası içerisinde emekçiler hesap soran, adalet isteyen sloganlarını haykırdılar. Ve bu süreçte halkın birliğinin önemi bir kez daha somut olarak ortaya çıktı. Bu birliğin sağlanması ise somut bir program, ortak talepler etrafında şekillenebilir. İşte bugün bunun zemini "Bağımsızlığı, Demokrasiyi ve Ulusların Haklarını Esas Alan" bir alternatif anayasa etrafında oluşturulabilir. Halkın her kesiminin kendi taleplerini dile getireceği ve bunun mücadelesini vereceği bu platform hiçbir kesimi dışlamadan oluşturulabilir.

Basın emekçilerinin de bu anayasa kampanyası içerisinde yerini alması için yeterince sebebi vardır. Herşeyden önce düşünce ve ifade özgürlüğünün önündeki en başta gelen engel 1982 Anayasası ve onun getirdiği diğer kanun ve maddelerdir. Çıkış temeli özgürlüklerin kısıtlanması üzerine oturan 82 Anayasası, getirdiği yasaklar zinciri sayesinde basın emekçilerinin soluk dahi almalarına izin vermemekte, herşeye rağmen düşüncelerini ifade eden yazar, gazeteci ve aydınlar cezaevlerine koymaktadır. Yüzlerce yıllık hapis cezası almış yazarlar ve gazetelerin yazışları müdürleri hepimizin bilgisi dahilindedir. Yine yazdığı yazılardan dolayı halen cezaevinde olan İsmail Beşikçiler, Işık Yurtçular vd. hepsi de 82 Anayasası'nın getirdiği yasaklamaların ürünü olan "ceza" maddeleri sonucu tutsak edilmiştir.

Daha önceki anayasada da yer alan kısıtlamaların ürünü olan ve düşünce ve ifade özgürlüğünün önündeki engellerden, 141 ve 142. Maddeler Turgut Özal döneminde demokratikleşme manevralarıyla kaldırılmış ancak yerine getirilen "Terörle Mücadele Yasası" öncekilerden daha katmerli bir baskıyı beraberinde getirmiştir. Bu yasa yüzünden adeta kalem oynatmak suç haline gelmiştir. 82 Anayasasının temel özelliklerinden biri de, yürütmeye ileri derecede yetkiler verilmesidir. Bu anayasa sayesinde yürütme, gücünü sadece kanunlardan değil aynı zamanda anayasadan alan birerk haline gelmiştir. Yürütme, kanun hükmünde kararname çıkarma yetkisi başta olmak üzere, geniş bir alanda, yasa vb. genel ve objektif kuralları koyabilme yetkisiyle donatılmıştır (Madde 8 ile). İşte bunun sonucu sansür yasaları çıkarılmış, gazete sayfalarında belli yazıların siyah

zeminlerde çıkmasıyla tarihe geçmiştir, kimi yazılar daha matbaada iken yasaklanmış ve "yasaklanmıştır" dipnotlarıyla baskılar yayınlamak zorunda kalmıştır. Yine yürütmeye verilen olağanüstü yetkiler yüzünden dergilerin yayınları keyfi gerekçelerle durdurulmuş, kapatmalar olağan hale getirilmiş ve biz basın emekçilerine kanıksatılmaya çalışılmıştır. Elbette her

koşulda gerçekleri yazmaktan geri durmayan, onurun namusun ve geleceğin temsilcisi olan sosyalist basın bu sansür yasaları ve baskılar karşısında geri adım atmamış ve her türlü bedeli ödemekteki tereddütsüzlüğünü göstermiştir. Ancak bugün geline aşamada düşünceye ve düşüncenin ifade edilmesine getirilen sınırlamalar sadece sosyalist basına yönelik değildir; aynı zamanda burjuva basında çalışıp da halkın sorunlarını yazan tüm gazeteci ve yazarları kapsamıştır. Bunun en son örneği "Düşünceye Özgürlük" kitabına açılan davalardır.

82 Anayasası tarihte eşi görülmemiş (faşist italyan anayasası dışında) bir aymazlıkla istisnasız tüm özgürlükleri genel olarak kısıtlamayı içeren bir madde koymuştur (madde 13/3), bununla da yetinmeyerek her hak ve özgürlük için kısıtlayıcı maddeler konmuştur. Neredeyse tüm özgürlükleri içeren maddelerin başlangıcında özgürlükten bahsetmiş arkasında "ama, fakat" vb. ifadeler ile başlayan devamında bunu kullanmanın yolları tekrardan tıkanmıştır. Ve genel sınırlamalar maddesi mevcut tek "batı demokrasisi" anayasası olma özelliğini kazanmıştır.

Mevcut anayasanın ve onun getirdiği "anayasal düzenin" genelde tüm halk kesimlerine özelde ise basın emekçilerine getirdiği kısıtlama ve baskılara daha fazla örnek vermek mümkündür. Şimdi sorunumuz bu

baskıcı yasaklamacı anayasa karşısında nasıl bir alternatifi savunacağımız, başka bir ifade ile artık herkesin karşısında olduğunu belirttiği bu anayasaya karşı nasıl bir mücadele yürüteceğimize. Biz basın emekçileri olarak sadece mevcut olanı eleştirmekten öte ona alternatif bir çalışma içerisinde de yer alabilmeliyiz. İşte bu konuda atılan bir adım duruyor

bedelini aldıkları cezalar ve düşüncelerim yazamama gibi kısıtlamalarla ödemektedirler. Bu nedenle gerçek demokrasiye, halk için demokrasiye sahip çıkmak ve istemek en başta bizim hakkımızdır.

Ulusal Haklar. Çok uluslu bir ülkede yaşıyoruz. Egemen sınıflar ne derse desin topraklarımızda Kürt halta bir gerçekliktir. Ve verdiği mücadele ile kendisini egemen sınıflara dayatmıştır. Kimi küçük burjuva aydın yazarların bu konuda şovenist politikaların etkisinde hareket ettiği bilinen bir gerçektir. Oysa aydın olmanın gerekliliği, yine ulusların haklarına sahip çıkmak, onları sonuna kadar savunmaktan geçmektedir. Kürt halkının ulusal, kültürel değerlerine sahip çıkalım. Onların taleplerini kendi taleplerimiz olarak kabul edelim. İlericiliğin bir gereği olan ulusların kendi Kaderlerini Tayin Etme Hakkının savunucusu olma onurunu taşıyalım. Bu konudaki burjuvazinin yönlendirmelerinden, şovenist politikalarından beyinlerimizi arındıralım.

Evet. İşte talepler. Bunun yanında kendi taleplerimizi dile getirelim ve geliştirilecek toplumsal muhalefetin içerisinde yer alalım;

* Düşünceye ve ifade edilmesine koşulsuz özgürlük,

* Cezaevlerinde düşüncelerinden ve düşüncelerinin gerektirdiği eylemlerden dolayı tutsak olanlara özgürlük,

* Basın emekçilerine karşı saldırıları meşrulaştıran yasa ve yetkilerin kaldırılmasını, saldıranların şiddetle cezalandırılmasını,

* Patrondan yana olan basın ve iş yasalarının kaldırılmasını ve basın emekçilerinden yana yeni yasaların yapılmasını,

* Basın tekellerinin dağıtılmasını,

* Basın emekçileri için iş güvencesi İSTEYELİM

Tüm bu talepler daha da çoğaltılabilir. Bunların kazanılması ve bunlar etrafında diğer halk kesimleriyle birlikte bir birliğin oluşturulması bize çok uzak değildir. Eğer istersek bunu kazanacağımız kesindir.

Gazetelerimizde alternatif anayasa konusunda yazalım tartışalım, kurumlarımızda, dernek ve sendikalarımızda gündemimize alıp bu kampanyaya katılmanın yollarını genişletelim. Sadece haberini yapmakla, yazı yazmakla kalmayıp, bu çalışmalar içerisinde fiili olarak da sokaklarda olmanın yollarını yaratalım. Fotoğraf makinelerimizle, kalemlerimizle, sloganlarımızla ve taleplerimizle yaşanılacak bir gelecek yaratma mücadelesinin parçası olalım.*

"Bağımsızlığı, Demokrasiyi ve Ulusal Hakları Esas Alan Bir Anayasayı Kendimiz Yapalım"

Bu güne kadar yapılan Anayasaların hiç biri halkımız tarafından yapılmadı. Yapılan Anayasalar halkımıza dayatılarak zorla kabul ettirilmeye çalışıldı. Yaptıkları Anayasaları halkımıza dayatanların gerçek yüzleri Susurluk'ta tüm çıplaklığıyla açığa çıktı.

Susurluk'ta açığa çıkan, halklarımıza zorla dayatılan Anayasa'ları yapanlardır, devlettir. Susurluk'ta açığa çıkan, devletten hesap sorulmasını isteyen onbinler özgürlük, eşitlik, demokrasi talebiyle sokakları doldurdular, kontrgerilla devletine

duydukları öfkeyi haykırdılar.

Şimdi sıra bu öfkemizi özgürlük, eşitlik, demokrasi talebimizi katliamlar, kayıplar, işkencelerle boğmak isteyenlerin karşısına bağımsızlığı, demokrasiyi, ulusal hakları esas alan kendi Anayasamızı dikmekte.

Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun önerdiği "Bağımsız, Demokratik, Ulusal Hakları Esas Alan Bir Anayasa" kampanyası ile ilgili olarak; Doç. Haluk Gerger ve HADEP Parti Meclisi Üyesi Aziz Doğanla yaptığımız röportajları yayımlıyoruz.

1982 Cunta Anayasasını savunabilen kimse kalmadı. Ve bir kesim yeni anayasadan bahsediyor. Haklar ve Özgürlükler Platformu ise bağımsızlığı, demokrasiyi ve ulusal hakları

esas olan bir anayasa kampanyası başlattı. Sizin böyle bir anayasa konusundaki düşüncelerinizi öğrenebilir miyiz?

-Anayasalar, bir sosyo-ekonomik formasyonun tarihsel miras, gelişim ve birikimin ürünüdürler öncelikle. Elbette sistematik yapının çıkar ve ihtiyaçlarına göre belirlenirler, ideolojik/felsefi kökene sahiptirler ve bu arada toplumdaki güç ilişkisi ve dengelerini de yansıtır. Bu açılarından bakıldığında, sistem dışı muhalefet için, düzene anayasa düşünmek, bir güç ilişkisinin katılım ve müzakere sürecine bağlı değilse, oldukça zordur; kendisini onların, yani egemenlerin yerine koymayı gerektirir bir ölçüde. Onlar adına bir toplumsal uzlaşmayı yapmak, doğrudan kendi anayasamızı hazırlamaktan çok daha problemlidir hiç kuşkusuz.

ikinci bir sorun, bir anayasa tartışmasına emekçi yığınların çekilmesiyle, onların katta ve katlımlarının sağlanmasıyla ilgilidir. Emekçi çoğunluğun büyük bir bölümünce, düzenin onlara dayattığı koşulların doğrudan bir yansıması olarak, anayasalar ve onlarla ilgili tartışmalar, kendilerine uzak, soğuk ve soyut görünürler. İlginin olmadığı yerde bilgi, bilgi olmadığında ilgi ve her ikisinin bulunmadığı durumlarda da katılım olmaz. Aslında Devlet ve Düzenle olan anlık ve tarihsel, yani ileride kesinlikle değişecek ama aynı derecede de yaşamsal ilişkilerin temel anlaşma metni en çok güçsüz konumdaki yığınları ilgilendirir ama bu bilinci oluşturmak da elbette kolay bir iş değildir. Yığınların psikolojik setleri ve kayıtsızlığıyla karşılaşma riski olabilir bu tür girişimler.

Yine de, işçi ve emekçiler adına siyaset yapanların ve öncülük iddiasında bulunanların, yaşamda boşluk bırakmamaları zorunlu olduğuundan böyle pratikler kaçınılmazdır, hayatın dayattığı görevdir. Boşlukları en iyi biçimde emekçiler adına değil de, onlarla birlikte doldurmak ancak mümkün ve gerekli olduğuna göre de elden gelen yapılmalıdır tabii.

Böyle bir anayasanın kapsamı ve talepleri sizce hangi çerçeveye kadar genişletilmeli?

- Bizim taleplerimiz bellidir: Emegin halklarımızın ve kültürel kimliklerin tüm haklarının ve eşitliğinin bağımsız, katılımcı bir hukuk devleti çerçevesi içinde güvenceleyle gözetilmesine dayanan bir hukuksal yapı çıkış noktamızdır. Burada kullanılan her kavramın içi doldurulmalı, gerekçesi iyice kavranmalıdır. Bağımsızlık, demokrasi ile emperyalist bağımlılık arasındaki bünyesel karşıtlığı vurgular. Katılım, üretenlerin yönetemediği durumlarda, hiç olmazsa, ya-

sama etkin müdahalesinin mekanizmalarını öngörür. Hukuk ideolojisi dışı ve mümkün olduğunca egemen manipülasyona direnç kazandırılmış bir iç dinamize kavuşturulmuş toplumsal dayanağı bulunarak güçlendirilmiş bir ortak bilincin hak anlayışının kurumsallaşmasıdır. Elbette tüm bunlar doğası gereği defolu bir sosyal formasyon (kapitalizm) içinde ancak sınırlı ve karşı saldırılara her an açık bir biçimde gerçekleşebilir.

Resmi ideolojisi olmayan; "milli birlik ve beraberlik"i değil, sınıfsal ve etnik/kültürel farklılıkların kabulü temelinde birlikte yaşamayı öngören; devleti kutsamayan, sınıfsal özünü ve zor aygıtların etkinliğini törpülemeyi hedefleyen; halkların eşitliğine, kendilerini yönetme, yazgılarına sahip olma hakkına ve gönüllü kardeşliğine dayanan; insancıl, barışçıl, evrensel insanlık değeri ve kazanımlarına saygılı; devlet/iktidar ile özgürlükler arasındaki dengeyi yeniden kuracak, emeğe saygılı, toplumsal dayanışma ve paylaşmaya öncelik veren; sosyal güvencelerle mücehhez; bireyi ve toplumu, egemenlerin örgütlü silahlı gücü devlet karşı koruyan bir insan hakları temelinde inşa edilmiş yeni ilke ve kurumları içeren bir anayasal çerçeve, yani toplumsal anlaşma kabulümüzdür.

Teşekkürler.

HADEP PM Üyesi

Aziz DOĞAN

1982 Cunta Anayasasını savunabilen kimse kalmadı. Ve bir kesim yeni anayasadan bahsediyor. Haklar ve Özgürlükler Platformu ise bağımsızlığı, demokrasiyi ve ulusal hakları esas olan bir anayasa kampanyası başlattı. Sizin böyle bir anayasa konusundaki düşüncelerinizi öğrenebilir miyiz?

-Geri kalmış ülkelerde Askeri faşist yönetimlerin çözüldüğü Asya ve Avrupa, demokratik rejimler Dünya sahnesinde öne çıkarken Doğu bloku ülkeleri bile altı yılda sorunlarını çözerek önemli başarılar elde etmişlerdir. Ekonomik ve siyasal olarak Türkiye'nin gerisinde olan ülkeler Afrika'dan, Asya'ya kadar Türkiye'nin ilerisindedir. Bu da bize gösterir ki Türkiye Dünya coğrafyası içerisinde, Siyasal boyutuyla, İnsan Hakları boyutuyla, Hukuk devleti boyutuyla halkın ihtiyaçlarına cevap verecek düzeyde değildir. Buna engel olan da 1982 Anayasasıdır.

Böyle bir anayasanın kapsamı ve talepleri sizce hangi çerçeveye kadar genişletilmeli?

-Bugün işvereninden, emekçisine, işçisinden, sivil toplum örgütlerine kadar halkın yüzde doksanı sistemin gidişatından (Resmi ideolojide, rahatsızlığını dile getiriyorsa, bu anayasa devlet ve toplum demokratikleşmesi için halka tartışmayı açarak yeniden yapılmalıdır. Burada anayasanın hangi maddeleri ülkenin sorunlarını çözmede engeldir tartışmasının yerine, yeniden ele alınmalıdır. Çünkü 1995 yılında yeniden bazı düzenlemeler yapıldıysa da Anayasa'nın 77. maddesi tartışmaya açıldığında inanıyorum bu maddelerin yüzde dok-

sanı tartışılır. Zaten tartışılır hale gelmiştir. TUSİAD, TOBB, Sendikalar, Adnan Kahveci'nin Kürt raporu vb. buna örnektir. Bu da bize kamuoyu açısından da ele alındığında komple bir değişiklik önerisidir. Sistemin tıkanan önünün açılması mümkün değildir.

Bunun için, ulusal, siyasal, devrimci-demokrat, halkın iradesini öne çıkartan, halktan yana, değişimci, yenilikçi, emekten ve barıştan yana olan evrensel değerleri esas alan, ülke sorunlarını çözebilecek halkın iktidarı temel alınmalıdır.

Ulusal ve devletler üstü kurumlar ve sivil toplum örgütlerinin etkinliğinin artırılması, buna paralel olarak yerel parlamento ve yöneticilere geçmelidir. Uluslararası kurumlar ulusal kurumları doğrudan etkilemektedir. Uluslararası anlaşmaları ve değerleri dikkate almayan Türkiye, dünya insanlığı ve kamuoyunca gelinen aşamada dayatılmakta ve teşhir edilmektedir.

Ne hikmetse Türkiye'de resmi ideoloji bir bölünme içerisine kapılarak politika yapmaktadır. Ama gelinen aşamada böyle bir sorun olmadığı kamuoyu tarafından anlaşılmıştır. Aslında burada ortaya çıkan demokrasiyi, demokratikleşmeyi içlerine sindirmiyorlar. Ülkenin on dört yıldır ismi olmayan bir savaşı yaşamayı, bu savaşın sonucu içeride ve dışarıda siyasi, ekonomik ve askeri olarak bir tıkanmayı yaşamayı ve sonuçları ülkeye pahalıya mal olmuştur. Rant paylaşımı, yolsuzluklar ve çeteleşme hakim olurken bunun üzerine gidemeyen bir hükümet ve ustaca her gün gündem değiştirerek, esas sorunlar geri plana bırakılmak isteniyor.

Yine bunun için demokrasi-nin bir yaşam biçimi olarak devlet ve toplum yapısına yerleştirilmesi ve demokrasiden korkul-

maması gerekiyor. Bunu şunun için belirtiyoruz, çünkü sistem demokrasiden ürüyor ve korkuyor.

Yine bu ülkenin birincil sorunu olan Kürt sorununda, demokrasinin gereği çözüm getirilmesi, red, inkar, asimilasyon ve zor politikalarında ısrar edilmesi, sorunun çözümsüzlüğe terk edilmesi, devletin kitlelerin özgürlük ve demokrasi taleplerini göze alamaması, baskı yolunun seçilmesi sorunları daha da karmaşık bir hale getirmiştir.

Çağdaş, çoğulcu bir demokrasinin önündeki tüm engellerin aşılması, ırkçı, şoven, tutucu ve faşist güçlerin (totaliter) etkisizleştirilmesi, değişim yollarının açılmasıyla, demokrasi ve değişimden yana olan yığınların istem ve özlemlerini yansıtan güçleri bir araya getiren demokrasi cephesi oluşturulmalıdır.

Yine Kürt sorununun adil, barışçıl çözümünde, uluslararası hukuku, ulus hukuku üstü göreyerek, hukuk devleti olmanın temel kuralları esas ölçü olmalıdır. Çağdaş, katılımcı, insan haklarına dayalı, demokratik çözüm kanalları açılarak değişim önündeki engeller kaldırılmalıdır.

Yine demokratik toplum ve devlet için, hukuk devleti olmanın temel kuralları Anayasanın, yasaların evrensel nitelik kazanan, temel hukuk kurallarına, demokratik ilkelere uygun olması ve ulusun, insan hak ve özgürlüklerinin güvencesi olmasıdır. Demokrasiye aykırı kurum ve kuruluşlar kaldırılmalı, insan hak ve özgürlüklerinin üzerindeki kısıtlamalar kaldırılmalıdır.

Kitlelerin örgütlenmesini, katılımcılığını engelleyen ulusal, siyasal engelin olmaması, halkın kendi kaderi üzerinde söz sahibi olması gerekir. Yine düşünce suç olmaktan çıkmalı, basın özgür

olmalıdır. Her türlü politik örgütlenmenin önünde engel olmamalıdır.

Yine bağımsız yargı, hukuksal sistem, çağdaş, ilerici demokrasiye, yani halkların istemlerine uygun olmalıdır.

Daha somut ele alırsak, Kürt sorununun adil, demokratik ve barışçıl çözümünün önündeki engellerin kaldırılmasıyla, demokrasiye işlerlik kazandıracak, yeni bir anayasa bütün toplum kesimlerine, toplum güçlerinin serbestçe tartışmaya katıldığı, demokratik ve özgür bir ortamda sağlanmalıdır.

Halkın devletin hizmetinde değil, devletin halkın hizmetini gören, sivil toplum anayasasının hazırlanması gerekiyor.

Yine parlamento bütün toplumsal kesimlerin, halkların, grupların ihtiyaçlarına ve sorunlarına cevap veren, çözümün üretildiği platformlar olmalıdır.

Siyasi partiler kanunu kaldırılmalı, seçim sistemi yeniden yapılmalıdır.

Yerel yönetimler üzerindeki merkezi yönetimin vesayeti kaldırılmalı, merkezi idare küçültülmelidir. Yerel yönetimler belediye, il ve ilçe meclisleri, yerel parlamentolar statüsüne kavuşturulmalıdır. Vali, Emniyet Müdürü, Kaymakamlar halkın idaresiyle, seçimle iş başına gelmeli. Aynı yöntem üniversiteler için de geçerli olmalıdır.

Sonuç olarak bu ülkede bir anayasa değişimine ihtiyacın olduğuna, toplumun yüzde doksanı hemfikirse, sermayeden emeğe, emekten işçisiyle, köylüyle, mazlumla bu ülkeyi yaşanır bir hale getirmek istiyorsak, bu değişimin daha hızlı gerçekleşmesi için, demokrasi cephesinde birleşelim ve barış için yürüelim. *

Kavganın Onurlu Sesini Gözaltılarla Boğamazsınız

Mafyacı, uyuşturucu tüccarı kontrgerilla devletinin kiralık katilleri, halkımızın adalet taleplerini dile getiren gazetemiz çalışanlarına ve halkımızın değerlerini türkileştiren sanatçılara karşı gözaltı terörünü sürdürüyor.

Yayın hayatımıza başladığımız günden bu yana, sürekli baskılara, saldırılara maruz kaldık, kalıyoruz. Her sayımız toplatılırken, bürolarımız sürekli basılıyor, muhabirlerimiz işkencelerden geçiriliyor, tutuklanıyor, yıllarca hapis ve para cezalarına çarptırılıyor. Bizler, devrimci basın emekçileri halk ve halkın yanında olanlara karşı saldıran mafyacı kontrgerilla devletinin tüm pisliklerini teşhir etme, gerçek yüzlerini açığa vurma ve halkın mücadelesini, adaletini anlatma sorumluluğunu taşıyoruz. Bundan dolayıdır ki egemenlerin, kontrgerilla, çete

artıklarının hedefiyiz.

5 Mart günü, bugün bizim de misyonunun takipçisi olduğumuz Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı Mücadele Gazetesi Yazışları Müdürü Cafer Çakmak ve okurumuz Yalçın Özcan, Avcılar'dan Hakta Taşdemir, Kocamustafapaşa'dan, Özkan Köylüoğlu evlerinden tartaklanarak

gözaltına alındılar. Muhabirimiz Gülay Yücel 7 Mart günü öğleden sonra gözaltına alındı. Muhabirimiz ve Haziran Yayınevi sahibi Nihat Özcan siyasi polislerce gözaltına alındı.

Bizler Kurtuluş Gazetesi olarak çalışanlarımızın ve okurlarımızın gözaltına alınmasını protesto etmek için 10 Mart günü Türkiye Gazeteciler Cemiyeti önünde bir basın açıklaması yaptık. Gazetemiz çalışanlarının ve gözaltına alınan okurlarımızın ailelerinin katıldığı açıklamada gazetemiz ve çalışanlarımız üzerindeki saldırılar protesto edildi. "Kavganın Onurlu Sesi Susturulamaz" pankartı ve çok sayıda dövizin açıldığı açıklamamız "Kavganın Onurlu Sesi Susturulamaz, Devrimci Basın Susturulamaz" "Kurtuluş Halkın Kurtuluşudur" sloganlarıyla bitirildi. *

Kocaeli'de Gözaltı Terörü Sürüyor

Kocaeli'de bulunan büromuzun çalışanları ve okurları 8 Mart gecesi evlerinden siyasi polis tarafından gözaltına alındılar. Şerefsizlik üzerine şerefsizlik yapan Susurluk çetesinin ayak elamanları olan polisler gazetemizin okuru olan Fadime Çağdaş'ı 4 Mart Salı günü saat 12:30'da sivil polisler tarafından dağa kaçırarak cinsel tacizde bulunmuştur. Muhabirimiz Sincar Demir 7 Mart günü büro çıkışı . gözaltına alınırken, gözaltına alınan okurlarımız Bülent Özkan, Munzur Gökduman, Birkan Koçak, Altaner Bilgin, Atasoy Bilgin, Mustafa Şerit, Burhan Demirpehlivan, Bahtu Nur ve soyadını öğrenemediğimiz Hasan'ın hayatlarından ve sağlıklarından endişe eden aileler "Bugün, devlet kaçakçıları, vurguncuları ve çeteleri kendi içinde barındırıp sahiplenirken, ilerici, demokrat, yurtsever ve devrimcileri, insanca yaşamak isteyenleri gözaltına alıyor, işkencelerden geçiriyor, cezaevlerine koyuyor, katlediyor ya da kaybediyor" diyerek, çocukları serbest bırakılncaya kadar süresiz açlık grevine başladılar. 9 Mart Pazar günü Kocaeli HADEP'te başlayan açlık grevine demokratik kitle örgütleri destek verirken, KURTULUŞ, PARTİZAN SESİ, ATILIM, ALİNERİ, KERVAN gazeteleri temsilci ve okurları da açlık grevine başladı.

Gözaltına alınanların sayısı onbeşe ulaşırkengözaltı süreleri de yedi gün

uzatıldı.

Süresiz Açlık Grevi'ne destek veren Belediye - İş Başkanı Remzi Polat 11 Mart akşamı saat 19.00'da evinden gözaltına alındı.

Gazetemizin Adana temsilciliği 8 Mart Cumartesi günü iki kez basıldı. İlk başta muhabirimiz Mehmet Kargılar'ı gözaltına alan polisler kitaplara ve gazetelere el koydular. Aynı gün yine basılan gazetemizin Adana temsilciliğinde bu kez de Kültür ve Sanatta Halktan Yana Tavrı Dergisi Adana temsilcisi Ayfer Yıldız gözaltına alındı. 8 Mart akşamı büroyu kapatan muhabirimiz Hüseyin Şimşek dışarda bekleyen polislerce zorla arabaya bindirildi ve tehdit edildi. Muhabirlerimiz Mehmet Kargılar ve Hüseyin Şimşek serbest bırakılırken, Ayfer Yıldız halen gözaltında tutuluyor. Ayrıca 10 Mart günü de Antep büromuzu basan polis içerideki gazete ve dergilere el koydu.

12.03.1997'de Antakya büromuzdan çıkan Serdal Aksakal ve Sabahattin Sabon adlı okurlarımız sokak ortasında durdurularak gözaltına alındılar.

Okurlarımız karakola götürülerek kaba dayak ve psikolojik baskıya maruz bırakıldılar. Hakaret ve küfürler yağdırılan okurlarımız büromuza uğramamaları için tehdit edildi. Ayrıca işbirliği teklif eden polisler, "işbirliği yapmazsanız infaz ederiz" tehdidini savurdu. Sabahattin Sabon'un pasaportuna polisler el koydu.*

Gazetemize ve Grup Yorum'a Yönelik Baskılara Tepkiler

Bizler özelleştirmeye karşı çıkan işçilerin, sendikal hak isteyen memurların, demokratik ve parasız eğitim isteyen öğrencilerin ve bunlar için gözaltına alınanların, faşizmin zindanlarındaki tutsakların yanındayız.

KOCAELİ, ALİNERİ, KURTULUŞ, PARTİZAN SESİ, ATILIM, KERVAN GAZETELERİ

*Biz Belediye-İş Sendikası olarak polis keyfi gözaltılarını şiddetle kınıyoruz. Ailelerin başlattıkları açlık grevini destekliyoruz. Gözaltında tutulan devrimci-demokrat insanların bir an önce serbest bırakılmasını istiyoruz.

KOCAELİ Belediye-İş Sendikası Yönetim Kurulu Adına Remzi Polat

*Kurtuluşokuru dostlarımızı gözaltına alanlar bilmelidirler ki baskılar ülkemiz emekçilerini, devrimcilerini ve sosyalistlerini yıldırmayacaktır. Kendine sosyalistim, ilericiyim, demokratım, devrimciyim diyen herkesi gözaltındaki dostlarımıza sahip çıkmaya çağırıyoruz.

KOCAELİ (SİP) SOSYALİST İKTİDAR PARTİSİ

*8 Mart gecesi hiçbir gerekçe gösterilmeden evlerinden gözaltına alınan gençlerimizin, halen savcılığa çıkarılmayıp gözaltında tutulmasından kaygı duyuyoruz.

Yapılan bu saldırılara karşı emekçi halkımız birleşip karşılık verecektir. Kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyoruz.

EMEĞİN PARTİSİ KOCAELİ İL ÖRGÜTÜ

*Başımıza çöreklenmiş çetelerin pisliklerinin bir bir

açığa çıktığı şu günlerde hayata geçirilen bu saldırı, Grup Yorum nezdinde tüm halka, tüm halk muhalefetine. Biz halktan yana sanat üzerindeki baskılara derhal son verilmesini ve arkadaşlarımızın serbest bırakılmasını istiyoruz.

HAKAN, UFUK VE AYNUR DERHAL SERBEST BIRAKILSIN! HALKTAN YANA SANAT ÜZERİNDEKİ BASKILARA SON! TÜRKÜLERİMİZ KAZANACAK!

GRUP YORUM

*Adana, Kocaeli ve İstanbul'da Kurtuluş Gazetesi'ne ve diğer basına yönelik gözaltılar, özgür basını susturmak, devletin çeteci yüzünü gizlemek içindir.

Halk için sanat icra edenlerin gözaltına alınması faşistliktir. Başta sanatçılar olmak üzere gözaltına alınanların serbest bırakılmasını istiyoruz.

Mehmet Karagöz DİSK GENEL-İŞ 2. Bölge Şube Başkanı

*Grup Yorum'a yapılan saldırı devletin kendi çaresizliği içerisindeki korkularını ortaya koyan bir tavidir. HALKTAN YANA SANAT SUSTURULAMAZ!

GRUP EKİN

*Yayın hayatına başladığı 10 yıldan bu yana her yayını toplatılan, para cezalarıyla ard arda kapatmalar getirilen, çalışanların defalarca gözaltına alındığı, işkencehanelerden geçirilen, yıllarca hapis cezalarının verildiği KURTULUŞ Gazetesi halkın gazetesidir.

Nihat Özcan ve tüm Kurtuluş muhabirleri serbest bırakılmalıdır. Demokratik kitle örgütlerini, duyarlı tasardan, sosyalist basına ve derneklere yapılan saldırılara karşı birlikte tavır almaya çağırıyoruz.

TİYAD'LI AİLELER

*Kurtuluş Mahir'lerden başlayan direnme-teslim olmama ve her koşulda halkın, haklının yanında olma anlayışının takipçisiydi.

İşte bundandı. Korkuyorlar sesimizden. Son gözaltılar da bunun içindi. Susturamayacaklar! Kavgamızın onurlu

sesi hiç susmayacak! Hepinizi tüm coşkuyla kucaklıyoruz.

Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi Tutsakları Adına Şenol TANRIYAPISI

*12 Mart'ın, 16 Mart'ın sorumluları saldırılarına bir yenisini daha ekledi. Bu ülkenin gençleri olarak suçlulardan hesap soracağımızı bir kez daha haykırıyoruz, gözaltıları protesto ediyoruz

KAVGANIN ONURLU SESİ KURTULUŞ SUSTURULAMAZ!

TÜRKÜLER SUSMAZ HALAYLAR SÜRER!

LİSELİ GENÇLİK DERGİSİ ZAFER YOLUNDA DEVRİMCİ GENÇLİK DERGİSİ

*Yıllardır haklının yanında saftığı için hapis cezalarına çarptırılan Cafer Çakmak, şimdi de İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nde işkence görmektedir. Devrimci basın işkenceyle, hapis cezalarıyla susturulamaz.

Susurluk'taki devlet Cafer Çakmak'ın üzerindeki kirli ellerini çekmelidir.

İDİL KÜLTÜR MERKEZİ, OKMEYDANI HALK KÜLTÜR MERKEZİ, AYŞE GÜLEN HALK SAHNESİ, KÜLTÜR VE SANATTA HALKTAN YANA TAVIR DERGİSİ, FOSEM

*Kurtuluş Gazetesi üzerindeki baskılan tanıyor, protesto ediyor ve bu süreçte her zaman yanınızda olacağımızı bilmenizi istiyoruz.

HADEP İl Yönetim Kurulu Basın Yayın Kurulu Sözcüsü Latif Kaya

*Kurtuluş Gazetesi muhabirlerine yapılan saklından sonra şimdi de Grup Yorum elemanlarından Ufuk Lüker, Hakan Alak ve Tavrı Dergisi Çalışanı Aynur Cihan evleri basılarak gözaltına alınmışlardır. Platformumuza yapılan saldırılar yeni değil tam tersi hiç kesilmemiştir.

Grup Yorum elemanları özgür bırakılmalıdır. Özgürlük mücadelesi engellenemez. Özgürlük Türküleri Susmaz, Halaylar Sürer!

HAKLAR VE ÖZGÜRLÜKLER PLATFORMU

olaylar
eylemler
insanlar
yenilgiler
zaferler

BU TARİH BİZİM

16-22 Mart

DEVİRİMCİ SOL NEWROZ'U KANA BULAYANLARDAN HESAP SORDU

20-25 Mart 1992

Oligarşi, 1992 Newroz'unu Cizre'de, Şırnak'ta, Nusaybin'de, Yüksekova'da akıttığı kanla boğmaya çalıştı. 100'e yakın Kürt yoksulu katledildi. 1992'de Newroz kutlamaları sırasında Kürt halkının üzerine kurşun yağdıranlardan Devrimci Sol pespeşe gerçekleştirdiği eylemlerle hesap sordu.

20 Mart 1992'de İzmir Terörle Mücadele Şubesi'ne bağlı bir sivil ekip otosutaranarak içinde bulunan bir başkomiser ve bir polis cezalandırıldı.

22 Mart'ta İstanbul'da Karaköy ve Örnektepe karakolları, İzmir'de iki karakol, Adana'da bir karakol Devrimci Sol tarafından bombalandı.

23 Mart'da Bursa Ufuk ve Uludağ

karakolları bombalandı.

İstanbul Yenibosna'da polis ekibine yönelik bir eylem gerçekleştirildi.

İstanbul'da Çarşamba Polis Karakoluna roketatarla eylem düzenlendi.

24 Mart'ta İstanbul Zincirlikuyu'da MİT servis otobüsü hedef alınarak iki MİT mensubu cezalandırıldı.

25 Mart'ta Ankara'nın Tuzluca'yı semtlerinde bir kahvehane'de Terörle Mücadele Şubesi'nde görev yapan bir polis cezalandırılırken üç polis de yaralandı.

Ve yine aynı tarihte Adana Emniyet Müdür Yardımcısı'nın ekip otosuna yönelik eylemde makam şoförü öldü, Müdür Yardımcısı ağır yaralandı. *

20 MART "FAŞİZME İHTAR" EYLEMİ

20 Mart 1978

16 Mart 1978'de yedi devrimci demokrat öğrencinin faşistler tarafından katledilmesine, ilk andan itibaren öğrenci gençliğin gösterdiği tepki kısa sürede halkın değişik kesimlerine yayıldı. DİSK de katliam karşısında tavırsız kalmayarak, sert tepki gösterdi. Ertesi gün yaptığı bir açıklamada faşist saldırı ve katliamları protesto için 2 saatlik iş bırakacağını açıkladı. DİSK'in çağrısını TÖB-DER, TMMOB, Türk Tabipler Birliği, TÜTED, TÜMAS, İstanbul Barosu başta olmak üzere çok sayıda demokratik kitle örgütü de destekledi.

Ve 20 Mart'ta saat 08.00-10.00 arasında Türkiye'nin dört bir yanında çarklar durdu. Makineler sustu. Birçok ilde elektrik, su kesildi, trafik kilitlendi, radyo sustu,

okullarda ders verilmedi, avukatlar mahkemelere girmedi. Türk-İş'e bağlı ve bağımsız çok sayıda sendika üyesi de Faşizme ihtar eylemine katıldı. Yaklaşık 1 milyon dolayında insanın katıldığı ve adeta bir genel greve dönüşen bu eylem o güne kadarki emekçi katılımı açısından en büyük eylem olmuştur.

DİSK'in bu eylemini, sağcı basın "ihtilal Provası", Türk-İş "işçiler üzerinde oynanan oyun" olarak değerlendirirken, CHP Başkanı ve Başbakan Bülent Ecevit, DİSK'ingenel direniş karan üzerine eylemi yasadışı ilan ederek, eyleme katılan işçileri işten atmakla tehdit etmişti. Ama bu tehdit 1 milyon emekçinin öfkesi karşısında sökmeyi, 1 milyon insan "Faşizme ihtar" eylemine katıldı. *

FERİKÖY ÖĞRENCİ YURDU İŞGAL EDİLDİ

Mart 1988

88'li yıllarda öğrenci gençliğin faaliyetlerinden rahatsız olan oligarşi bir yandan üniversitelerde en ufak bir gösteriye bile katılan öğrenciler hakkında soruşturmalar başlatarak okuldan atmaya çalışıyor, bir yandan da öğrenci yurtlarından devrimci demokrat öğrencileri atarak yurtlarda kışla düzenini egemen kılmak istiyordu.

Öğrenci gençlik bu politikalara karşı sessiz kalmadı. MÜ BYO Öğrenci Derneği Yönetim Kurulu Üyesi bir öğrencinin polis istemiyle yurt idaresince sorgusuz yargısız atılması karşısında yurttan kalan devrimci demokrat öğrenciler yurdun bir odasına barikat kurarak direnişe geçtiler. Öğrenciler polis-yurt idaresi işbirliğini teşhir ederken, keyfi olarak alınan yurttan atma kararının geri alınmasını talep ediyorlardı.

İşgal sürerken dışarda da öğrenciler direnişe destek verdiler. İşgalciler camlara "Polis İdare işbirliğine Son", "Atılmalar Geri Alınana Kadar Direnişimiz Sürecek" dövizlerini asarken, dışardaki öğrenciler ortak bir açıklama yaparak taleplere destek verdiler. Direniş 10. saatine girerken polis saldırısına geçti. İşgalci öğrenciler ve diğer öğrencilerden 7 kişi gözaltına alındı.

Bu direniş, öğrenci gençliğin mücadele biçimlerini geliştirip, zenginleştiren, ders çıkarılması gereken bir eylem olmasıyla önemli bir direniştir. *

ULUDAĞ VE HACETTEPE'DE JANDARMA SALDIRISI

20 Mart 1996

Uludağ Üniversitesi'nde haraçları protesto eden yaklaşık 500 öğrenci jandarmanın saldırısına uğradı, öğrenciler bu saldırıya taşlarla karşılık vererek çatıştı.

Uludağ Üniversitesi öğrencileri Görükle Kampüsü'ndeki Mediko Sosyal Tesisleri önünde toplanarak paralı eğitimi protesto ettiler. Sloganlarla rektörlüğe doğru yürüyüşe geçtiler. Bu sırada jandarma kalaslar ve coplarla öğrencilerin üzerine saldırarak öğrencileri gözaltına aldı. Saldırıda 7 öğrenci yaralandı. Jandarma saldırısından kurtulabilen öğrenciler yemekhaneye girip kapıya barikat kurarak direnişlerine orada devam ettiler. Saldırıları yaklaşık 167 öğrenci gözaltına alındı.

Hacettepe Üniversitesi'nde ise haraçları ödemediği için kayıtları yapılmayan 11 öğrenci Beytepe Kampüsü'ndeki rektörlük binasını "Okuma Hakkımız Engellenmez" yazılı pankart asarak işgal ettiler. İşgal yaklaşık 5 saat sürdü.

Öğrencilere destek vermek amacıyla 100 kişilik bir öğrenci grubu da rektörlük binası önünde toplandı. İşgalciler kayıtların yapılması ve jandarmanın saldırı masası koşuluyla işgali sona erdirdiler ancak jandarma tarafından gözaltına alındılar. *

PARİSKOMÜNÜ İLAN EDİLDİ

16 Mart 1871

16 Mart 1871'de ilan edilen Paris Komünü ilk proletarya devleti olarak anılır.

18 Mart-28 Mayıs 1871 tarihleri arası 71 gün süren Paris Komünü Fransız proletaryasının uzun ve kanlı mücadelelerinin bir ürünü olarak ortaya çıktı. Komün tarihsel olarak 1848'e

dayanır. 1848'de Fransız Proletaryası iktidara yürümüş, fakat yenilmişti. Yenilginin temel nedeni örgütsüzlük ve siyasal önderliğin bulunmamasıydı.

İktidarda III. Napolyon vardı. Durumu sarsıntıda olan ve yaklaşan bir devrimden korkan bir imparatorluk, Prusya'ya karşı açılacak bir savaşla durumu-

nu düzeltilebileceğini hesap ediyordu. Ancak bu savaşta (1870 Fransa-Prusya Savaşı) Fransa yenildi. Ordunun yenilgisi Paris halkının öfkeyle sokağa dökülmesi için bir vesile oldu. Paris halkı yurdun savunulmasını ve Cumhuriyetin kurulmasını istiyordu. Kitlelerin yükselen baskısı sonucunda Cumhuriyet ilan edilmek zorunda kalındı.

Bu arada Fransız burjuvazisi Prusya'ya teslimiyet belgesini imzaladı. Paris halkı burjuva Thiers hükümetinin bu korkaklığını öfkeyle karşıladı. Şubat 1871'de "Ulusal Muhafız Merkez Komitesi" kurularak, Paris'in Prusya'ya karşı savunulmasına karar veren halk, ordunun elindeki toplan almak isteyince iç savaş da başlamış oldu.

18 Mart 1871'de Ulusal Muhafız Merkez Komitesi önderliğinde Paris halkı hükümet bina-

sı üzerine yürüdü. Thiers hükümeti halkın karşısında çareyi kaçmakta buldu. İktidar halkın elindeydi artık. Hemen Komün seçimleri yapıldı. Yeni kurulan devletin ilk işleri olarak; Polis örgütü dağıtıldı. Silahlı işçiler Paris'in ve Komün'ün güvenliği sağlanmakla görevlendirildi. Ordunun yerini de Ulusal Muhafızlar aldı. Komün'ün kararnameyi açıkladı. Buna göre:

- Herkese okuma-yazma yükümlülüğü getirildi.
- Kadınlara eşit haklar sağlandı.

- Tüm ulusal borçlar ertelendi ve sahipleri kaçmış olan burjuvaların mülklerine el konularak bunlar yoksullara verildi.

- İşletmelerde para cezaları kaldırıldı.

- Burjuvaların terk ettiği işletmelere devlet adına el konu-

larak buralar ulusal işletmeler ilan edildi. El emeğinin ücretlerini yeniden belirleyen bir ücret sistemi getirildi.

Ne var ki, bu arada elini kolunu sallayarak Versay'a çekilen burjuva hükümetine karşı, kararlı bir tutum içinde olunamaması, Paris Komünü'nün yenilgisini hazırlayan nedenlerden biri oldu. Versay burjuva hükümeti Prusya ile işbirliğine girecek kuvvetleriyle Paris Komünü'ne saldırdı. Savaş bir hafta sürdü. Paris Komünü'nü yaratan Paris proletaryası ve halk güçleri, Komün'ü korumak için canla başla savaştılar. Ancak bir hafta süren kanlı çarpışmalar sonucunda, üstün karşı devrimci güçler karşısında Komün savaşçıları yenildiler. Binlerce Paris'li emekçi kurşuna dizilerek katledildi. Binlercesi hapsedildi, sürgüne yollandı. *

Al gözüm seyreyle

İSTE ANA- YASA

GEÇİCİ HÜKÜMLER

MADDE 1:

BAZI TUTUKLULARIN İSTİHDAMI HAKKINDA

A-) HALKIMIZA KARŞI ZULÜM UYGULANMASI POLİTİKALARINDAN CUMHURBAŞKANI, BAŞBAKAN, BAKAN OLARAK SORUMLU OLAN TUTUKLULARDAN;

ERBAKAN; CEZAEVİ MUTFAĞINDA GÖREVLENDİRİLECEK, KADAYIF VE MERCÜMEK YAPMASI; MUTFAK KAZANI ETRAFINDA GULU GULU DANSI YAPMASI YASAKLANACAKTIR.

ECEVİT; CEZAEVİNİN KUŞ BESLEME BÖLÜMÜNDE, BARIŞ SİMGESİ OLARAK BİLİNE GÜVERCİNLERİ ONYILLARCA ALDATMASININ BEDELİNİ ÖMRÜ BOYUNCA ONLARA HİZMET EDEREK ÖDEYECEKTİR

TÜRKEŞ; RUH EĞİTİMİNİN SAĞLANMASI İÇİN ÖMRÜ BOYUNCA NEFRET ETTİĞİ GÜVERCİNLERLE YANYANA YAŞAMASI SAĞLANACAK, KURT BÖLÜMÜNE GİRMESİ YASAKLANACAKTIR.

SEVKET KAZAN; CEZAEVİ MUM İMALATHANESİNDE ÇALIŞTIRILACAKTIR. TANSU ÇİLLER; CEZAEVİNİN YABANCI UYRUKLULAR KOĞUŞUNA KONULACAK, TÜRKÇE KONUŞMASI, VE HER DILDEN ANA-BACI KELİMELEİNİ KULLANMASI YASAKLANACAKTIR

DEMİREL; CEZAEVİ AHIRINDA YILLARCA SIRTINDAN İNMEDİĞİ KIRATLARIN BAKIMIYLA GÖREVLENDİRİLECEK, ATA BİNMESİ YASAKLANACAKTIR

MESUT YILMAZ; KOVANLARIN BAKIMIYLA GÖREVLENDİRİLECEK, ARILARIN HESAP SORMAK İÇİN TUTUKLUYU SOKMA İHTİMALİNE KARŞI HERHANGİ BİR TEDBİR ALINMAYACAKTIR

KENAN EVREN; EĞER ASILMAZSA BESLENECEK, ANCAK BULUNDUĞU KOĞUŞA BOYA, FIRÇA, TUAL VE POSTAL VERİLMESİ YASAKLANACAKTIR

B-) BU TUTUKLULARIN CEZAEVİ KOŞULLARI HAKKINDA -ZAMANINDA OZAN HASAN HÜSEYİN'İN CEZAEVLERİNİ İYİ YAPIN BEYLER, YARIN SİZLER KALAKSİNİZ ŞEKLİNDEKİ ÖĞÜDÜNÜ DİKKATE ALMADIKLARI İÇİN- HERHANGİ BİRŞİKAYETHAKLARI OLMAYACAKTIR

C-) BU TUTUKLULARIN KENDİ ARALARINDA BİR KOĞUŞ BAŞKANI SEÇEMEYECEKLERİ GÖZÖNÜNDE BULUNDURULARAK, KOĞUŞ BAŞKANI CEZAEVİ İDARESİ TARAFINDAN ATANACAK, SÖZKONUSU TUTUKLULARIN KOALİSYON YA DA DARBE YAPMALARI ENGELLENECEKTİR *

Toplumsal Olaylarda Rekor Artış

Emniyet Genel Müdürü Alaattin Yüksel son on yıllık sürede polisiye olay sayısının yaklaşık 7 kat artışla 90 binden, 658 bine yükseldiğini açıkladı.

Buna göre, Türkiye'de günde 1800, saatte 75, dakikada ise birden fazla polisiye olay meydana geliyor.

Polisin görev alanına giren suçlarla ilgili bilgi veren Emniyet Genel Müdürü Alaaddin Yüksel, Türkiye'de gerek suç sayısında, gerekse suç türlerinde artış eğilimi yaşandığını bildirdi. Yüksel, 1987 yılında polis takibini gerektiren olay sayısı 90 bin iken, bu sayının 1996 yılında 7 katın üzerinde artışla 658 bine yükseldiğini belirtti.

Yüksel'in verdiği bilgiye göre, Türkiye genelinde 1988 yılında 564 narkotik olay meydana gelirken, bu sayı 1996 yılında 4 katın üzerinde bir artışla 2 bin 572 olarak gerçekleşti. Mali olay sayısı ise 1988'de 667 iken 1996 yılında yaklaşık 11 katlık artış ile 7 bin 467 oldu.

En Büyük Artış Toplumsal Olaylarda: 12 kat...*

NEDEN ACABA?

Polis takibini gerektiren olaylar arasında rekorun, toplumsal olaylarda olduğu belirlendi. 1988 yılında miting, gösteri, yürüyüş, grev gibi olayların çoğunluğunu oluşturduğu toplumsal olay sayısı 606 iken, bu sayının geçen yıl 12 kat artış ile 7537'e yükseldiği görüldü. Bir başka ifadeyle Türkiye'de günde yaklaşık 21 toplumsal olay meydana geliyor.

HAFTANIN ŞAŞI BAKIŞI

"Demokratik olmayan bir laik yönetim düşünülebilir; ama laik olmayan bir demokratik düzen yoktur. Demek ki, Türkiye gibi demokratik sancılar içinde yaşanan bir ülkede ilk iş laikliği korumaktır."

(2 Mart Tarihli Cumhuriyet'in Başyazı'sından)

SÖZ'ÜN ÖZ'Ü

... Ziverbey'le Susurluk arasında sadece kişiler farklıdır... Olay aynıdır, sistem aynıdır, örneğin şimdi suçlanan Çatlı yerine, yine kullanılan ve kendilerine ülkücü-milliyetçi denilen insanlar vardı. Ağar yerine Şükrü Balcı vardı, Korkut Eken yerine Hiram Abas vardı, Tümgeneral Veli Küçük yerine Faik Türün vardı... Çete yine aynı sistemle kurulmuş ve yine çıkarlar elde ediyordu.

Talat Turhan

SENDİKALILAR VE SENDİKASIZLAR

Türkiye'de çalışan toplam işçi sayısının 4 milyon 111 bin 200, sendikali işçi sayısının ise, 2 milyon 713 bin 839 olduğu belirtildi.

İşçi sayısı artıyor, sendikali işçi sayısı düşüyor!

Temmuz 1996'da 4 milyon 51 bin 295 olan toplam çalışan işçi sayısı, Ocak 1997'de 59 bin 905 artarak, 4 milyon 111 bin 200'e yükseldi

Aynı süre içinde Türk-İş'in üye sayısı iki bin 986 azalma ile 2 milyon 14 bin 452'den 2 milyon 11 bin 466'a düşerken, aynı dönemde DİSK'in üye sayısı da bin 161 eksilme ile 313 bin 46'dan 311 bin 885'e indi.

Temiz medya sendikal örgütüllükleri de temizlemiş !

En fazla sendikali işçi 374 bin 42 işçi ile metal işkolunda bulunurken, bunu 290 bin 556 işçi ile genel işçiler, 215 bin 707 işçi ile inşaat işkolu izliyor.

Araştırmaya göre, en az sendikali işçi ise, 8 bin 424 işçi ile Basın-Yayın, 7 bin 863 işçi ile ardiye, 5 bin 925 işçi ile gemi ve 4 bin 491 işçi ile gazetecilik işkollarında bulunuyor.*

KÖRLÜK

Rahmi Koç; Türkiye'yi şu anda istikrarlı görmüyoruz. Önümüzü göremiyoruz.

asından

Gözünüzü KAR bürümüştür ondandır.

AÇLIK

Açlık Koç'u korkutuyor

Koç Topluluğunun stratejisti Necati Arıkan, televizyon ve gazetelerde yer alan açlık ve yoksulluk manzaralarının kendilerinin ürküttüğünü söyledi ve Türkiye'nin bugün en büyük sorunu istihdam ve gelir seviyesinin düşüklüğüdür dedi.

(28 Şubat 1997, Milliyet)

Koç açlıktan mı, yoksa açlardan mı korkuyor acaba?

TÜSİAD ALTINDAN SOPA

TÜSİAD Refah'ı istemiyor
Dernek yetkilileri Refahyol'dan duydukları rahatsızlıkları önceki gün Demirel ve Baykal'a, dün de Yılmaz'a ilettiler, darbeye fırsat bırakmadan alternatif bir hükümet kurulmasını istedi.

TÜSİAD mı şaşırıyor, yoksa TÜSİAD birilerini şaşırtmaya mı çalışıyor?

Önce Refah'lı bir hükümete karşı çıktılar.

Sonra Refah'ın hükümette yer alması gerektiğini savunmaya başladılar.

Bir paket hazırlayıp, MGK'nın kaldırılmasını istediler.

Ama geçen hafta bir de baktık ki, MGK kararlarının en harareti savunucusu kesildiler.

Ve şimdi de, burjuva muhalefet partileriyle görüşüp, yeni bir hükümet kurun yoksa darbe olur diye MGK sözcülüğünü üstleniyorlar.

Ordu sopayı aba altından değil de, TÜSİAD ağzından gösteriyor anlaşılan!

F
O
T
O
Y
O
R
U
M

Kontrgerillacıyı Unutmayanlar da Unutulmaz.
UNUTMAYIN!

Arnavutluk'ta Banker Kriziyle başlayan ayaklanma ülkenin dört bir yanını sardı... İktidardaki sağ kanattan başkan Berişa, taviz üstüne taviz veriyor ama sonuç alamıyor...

BAŞKAN BERİŞA KOLTUKTAN DÜŞÜYOR...

Nokta Dergisi bu sene de geleneksel DORUKTAKİLER'ini seçmiş... Ne tesadüf ki, biz de bu hafta ÇUKURDAKİLER adıyla senenin en çukur adamlarını seçmiştik...Nokta'yla olaylara bakışımızdaki "ufak" farklılıklardan olsa gerek, listelerimizdeki birçok isim çakışıyordu...

ÇUKURDAKİLER '97

İş Dünyası:

Sakıp Sabancı

Tüm katliamların sorumlusu Oligarşinin baş aktörlerinden şaklaban işadamtı. Işık söndürme eylemine "gönül-den" destek verdiği için.

Politika:

Ayrım yapamıyoruz...

HEPSİ

MODA: DOĞAN GÜRES

RP-DYP koalisyonuna oy yerirsem etek giydirebilirsiniz diyen MGK eskisi DYP milletvekili "Ekose etegiyle"

SPOR: Ali Şen

Futbolcularını sahaya "Hüseyin Kocadağ'ı Unutmadık" pankartıyla çıkarmasıyla...

MEDYA: Behiç Kılıç

HBB Haber Müdürü

Olğanüstü röportajlarıyla...

ADALET: Tabiyki ŞEVKET KAZAN...

ÖZEL HABER

Türkiye'nin gündemine Susurluk girdi gireli gazetecilik literatüründe de bazı başlıklar çokça kullanılmaya başlandı.

"Ele Geçirdik", "Açıklıyoruz" gibi...

Eel!.. Madem ki herkes ele geçiriyor, açıklıyor... Bizim eksikimiz neymiş? diye sorduk kendi kendimize... Ve aldık kalemi elimize... Pardon!... Düşük yollara. Araştırmacı gazeteciliğin gerektirdiği üzere birçok engeli aşarak olay yaratacak bir konuşmanın bant kaydına ulaştık. Hani İSKİ skandalinin kahramanı Ergün Göknel'in cezaevindeki ilk fotoğrafı misali... Şu anda cezaevinde bulunan İbrahim Şahin, Ayhan Akça ve Ziya Bandırmahoğlu aralarında neler konuşuyorlardı...

AÇIKLIYORUZ!

CEZAEVİNDEKİ ÇETECİLERİN KONUŞMALARINI

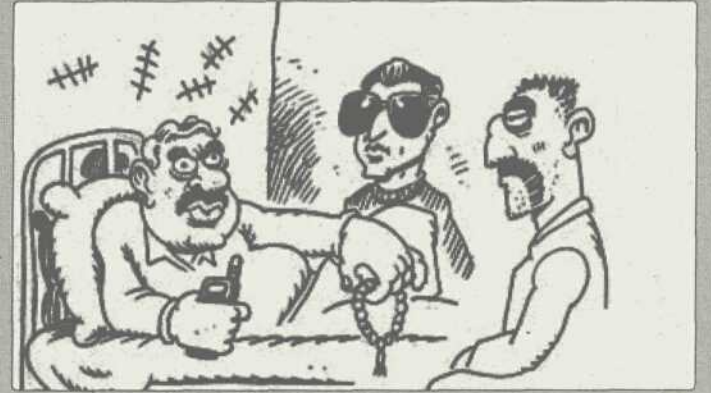
İÇEREN BANT KAYDINI ELE GEÇİRDİK

İ.Ş: Vay koçlar!... Hiç gelmiyacaksınız sandım... Sıkıntıdan patlıyorum burada».

AA: Olur mu hiç İbrahim Abi... Şeni yalnız bırakır mıyız... Bak geldik işte.

İ.Ş: Hop dur bakalım. Ne o İbrahim abi falan... Komtanım diyeceksiniz yine bana...

AA: Yahu allahaşkına yapma İbrahim. Geçmişte kaldı onlar... Komtanım felan. Bak işte burda başbayız. Kardeş kardeş...

İ.Ş: Hüoop... İbrahim ahim... pardon Komtanım doğru söylüyor... Komtan her yerde Komtan.

AA: Tamam, tamam.

J.Ş: Yahu çocuklar arkadaşlardan siparişlerim vardı. Cep telefonumun şarj aletini getirmeyi unuttum. Dün bitti. Tansu Hanım'ı aramadım, ayıp oldu...

Z.B: Getirdik onları abi... Hem bak daha neler getirdik... Birer tane Baretta... biraz mermi... ha, bir de yarım kilo beyaz...

A.A: Abi bee... Komtanım be... Bu beyaz işleri buralarda iyiymiş diyorlar.

İ.Ş: Tabi oğlum. Biz boşuna komtanım demeyi bırakma demiyoğ sana... işimiz iş... Buralarda acayip piyasası var bu işin... Dün bazı arkadaşlar geldi "abimizsin" dediler... Anlıycanız çeteyi dağıtmıyoruz. Sadece mekan değişti.

Z.B: Eşeği altın kafese koymuşlar eşek yine eşek.

İ.Ş: Ne diyon lan sen! Atasözünü hem yanlış söylüyon hem de yanlış yerde kullanıyon. Değiştiriyorum "Çeteciye cezaevine koymuşlar oh ne iyi oldu demiş" olacak.

AA: Abi be.. Komtanım be, yine de canım sıkılır benim burada. Tünel kazıp kaçalım.

İ.Ş: Ne tüneli yahu cezaevi müdürünün makam arabası emrimize amade.. İstedığınız zaman söyleyin Boğaz'a yemeğe gidelim.

Z.B: Her şey iyi güzel de cezaevlerine bir sürü devrimci göndermiştik. Şimdi onlarla karşılaşmayalım...

İ.Ş: Hemen pimpiriklenme lan. Onlar Sağmacılar'da. Burası Metris...

A.A: Olsun abi. Tünel kazıp gelirler buraya...

Z.B: Gelirlervalla.

İ.B: Kesin!... Kesin!... Cep telefonum çalıyor... Sessiz olun biraz. Alo... Buyrun başbayanım... Sayenizde... Sağ olun... İyiyiz biz... Çocuklar da iyi... Tamam geliriz arada bir... İş mi... Tabiy ki her zaman... Arayın yeter... Oradayız hemen... Ha unutmadan şu yasaları ne zaman ayarlıyorsunuz... Arada bir tamam da sürekli çıkmak isteriz biz burdan... Tabi... Tabi... İyi günler... Saygılar...

Duydunuz mu?.. Arayan başbayandı... Eğer diyor, iktidarda kalırsak en kısa sürede dışarıdasınız diyor... Yasaları ayarlayacakmış...

Z.B: Ya ayarlayamazsa?... Ya unutursabizi buralarda?... Ühü... Unutma bizi Tansu Abla...

İ.Ş: Kes lan zırlamayın. Belki Mehmet (Ağar) abimiz de gelir.

A.A: Evet evet o da gelsin... Bu işlere bizi bulaştırın o... o da gelsin... Sedat Abi'de gelsin, hepsi gelsin...

Kaset burada bitiyor... Kimbilir belki devamını da "ele geçiriveririz" Tabi bu berbat sohbetden sıkılmadıysanız yayınlarınız tabii.

KATLİAMLARIN HESABINI SORALIM

İkitelli'de Grup Yorum Konseri

Anka Müziği'nin organize ettiği Grup Yorum konseri, 8 Mart günü Doğanay Düğün Salonu'nda gerçekleştirildi. Saat 20:00'da başlayan konsere yaklaşık 500 kişi katıldı. Grup Yorum, türkülerine başlamadan önce sahneyi Zülfü Beyhan ve öğrencileri aldı. Kendi bestelerinden oluşan türkülerini seslendiren Beyhan'ın ardından Grup Yorum, 12 Eylül öncesinin sevilen türkülerinden biri

olan ve "Sıyrılp Gelen" ile "Marşlarımız" kasetlerinde yer alan "Hayat" adlı türkü ile konserine başladı. "Dersim'de Doğan Güneş", "Sahan Kanatlılar", "Dağlara Gel" gibi sevilen türkülerini seslendiren Grup Yorum, repertuarında Arapça ve Kürtçe türküler de yer verdi. İzleyicilerin oldukça coşkulu olduğu gözlenen konser, söylenen türküler ve çekilen halaylarla son buldu. *

SANAT REHBERİ

İDİL KÜLTÜR MERKEZİ
21,29 MART'97
IŞIKLAR SÖNMESİN
BERHAN ŞİMŞEK-TARIK TARGAN-TUNCAL KURTİZ
YÖN. REİS ÇELİK
MÜZİK: MAZLUM ÇİMEN
23 MART PAZAR GÜNÜ 16.00'DA YAPILACAK GÖSTERİM SONRASI,
REİS ÇELİK VE BERHAN ŞİMŞEK'İN KATILACAĞI BİR SÖYLEŞİ
DÜZENLENECEKTİR

SEANSLAR

HAFTA İÇİ: 15:00-19:00 HAFTA SONU: 13:00-16:00-19:00

Yönetmenliğini Neil Jordon'un yaptığı "özgürlüğün Bedeli" adlı film; Beyoğlu Emek, Bakırköy Avşar, Kadıköy Süreyyasinemalarında izlenebilir.

16 Mart Pazar günü saat 14:00'de Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi'nde KAS (Kamyon Atölye Sanatçıları) Şenliği izlenebilir. Şenliğe; özgürlük Türküsü, Ayşe Gülen Halk Sahnesi, Dia gösterimiyle Ressam İrfan Ertel, Şair İbrahim Karaca, Öykücü Hayati Azim'in yanı sıra birçok şair ve müzisyen katılacak.

İDİL KÜLTÜR MERKEZİ'NDE;

15 Mart Cumartesi günü saat 15:00'te Aydın Bulut'un hazırladığı kısa metrajlı film "Gazi Belgeseli"

16 Mart Pazar saat 11:30'da çocuklar için Çizgi film "Afacan Dennis" izlenebilir.

21-29 Mart tarihleri arası Yönetmenliğini Reis Çelik'in yaptığı başrollerinde Berhan Şimşek ve Tarık Targan'ın oynadığı "Işıklar Sönmesin" adlı film izlenebilir.

Seanslar;

Hafta içi: 15:00-19:00

Hafta Sonu: 13:00-16:00-19:00

22 Mart Cumartesi iki seans halinde Grup Yorum Konseri

Seanslar: 16:00-19:00

Saat 14:30'da da Grup Yorum "Marşlarımız" kasetini imzalıyor.

23 Mart Pazar saat 11:00'de çocuklar için Gökyüzü Tiyatrosu'nun hazırlayıp sunduğu "Palyaço Hastalanınca" adlı tiyatro oyunu, saat 16:00'da Yönetmen Reis Çelik ve Sinema oyuncusu Berhan Şimşek'in konuşmacı olarak katıldığı "Işıklar Sönmesin" adlı filmin konu alındığı söyleşi izlenebilir.

DEREBOYU CAD. NO: 110/55 ORTAKÖY

TEL/FAX: 260 05 07-2613219

Yine Saldırdılar

11.3.97 Salı gecesi saat 02.30 sıralarında Grup Yorum elemanlarından, Hakan Alak, Ufuk Lükere ve Kültür ve Sanatta Halktan Yana Tavır Dergisi çalışanı Aynur Cihan, İstanbul Siyasi Şubesi'ne bağlı silahlı timler ve sivil polislerce evleri basılarak gözaltına alındılar. 11.03.1997 Salı günü Tavır Haber Merkezi ve Grup Yorum yazılı açıklama yaparak gözaltıyı protesto ettiler.

Yapılan açıklamada; "MGK Raporlarıyla, komplolarla, işkencelerle susturmak istedikleri sesimizi, bir kez daha boğmaya çalışıyorlar. Defalarca gözaltına alındık, işkence gördük, tutsak düştük. İstediler ki, halklarımızın kurtuluş umudu olmasın, büyümesin. 12 yıldır Anadolu halklarının sesi, soluğu, kıskançlıkla sakındığı umudu olduk. Ve bu düzenin

sahipleri, hep susturmak istediler sesimizi.

Ülkemizi karanlığa boğmak isteyenlerin, başımıza çöreklenmiş çeteleriyle, pisliklerin bir bir açığa çıktığı şu günlerde hayata geçirilen bu saldırı, Grup Yorum nezdinde tüm halka, tüm halk muhalefetedir. Susturulmak istenen, halkın sesidir;

Biz, halktan yana sanat üzerindeki baskılara derhal son verilmesini ve arkadaşlarımızın serbest bırakılmasını istiyoruz" denildi.

12 Mart Çarşamba günü savcılığa çıkarılmadan saat 18:00 civarlarında, Ufuk Lükere ve Aynur Cihan serbest bırakılırken, Hakan Alak, hala gözaltında tutuluyor. Hakan Alak için İstanbul Siyasi Şubesi'nce savcılıktan 4 gün gözetim süresi alındı.*

KONSER

22 mart cumartesi

idil kültür merkezinde

1. seans: 16.00

11. seans: 19.00

idil kültür merkezi
dereboyu cad. No: 110/55 ortaköy
tel-fax: (212) 260 05 07-261 32 19

Kurtuluş Gazetesi muhabirlerine yapılan saldırıdan sonra şimdi de Grup Yorum elemanlarından Ufuk Lükere, Hakan Alak ve Tavır Dergisi çalışanı Aynur Cihan evleri basılarak gözaltına alınmışlardır. Platformumuza yapılan saldırılar yeni değil tam tersi hiç kesilmemiştir.

Grup Yorum elemanları özgür bırakılmalıdır. Özgürlük mücadelesi engellenemez. Özgürlük Türküleri, Susmaz Halaylar Sürer!

HAKLAR VE ÖZGÜRLÜKLER PLATFORMU

*Başımıza çöreklenmiş çetelerin pisliklerinin bir bir açığa çıktığı şu günlerde hayata geçirilen bu saldırı, Grup Yorum nezdinde tüm halka, tüm halk muhalefetedir. Biz halktan yana sanat üzerindeki baskılara derhal son verilmesini ver arkadaşlarımızın serbest bırakılmasını istiyoruz.

HAKAN, UFUK VE AYNUR DERHAL SERBEST BIRAKILSIN! HALKTAN YANA SANAT ÜZERİNDEKİ BASKILARA SON! TÜRKÜLERİMİZ KAZANACAK.

GRUP YORUM

Grup Yorum'a yapılan devletin kendi çaresizliği içerisindeki korkularını ortaya koyan bir tavidir.

HALKTAN YANASANAT SUSTURULAMAZGRUPEKİN

Türkiye'deki "Susurluk'taki Devlettir, Hesap Soralım" Kampanyası Avrupa'da Yankılanmaya Devam Ediyor

Stuttgart'ta 28 Şubat günü 19.30'dan 20.00'ye kadar süren gösteride Türkçe-Almanca "Susurluktaki Devlettir Hesap Soralım", "Zindanlar Boşalsın Çetelere Yer Kalsın", "Bizi Çeteler Yönetemez", "Pisliği Devrim Temizler, Devrime Yürüyelim" dövizleri taşındı. Mumların yakıldığı ve çok sayıda Almanca bildirilerin dağıtıldığı eylem bir hafta boyunca devam etti.

6,7,8 Mart günleri Susurluk'la birlikte gün ışığına çıkan mafyacı-faşist kontrgerilla devletini protesto etmek için Ulm Devrimci Halk güçlerinin organize ettiği gösteriler sürüyor. Gösterilerde Türkçe- Almanca "Susurluktaki Devlettir Hesap Soralım", "Zindanlar Boşalsın Çetelere Yer Kalsın", "Bizi Çeteler Yönetemez" "Çetelerden Hesap Soralım", "Katil Kazan istifa", "Susurluk, Rejim, Mafya, Kontrgerilla", "Pisliği Devrim Temizler, Devrime Yürüyelim" vb. dövizler taşındı. Alkışlar ve halaylarla Susurluk'u anlatan bildiriler dağıtıldı.

Köln'de de eylem bir haftayı aşkın bir süredir, kentin en işlek yeri olan Dom kilisesinin önünde devam ediyor.

Hannover Station meydanında 1 haftadır süren "Sürekli Aydınlık için 1 Dakika Karanlık" eyleme esnaf, yurtsever, devrimci ve demokratların katılımıyla devam ediyor. 7 Mart gecesi meydana toplanan kitle pankart asarak sloganlar atarak eyleme başladı. Polis eylemin yasadışı olduğunu gerekçe göstererek eyleme saldırdı. Bir kişiyi gözaltına aldı. Polisin eylemi dağıtma çabalarına rağmen eylemi sahiplenen insanların sonraki gecelerde meydana toplanarak mumlar yakılarak, halaylar çekilerek, sloganlar atılarak eyleme devam edildi.

"Sürekli Aydınlık için Bir Dakika Karanlık" eylemleri Berlin'de de meş-

leler ve ateşlerle sürüyor.

Bielefeld'de de 6 Mart günü DHKC ve MLKP taraftarlarının katılımıyla başlatılan ve saat 18.30-20.00 arası gerçekleştirilen eylemde Susurluk'taki katil devlet protesto edildi. Eylemde çok sayıda Almanca ve Türkçe bildiriler dağıtılırken, Almanca-Türkçe pankartlar açılıp dövizler asıldı. Yine her iki dilde "Zindanlar Boşalsın Çetelere Yer Kalsın", "Susurluk Devlettir Hesap Soralım" sloganları atıldı. Eylemin son günü olan 12 Mart'ta Gazi katliamının da yıldönümü olması nedeniyle, Gazi de katledilenler ve tüm devrim şehitleri için bir anma yapıldı. Kürt yurtseverlerinin de çocuk folklor grubu ile destek sundukları eylem "Yaşasın Devrimci Dayanışma" sloganı ile sona erdi.

28 Şubat'ta başlayan "Sürekli Aydınlık için Bir Dakika Karanlık" eylemi Rotterdam Merkez istasyonu önünde her akşam saat 19.30-20.30 arası gerçekleştiriliyor. Ayrıca eylem Den Haag şehrinde yine aynı saatlerde gerçekleştiriliyor. Diğer yandan Arnhem şehrinde 9 Şubat günü aynı içerikte bir açık hava toplantısı yapıldı 150 kişinin katıldığı toplantıda, sloganlarla ve halk oyunları eşliğinde, yakılan mumlarla ve meşalelerle Türkiye'deki kontrgerillacı -mafya-cı devlet protesto edildi. *

Ulm'da Faşist Saldırlara Karşı Miting

Faşist saldırılar 1 Mart günü 100'e yakını ULM Devrimci Halk Güçleri okuru olan toplam 200 kişinin katıldığı bir mitingle protesto edildi. Saldırıların Susurluk'taki devlet destekli olduğu, faşist hareketin genel tarihi, devlet içerisindeki konumlanışı ve Avrupa'da çeşitli tarihlerdeki faşist saldırı ve katliamların anlatıldığı miting faşizme öfke duyan sloganlarla sona erdi.

Bu arada 1 Mart günü de Ulm'da "Kayıp Analarıyla Dayanışma Eylemi" yapıldı. ULM Devrim Halk Güçleri ile Serxwebun, Atılım ve Partizan Sesi okurlarının birliktelikte organize ettiği eyleme 200'e yakın kişi katıldı. Tüm kayıpların ve cezaevi şehitlerinin resimlerinin taşındığı, Türkçe ve Almanca dövizlerin olduğu eylem Türkçe ve Almanca "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak", "Kahrolsun Faşizm, Yaşasın Enternasyonalist Dayanışma" sloganlarıyla sona erdi. *

Köln'de ve Frankfurt'ta Çocuk Vizesine Karşı Yürüyüş

Çeşitli uluslardan yaklaşık 1500 kişi 9 Mart'ta bir araya gelerek çocuklar için uygulamaya geçmesi planlanan Avrupa Birliği üyesi olmayan ülkelerin vatandaşlarının çocuklarına konacak vizeyi protesto etti. Özgür Halklar Komitesi yaklaşık 250 kişiyle yürüyüşe katıldı. Özgür Halklar Komitesi'nin korteji önde yürüyen çocuklar ve çeşitli yörelerimizden halkoyunları kıyafetleri giyinen dansçılar ile en renkli ve disiplinli kortejdi.

Alman ve Türkiyeli örgütlerin organize ettiği yürüyüş saat 11.00'de başladı. Şehrin alışveriş merkezinde yapılan yürüyüş, çeşitli konuşmalar ve Halk Kültürü'nün Halk Dansları grubunun sergilediği oyunlarla son buldu.

Polisin organizatörlerle yaptığı, bir sorun çıktığında polisin kesinlikle müdahale etmemesi, anında organizatörlere veya görevlilere bildirmesi sözleşmesine rağmen yürüyüş alanından telefon etmek amacıyla uzaklaşan bir Alman bayan gazeteci zor kullanılarak gözaltına alındı ve saatler sonra serbest bırakıldı.

Frankfurt'ta da 27 Şubat günü yapılan "Vizeye Hayır" yürüyüşüne yaklaşık 1500 kişi katıldı. Özgür Halklar Frankfurt imzalı ve "Çetelere ve vizelere hayır" yazılı bir pankartla katılan kitle yürüyüş boyunca "çocuklarımızı değil çetelere vize", "yaşasın uluslararası dayanışma" vb. sloganlar attı. Yürüyüş yapılan bir konuşma ile sona erdi. Yürüyüşte dağıtılan açıklamada "Halkımızdan Değil Çetelerden Vize İsteyin, Çetelere ve Vizelere Hayır, Faşizme ve Irkçılığa Karşı Birleşelim, Savaşalım ve Kazanalım" deniliyordu. *

Frankfurt'ta da 27 Şubat günü yapılan "Vizeye Hayır" yürüyüşüne yaklaşık 1500 kişi katıldı. Özgür Halklar Frankfurt imzalı ve "Çetelere ve vizelere hayır" yazılı bir pankartla katılan kitle yürüyüş boyunca "çocuklarımızı değil çetelere vize", "yaşasın uluslararası dayanışma" vb. sloganlar attı. Yürüyüş yapılan bir konuşma ile sona erdi. Yürüyüşte dağıtılan açıklamada "Halkımızdan Değil Çetelerden Vize İsteyin, Çetelere ve Vizelere Hayır, Faşizme ve Irkçılığa Karşı Birleşelim, Savaşalım ve Kazanalım" deniliyordu. *

Avrupa'da 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü Kutlandı

Almanya: Ulm'da 8 Mart günü Anadolu Halk Kültür Derneği'nde gerçekleştirilen kutlama yerine "8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne Hoş Geldiniz" yazılı bir pankart asıldı. Pankartın etrafını Parti-Cephe'li şehit kadın savaşçıların resimleri karanfillerle süsledi. Şehit kadın savaşçıların şahsında tüm devrim şehitleri için 1 dakikalık saygı duruşunun ardından günün anlam ve önemini belirten konuşmalar yapıldı. Kadın savaşçıların hayatları ve mücadelelerinden kesitlerin okunduğu kutlamada, katılanlar da 8 Mart'la ilgili düşüncelerini belirttiler. Kavganın türkülerle semah gösterisi ve laz oyununun ardından "Sibel Yalçın" konulu bir tiyatronun sergilenmesiyle kutlama sona erdi.

Köln'de de 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günü Anadolu Halk Kültür Derneği'nde kutlandı. Saygı duruşu ile başlayan kutlamada günün anlam ve önemini anlatan konuş-

malar yapıldı. Ve arkasından Şehit kadınların direnişlerini anlatan yazılar okundu. Şiirlerle, türkülerle ve folklor ekibinin gösterileriyle devam eden kutlamada, herkesin halaylara katılımıyla sona eren Dünya Emekçi Kadınlar gününden sonra kitleyle birlikte "Sürekli Aydınlık için Bir Dakika Karanlık" eylemine gidildi.

8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü Dortmund'da coşkuyla kutlandı.

İngiltere: DHKP-C, MLKP ve TKP'nin Sesi taraftarlarının ortak organizasyonu ile yapılan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar günü 8 Mart gecesi kutlandı. Gecede "SUSURLUK-TAKİ DEVLETTİR HESAP SORALIM" "YAŞASIN 8 MART DÜNYA EMEKÇİ KADINLAR GÜNÜ", "YAŞASIN DEVRİMCİ DAYANIŞMA" pankartları asılıydı. 500 civarında katılımın olduğu gecenin ortak açılış konuşmasında, Clara Zetkin'lerden, Sandino'nun kızlarına, Plaza Del Mayo analarından, Sabo'lara, Si-

bellere, İdil'lere kadınlarımızın kurtuluş kavgasında kanla yazdığı tarihe değinildi. GIK-DER'in halkoyunları ekibinin gösterisinden sonra Türkiye'de başlatılan "Sürekli Aydınlık için Bir Dakika Karanlık" eylemine destek amacıyla saat 19.00 (Türkiye saatiyle 21.00)'de ışık söndürme eylemiyle birlikte coşkulu bir şekilde "Susma Sustukça Sıra Sana Gelecek", "Kadın Erkek Elele Devrimci Mücadeleye", "Susurluk'taki Devlettir Hesap Soralım", "Anaların öfkesi Katilleri Boğacak" sloganlarıyla 10 gündür Londra'da yapılan eylem 8 Mart'a taşındı. İRA tutsağı Rose Me Aliskey'in annesi Bernatte Mc Aliskey'in yaptığı konuşmada herkesi İrlandalı siyasi tutsaklarla dayanışmaya çağırdı. Konuşma kitle tarafından "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganlarıyla karşılandı. Ardından DHKC-DHG çeşitlimesajlar okundu. Coşkulu sloganlar eşliğinde DHKP-C şehidi Kahraman Altun'un annesi Kahraman'ın öl-

mediğini savaşın içinde olduğunu belirten konuşmasının ardından İTİB'den bir ozan Ruhi Su'nun türkülerini geceye renk kattı. Grup Nisan'ın yurdun dört bir yanından söylediği türküler ve marşlarla coşku doruğa çıktı. Grup Nisan ve Londra Halk Sahnesi elemanlarının tişörtlerinin üzerlerinde Ayşe İdil Erkmen ve Ayşe Gülen'in resmi ve "Devrimci Mücadelede Sanatçılar" yazısı vardı.

HKM saz grubunun verdiği saz dinletisinden sonra GIK-DER'in toplumun çeşitli kesimlerinden kadın tiplerini anlatan skecinin ardından sona erdi.

Hollanda: 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü Rotterdam'da yaklaşık 150 kişinin katılımıyla kutlandı. Saygı duruşuyla günün anlam ve önemini içeren konuşmayla başlayan kutlamada dia gösterimi, müzik dinletisi, çocuk korusu ve folkloru, skeç ve 96 ölüm orucu şehidi Ayşe İdil Erkmen'le ilgili bir yazı da okundu.

Özgür tutsakların ilaç ihtiyaçlarında kulanılmak üzere hediye bir çekilişin de yapıldığı kutlama davul zurna eşliğindeki halaylardan sonra, sürekli aydınlık için bir dakikalık karanlık eylemine katılmak üzere sona erdi. *

KATLİAMLARIN HESABINI SORALIM

MART 1978

RÜZGAR EKİLER FIRTINA BİÇİLER 16 MART'LARDA DEVİRİM DAHA GÜÇLÜ

KATİLLERDEN
HESAP SORMAK
İÇİN
16 MART'TA SAAT
12:00'DE BEYAZIT
MEYDANI'NDA
OLALIM

İST. DEV-GENÇ

İSTANBUL DEVRİMCİ GENÇLER